

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Baştan çıkarıcı ve tehlikeli biçimde cezbedici bu sözler Lena'nın zihninde yankılanıyordu. *Benim için hazırlan...*

"Şimdi bir toplantıya girmem lazım, akşama görüşürüz."

"Bir saniye." Lena'nın başı dönüyordu. Her şey çok çabuk olmuştu.

"Evet?"

Lena, kuruyan dudaklarını ıslattı. "A-adresimi nereden biliyorsun?"

Roderick, Lena'nın kulağında boğuk bir iz bırakarak güldü. "Seninle geçireceğimiz üç haftanın sonunda, hakkında her şeyi biliyor olacağım Lena. Her şeyi..." Ardından, Lena'yı titrek ve kendini nasıl bir şeyin içine attığını merak eder halde bırakıp telefonu kapattı.

Lena, Roderick'in ilk randevuları için yer olarak yatını seçmesine hiç şaşırmamıştı. *Yerli Güneş*, her şeyin başladığı yerd. Bu nedenle Lena için oraya geri dönmek, cinayet mahalline geri dönmeye benziyordu. Göz kamaştırıcı bir gün batımında, Roderick'in bembeyaz parıldayan yatının silüetini görmeyi, elbette ki bir suç olarak düşünmek çok zordu.

Kendisini karşılamak için iskelede dolaşan Roderick'i gördüğünde Lena'nın zihni boşalmış, nefes almayı bile unutmuştu. Siyah gömleği, siyah bol pantolonu ve siyah botlarının içinde Roderick, inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Siyah kıyafetler, havalı bir duruş ve geminin masif zemini arasında kalan zihninin, Lena'ya yağmacı bir korsanın gelip kendisini esir aldığını düşündürmesine şaşmamalıydı. Roderick'in yanına geldiğinde kalbi gümbürdemeye başlamıştı. Bu gizli anlaşmayı gerçekten tamamlayıp tamamlayamayacağını yeniden merak ediyordu.

"Lena." Bu derin, etkileyici sesteki adının döküldüğünü duymak Lena'yı hızla düşüncelerinden arındırdı.

Rahat görünmeye çalışarak, "Merhaba, Roderick," dedi.

Roderick'in bakışları yavaşça, adeta kıyafetlerini çıkarır gibi Lena'nın tüm bedeninde dolaştı. Lena, dizlerinin hemen üzerinde biten straplez bir elbise ve uzun, biçimli bacaklarını ortaya çıkaran yüksek topuklu bir ayakkabı giymişti.

Yeniden gözlerine dönen bakışlarda, saf bir erkek beğenisi parlıyordu. Roderick boğuk sesiyle, "Çok güzel görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim. Bana nereye gideceğimizi söylemedin, ben de ne giyeceğimden emin olamadım."

"Mükemmel görünüyorsun."

Duyduğu mutluluktan Lena'nın içi erimişti.

Roderick, rıhtımdaki Rolls Royce'un yanında bekleyen şoföre, Lena'nın omzunun üzerinden bakıp başıyla selam verdi.

"Onu güvenli bir şekilde getirdiğin için sağ ol, Ed."

Adam gülümseyerek başını yana eğdi. "İyi akşamlar, patron. Bayan Morrison."

"İyi akşamlar, Ed." Lena güldü, dost canlısı şoföre, kendini eve geri götürmesi için yalvarmamak için mantıksız bir dürtü ile savaşıyordu.

Roderick başını eğip Lena'ya baktı. "İçeri geçmek için hazır mısın?"

Lena omuzlarını dikleştirdi ve zihninde cesaretini toplamaya çalıştı. "Yolu göster."

Roderick elini yakalayıp kolunun altından geçirerek Lena'ya yolu göstermek için yürümeye başladığında, Lena'nın damarlarına bir elektrik akımı yayıldı. Yatın güvertesine çıktıklarında onları, denizci üniformasıyla çok şık görünen kaptanın sıcak gülümsemesi karşıladı. Yolculuk tarifesi ile ilgili bilgi

verdikten sonra kaptan yanlarından ayrılıp geminin üst kısmındaki dümen köşküne çıktı.

Roderick, "Şefimiz akşam yemeğimizin son rötuşlarını atıyor," dedi. "Geçen sefer vakit ayıramadığımıza göre, ben de bu arada sana yatı gezdirebilirim diye düşündüm."

Neden vakit kalmadığını ve o gecenin devamında olanları düşününce, Lena'nın yüzünü ateş bastı. "Kulağa hoş geliyor."

Lena'nın kolunu kendi koluna sıkıca kenetleyen Roderick, üst kattaki ana güverteye çıkan, geminin arka tarafındaki çift kanatlı merdivende ona eşlik ediyordu.

Parti gecesi Lena, ayyuka çıkan libidosu yüzünden Roderick'in lüks yatının ihtişamını yeterince fark edememişti. Yerli Güneş, adeta rotadan sapıp dünyanın etrafında yol almak için yapılmış, son derece lüks, su üstünde bir köşktü. Partinin olduğu muhteşem balo salonunun yanı sıra gemi, geniş bir sergi salonu, klasik tarzda döşenmiş büyük bir yemek odası, her katta bir bar, bir spor salonu, bir akvaryum, bir rasathane, muazzam büyüklükte bir plazma ekrana sahip olan sinema salonu, spa ve saunası ile çatısı açılıp kapanabilen bir havuza sahipti. Lena, kristal avizelere, parıl parıl parlayan akik taşından mutfak tezgâhına, maun duvarlara ve halıyla kaplı yerlere hayran kalmıştı. Misafir kamaraları genişti ve şık döşenmişti. Her birinin özel balkonu ve banyosunda jakuzisi vardı. Her güverte, yüksek tavanların etrafını saran panoramik pencereleriyle kendi ihtişamını sergiliyordu. Alt güvertede bir helikopter ve okyanusun dibini görmek isteyen misafirler için, uzaktan kumandalı bir su altı kamerası vardı.

Üç yıldır zengin insanlarla vakit geçiriyor olması Lena'ya, şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha ihtişamlı olan Roderick'in lüks yatından korkmayacak kadar aşinalık kazandırmamıştı.

"Vay!" Gemiye gezmeyi neredeyse bitirmek üzereyken Lena derin bir nefes aldı. "Kesinlikle, inanılmaz!"

Roderick, mütevazı bir şekilde başını öne eğdi. "Beğenmene sevindim."

Lena güldü. "Beğenmeyecek ne var? Her şeyi düşünmüşsün. Burada çok kalıyor musun?"

"Bizzat kalmıyorum, hayır. Bu gemiyi daha çok müşterilerimi eğlendirmek ya da ailemi gezdirmek için kullanıyorum."

"Ailen kalabalık olmalı."

Roderick güldü. "Beş kardeş ve bir yığın kuzen, yeğen..."

Lena bilmiş bilmiş gülümsedi. "Bahse girerim hepsi çok şımarıktır."

"Fena... Hem de hepsi..."

Sessizce kıkırdadılar.

Bakışlarını ayırmadan, Roderick uzanıp Lena'nın yüzüne dokundu ve parmağını yüzünde gezdirerek çenesine kadar indirdi. Lena'nın tenini bir sıcaklık kapladı. Roderick yüzüne düşmüş bir tutam saç alıp kulağının arkasına atarken, farkında olmadan yüzünü Roderick'in eline doğru eğdi.

Roderick, "Artık yemek yemek ister misin?" diye sordu. "Yoksa seni turumuzun son durağına götüreyim mi?"

"Son durak neresiymiş?" Lena, fısıldayarak konuşuyordu.

"Benim özel kamaram."

Lena'nın karnı buruldu. Roderick'in gözlerindeki baştan çıkarıcı parıltıdan hiç şüphesi yoktu. Gece sona ermeden Lena'ya sahip olmayı aklına koymuştu.

Lena yutkundü. "Sanırım yemek yemek istiyorum." Sesinin titreyerek çıkması hiç hoşuna gitmemişti.

Roderick usulca güldü. Sesinin titrediğini o da fark etmişti. "O zaman yemek zamanı. Konuşacak çok şeyimiz var."

Onuncu Bölüm

Yemeği mum ışığı eşliğinde, üst güvertede yediler.

Michigan Gölü'nün suları üzerinden esen ılık rüzgâr ve arkada çalan hafif müzik eşliğinde, yemek inanılmaz derecede romantik geçmişti. Doğrudan, aralarındaki anlaşmaya ilişkin konulara girmek yerine, aşama aşama daha kişisel konulara girdikleri küçük bir sohbetle aralarındaki buzları erittiler.

Güzel bir yemek ve şarap ile rahatlayan Lena, kendini Roderick'in çocukluğu ile ilgili sorularını yanıtlarken buldu. Ona, Los Angeles'in güneyinde büyüdüğünü ve çok geç teşhis edilen göğüs kanseri nedeniyle annesini kaybettikten sonra, büyükbabası tarafından yetiştirildiğini anlatmıştı. Roderick başsağlığı dilediğinde Lena kederle ekledi. "Sanırım beni avutan tek şey, öldüğünde sadece dört yaşında olmam. Gerçekten onu hatırlayamayacak kadar küçüktüm. Kardeşimse daha bebektir."

"Morgan mı?"

"Evet." Lena, iğneleyici bir şekilde baktı. "Sana bunu ben mi söyledim, yoksa geçmişimi araştırırken bunu da mı kendin ortaya çıkardın?"

Hafif ama neşe dolu bir gülümseme, Roderick'in dudaklarında belirdi. "Her ikisi de..."

Lena, sadece başını iki yana sallayabildi.

Roderick, kadehini dudaklarına götürürken, "Peki, kardeşini senin peşinden Chicago'ya gelmeye nasıl ikna ettin?" diye sordu.

Lena gülümsedi. "Kolay olmadı. Benim aksime, onun bir değişikliğe ihtiyacı yoktu. Üniversiteyi yeni bitirmiş, iyi bir iş bulmuştu. Evden ayrılıp kendi evine taşınmak üzereydi. O sırada büyükannem öldü ve ikimiz de büyükbabama bakmak ve iyi olmasını sağlamak için tüm paramızı bitirdik. Sonunda, büyükbabamın benimle Chicago'ya gelmesinin daha iyi olacağına karar verdik. Morgan birkaç ay daha bekledi ama yakınında ailesinden birilerinin olmaması ona zor gelmeye başladı. Böylelikle, eşyalarını toplayıp yanımıza geldi. Gerisini zaten biliyorsun."

Roderick, Lena'nın verdiği cevabı anladığını göstermek için başını salladı. "Büyükbaban bu yer değişikliğine nasıl uyum sağlayabildi? Onun için kolay olmamıştır."

Lena yüzünü astı. "Hayır, olmadı. Yeni bir çevreye uyum sağlamaya çalışması bir işe yaramadı, hâlâ üzülüyordu. Duyduğu sıkıntı sağlığını kötü etkiliyordu."

Lena Roderick'e, büyükbabasının nasıl düştüğünü anlatıp, o zaman iş seyahatinde olduğu için hissettiği büyük suçluluk duygusunu itiraf etti. Aradan üç yıl geçtikten sonra bile o gece Morgan eve erken gelip de yerde yatan büyükbabasını bulmasaydı neler olabilirdi diye düşünmekten kendini alamamıştı. Yardıma ihtiyaç duyabileceği bir sonraki acil durumda yanında olamama korkusu sonunda Lena'yı, büyükbabasını gece gündüz bakım ve ilgi görebileceği bir yaşam destek merkezine yerleştirmeye mecbur bırakmıştı.

Lena konuşurken Roderick, sanki kelimeleri evrenin tüm sırlarını çözebilecek bir güce sahipmiş gibi tüm dikkatini toplayarak onu dinliyor ve izliyordu. Bir eskort olarak Lena,

şışmış egolara ve soruların çoğunu kendisinin sorduğu, müşterilerine bir bakıma yankı tahtası hizmeti verdiği tek taraflı diyaloglara alışmıştı. Kendisiyle gerçekten bir el çantası gibi değil de insan gibi ilgileniyor görünen bir adamla birlikte olmak hoşuna gitmişti.

Lena farkına varmadan üç saat geçip gitmişti. Ay ışığının yansıması gölün üzerinde hafifçe dalgalanıyordu. Arkada da Chicago'nun göz alıcı silueti kıyıyı aydınlatıyordu.

Lena halinden memnun bir şekilde içini çekti. "Burada manzara harika. Hayallere dalıp gitmek için birebir."

"Tatlım..." Roderick ağır ağır konuşarak cevap verdi. "Şu an dalıp gitmekle ilgilendiğim tek şey sensin."

Lena gülüp Roderick'e baktı. "Böyle konuşmak işe yarıyor mu?"

Roderick güldü. "Tahmin bile edemezsin."

"Aslında edebilirim. Telefon defterinden adres okusan, kadınlar yine kendinden geçer."

"Öyle mi? Bir ara bunu deneyeyim."

Masada karşılıklı oturmuş, birbirlerinin muzip kahkahalarına eşlik ediyorlardı.

Lena kendini gülmekten alamadan, kahkahalarının arasında, "Neden evlenmedin?" diye sordu.

Roderick'in gözleri mum ışığında neşeyle dans ediyordu. "Belki de doğru kadını bulamadım."

"Arıyor muydun ki?"

"Aradığımı söyleyemem."

"Dünyayı ele geçirmekle çok mu meşguldün?"

Roderick güldü. "Annem gibi konuşuyorsun."

"Evlenmen için seni sıkıştırmıyor mu?"

"Her gün..." Roderick gülerek konuşmaya devam etti. "Fakat iyi niyetli olduğumu biliyorum. Annem sadece mutlu olmamı istiyor."

"Yani mutlu değil misin?"

"Bilmiyorum." Geniş omuzlarını silkerek devam etti. "Pek düşünmedim."

Lena ona inanmamıştı fakat daha derine inme fırsatı bulmadan Roderick konuyu Lena'ya getirdi. "Peki ya sen, Lena? Sen mutlu musun?"

Lena ağırbaşlılıkla cevap verdi. "Burada benden bahsetmiyoruz."

Roderick gülüp, bakışlarını yıldızlarla bezenmiş suya çevirdi.

Aralarındaki sessizlik akıp giderken Lena, Roderick'in dalgın bir halde şarap kadehinin kenarında gezdirdiği parmaklarını izliyordu. O parmakları içinin derinliklerine sokup, kendisini orgazmın eşiğine getirdiği anı düşününce, bir an Lena'nın kasıkları titredi.

Roderick bakışlarını yeniden ona çevirdiğinde, yüzü kızardı. Kadehini kenara bırakıp masanın üzerinden uzandı ve ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Lena'nın nefesi, dudaklarından çıkmayı reddeder gibi, boğazına düğümlenip kaldı. Roderick parmaklarını Lena'nın ellerinde gezdirmeye başladığında ise kollarından omzuna doğru yayılan elektrik dalgası, içini titretti.

"Üşüdün mü?"

Lena kafasını hayır der gibi salladı, halbuki hava gerçekten de birkaç derece soğumuştur.

"Burada olduğun için mutluyum, Lena." Roderick'in sesi boğuk çıkmıştı. "Bütün bir hafta boyunca bu geceyi bekledim."

Lena, acı içinde dudaklarını büktü. "Yani tükürdüğümü yalayacağımı ve ultimatomeni kabul edeceğimi biliyordun."

Roderick, "Bilmiyordum," diye düzeltti. "Umuyordum."

"Olsun, yine de tebrik ederim. İsteddiğin oldu."

"Dinle..." Roderick, Lena'nın elini ters çevirip, avucunun içine yavaşça daireler çizerek konuşmaya devam etti. "Bunun düşmanca bir anlaşma olması gerekmiyor. Aksine, ben bu deneyimi ikimiz için de son derece keyifli bir hale getirmek niyetindeyim."

Lena'nın nabızı yükselmişti. Arzu dolu bir karıncalanma hissi, karın boşluğundan göğüslerine kadar çıkıp, göğüs uçlarının gerilmesine yol açtı. "Şartlarını söyle," diye fısıldadı.

"Öncelikle," Roderick'in sesi yumuşacıktı, "önümüzdeki üç hafta boyunca her gün, seni görmek istiyorum."

"Her gün mü?"

"Her gün."

"Ama benim başka yükümlülüklerim de var." Lena itiraz etti. "Haftada en az iki gün müşterilerimle çıkmam gerekiyor!"

Roderick'in yüz ifadesi sertleşti. "Önümüzdeki üç hafta boyunca kimseyle çıkmayacaksın."

"Ne? Bana böyle emir veremezsin!"

"Evet, verebilirim." Gözlerinde beliren karanlık ve sakılgan bakışla devam etti. "Önümüzdeki üç hafta boyunca tamamıyla bana aitsin, Lena. Her gün... İsteddiğim kadar... Bu tartışmaya açık bir konu değil."

Lena, ellerini geri çekti. Hem öfkeden hem de alınganlıktan tüyleri diken diken olmuştu. "Para kazanmamı engelliyorsun."

"Aslında," Roderick sakın bir şekilde cevap verdi, "ben para kazanmana yardım ettiğimi düşünüyorum. Müdürün bana bu işin sonunda alacağın terfiden bahsetti. Bu bağışı almak, senin için hedefi tam ortasından vurmak demek olacak. Bu nedenle, orada öylece oturup bu anlaşmadan sen hiçbir şey kazanmıyormuşsun gibi görünmeyi bırak. Aksi halde, zaten burada olmazdın."

Lena gözlerini dikmiş Roderick'e bakıyor, o kendini beğenmiş bakışlarını taşıyan suratına bir tokat atmak istiyordu. Öfkeden kan beynine sıçramış bir halde, öne doğru eğildi. Alçak ve kontrollü bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Bir konuyu hemen burada netleştirelim. O parayı enstitüye veriyorsun, bana değil. Sen de gayet iyi biliyorsun ki ben enstitüdeki işimden kazandığımdan çok daha fazlasını eskortluk yaparak kazanıyorum. Üç hafta çalışmamama sebep olarak para kazanmamı engelliyorsun dediğimde beni yanlış anlamışsın gibi davranmaya kalkma sakın. Yokluğum yüzünden Zandra'nın kaybedeceği paradan bahsetmiyorum bile."

Roderick de öne doğru eğildi, gözleri şiddetle parlıyordu. "Zandra'nın kaybedeceği her kuruşu ödemeye hazırım. Senin için de bu süreç içinde kazanabileceğin para her ne ise onun iki katını ödeyeceğim. Gördün mü? Sorun çözüldü işte."

Birbirlerine bakmaya başladılar. Aralarındaki atmosfer, karşılıklı meydan okumaları ve cinsel gerginlikle birlikte, çatırdamaya başlamıştı.

Lena soğuk ve kısa bir gülümseme ile cevap verdi. "Emimin ki parayı etrafa dağıtmaktan çok zevk alıyordursun, koca müsrif seni."

"Bu lanet olası bir para meselesi değil." Roderick, bakışlarında gizliden gizliye belirmiş bir hüsrana ve kızgınlıkla gür-lüyordu. "Bu seni, hiçbir şeyi doğru düzgün düşünüp anlayamayacak kadar çok istememle alakalı. Bu, neye mal olursa olsun, benim sana sahip olmamla alakalı."

Lena'nın göğüs uçları bir anda sertleşti. "Beni çok mu istiyorsun?"

"Evet, kahretsin!"

Lena ayağa kalktı, kucağındaki peçeteyi alıp, masanın üzerine fırlattı. "O halde hadi işimize bakalım."

On Birinci Bölüm

Roderick'in kamarasına inen özel asansöre kadar yürüdüler.

Asansörün kapıları kapanır kapanmaz Roderick, Lena'yı yakaladı ve dudaklarını onun dudaklarına kilitledi. Lena da kollarını Roderick'in boynuna dolayıp dilini ağzına sokmuş, öpücüğüne karşılık veriyordu. Roderick inlemeye başlamıştı. Gırtlığından gelen boğuk ama erkeksi sesi Lena parmak uçlarına kadar içinde hissedebiliyordu.

Roderick onu kucaklayıp yerden kaldırıncaya, Lena bacaklarını açıp Roderick'in beline doladı. Sırtı duvara yaslanmıştı. Roderick, ellerini Lena'nın elbisesinin içinde gezdirmeye başlamadan önce, vücutlarının arasından uzanıp fermuarını açtı. Lena'nın külotunu yana çekerken, başparmağı klitorisi sıyrıp geçmişti. Lena onun için çoktan hazır, ıslanmıştı. Öylesine kaygandı ki Roderick içine girmek istediğinde, bedeni hiç direnmedi. Sadece inlemeyle karışık bir çığlık attı.

Kendini Lena'ya doğru daha hızlı, daha sert ve daha şiddetli ittikçe bakışları birbirlerine iyice kenetleniyordu. Duyduğu haz, varlığının her parçasını sardıkça Lena Roderick'e iyice sarılıyordu.

Asansörün çıkardığı ses, kamaranın olduğu kata geldiklerini haber verdi. Fakat ikisi de durmak istemediği için zili

duymazdan geliyordu. Hayvanca, açlık içinde sevişiyorlardı. Dakikalar sonra her ikisi de inilti içinde boşaldıktan sonra durdular.

Roderick titreyerek başını Lena'nın omuzlarına dayadı. İkisi de zorlukla nefes alıyordu. Lena gözlerini kapatıp sessizce kalp atışlarını dinliyordu. Yeniden normale döndüğünde, Roderick'in koluna yavaşça vurup onu artık yere indirmesi gerektiğini işaret etti. Roderick bir an tereddütle baktı. Sanki bunun iyi bir fikir olduğunu fark etmeden önce, bir an için Lena'yı yere indirmeyi reddedecek gibi baktı. Ardından Lena'yı yere bırakıp geri adım attı ve fermuarını kapattı.

Gözleri kapalı, alçak sesle konuşmaya başladı "Özür dilerim. Korunmalıydım."

Lena parmağını dudaklarına götürerek sözünü kesti. "Ben korunuyorum. Düzenli olarak test yaptırıyor musun?"

Roderick, neden sorduğunu anlamış, kafasını sallayarak cevap vermişti. "En son geçen ay yaptırdım. Temiz çıktı, HIV negatif."

"Güzel. Benim de öyle."

Roderick'in gözleri umutla parladı. "Bu da demek oluyor ki..."

"Prezervatife ihtiyacımız olmayacak." Lena tutkuyla gülümsüyordu. "Aramızda teninden başka hiçbir şey istemiyorum."

Duyduğu arzu, hissettiği sıcaklık Roderick'in bir anda gözünü döndürdü.

Tekrar Lena'ya doğru uzandığında, Lena dönüp asansörün düğmesine basmıştı bile. Kapılar, hemen ardındaki süit kamaraya doğru uzanan geniş ve lüks döşenmiş salona açıldı. Duyduğu sesle birlikte Lena kamaraya doğru gitmek için salonda ilerlemeye başladı. Yürüdükçe yavaş yavaş soyunuyor, elbiselerini yere atarak ilerliyordu.

Roderick'in derin derin nefes aldığını duymak Lena'ya tamamen saf, dişi bir tatmin olma duygusu yaşıtıyordu. Aralarındaki güç dengesini eski haline getirmenin zamanı gelmişti. Roderick bir sayı önde başlamış olabilirdi ama uzun süre bunu devam ettiremeyecekti. Tabii Lena sessiz kalmaya devam etmezse...

Lena, alt güvertenin neredeyse tamamını kaplayan ve özel balkonuna çarpan dalgaları ile muhteşem bir manzarası olan lüks süitin etrafını yavaşça dönerek dolandı. Gördüğü her şeye karşı beğenisini gösteriyor, Roderick'le yüz yüze gelmeden önce vakit kazanmaya çalışıyordu.

Roderick hâlâ daha asansörün yanında, sanki ayakları yere çivilenmişçesine salonda duruyordu. Lena, yüzündeki korkuya benzer ifadenin tadını almış, kendi kendine gülüyordu. Nasıl bir tablo çizdiğinin farkındaydı: yarım boy, dantelli sütyenin üzerinden taşan güzel göğüsleri, siyah jartiyer ve kalçalarına kadar uzanan çorapları içindeki bacakları ve ince, yüksek topuklu ayakkabıları ile muhteşem görünüyordu. Roderick'in aralarındaki anlaşmayı bir an önce uygulamaya koyacağını bildiğinden, özellikle kışkırtıcı şeyler giymişti.

Roderick sakinliğini yeniden kazanınca, Lena'nın kalbinin heyecan ve bekleyiş içinde atmasına sebep olacak şekilde yavaş ve yırtıcı adımlarla ona doğru yürümeye başladı. Lena'nın göğüs uçları çamaşırının danteline sürtünecek kadar sertleşmiş, bacaklarının arasında ise kasılmalar ve titremeler başlamıştı.

Roderick yanına geldiğinde durdu, hemen sonrasında ağızından dökülen kelimelerin sertliğine inat, yüzünü hassas bir dokunuşla okşadı. "Bu akşam ipler benim elimde. Sana her söylediğimi yapacaksın. Ben yapabileceğini söylemeden, bana dokunmak ya da herhangi bir şey yapmak yok. Anladın mı?"

Roderick bir an tereddüt etti. Koyu renkli, ıslıl ıslıl parlayan gözlerinde gizli bir iç çekişme başladı. Lena, böylesine

güçlü bir alfa erkeği için kontrolü bir başkasının eline bırakmanın ne denli zor olacağını biliyordu. Roderick, Lena'yı kendi hâkimiyetine almak, aynen anlaşmalarının koşullarını belirlerkenki gibi ona hükmetmek istiyordu.

Kahretsin, bu çok iyi bir hamle olmuştu.

"Anladın mı?" Lena kendi kendine tekrar etti.

Roderick itaatkâr bir ifade ile başını salladı.

"Aferin." Lena tatmin olmuş bir halde şakiyordu.

Roderick'in ağzı oynadı fakat konuşmadan kalacak sağduyusu olduğundan bir şey söylemedi.

Lena ellerini uzattı, siyah gömleğinin düğmelerini çözüp, geniş omuzlarını ve kahverengi, kaslı göğsünü örten gömleğini çıkardı.

"Hmm," gördüklerinden memnun bir halde mırıldanmaya başladı. Ellerini Roderick'in yumuşak, sıcak teninin üzerinde gezdirmeye başladı. Dokunuşlarının Roderick'in hoşuna gitmesi, ona ayrı bir haz veriyordu. "Çok güzel."

Önüne diz çöküp de deri botlarını ve ardından çoraplarını çıkarırken Roderick'in gözleri Lena'yı takip ediyor, bakışları sanki onu delip geçiyordu. Lena, yüzüne bakmaya devam ederek, Roderick'in kemerini çözüp yavaşça pantolonunun fermuarını açtı. Pantolonunun belinden tutarak iç çamaşırı ile birlikte uzun, kuvvetli bacaklarından aşağı doğru çektiği anda Roderick'in nefes alış verişleri hızlanmıştı. Ayaklarını dışarı çekip, yerdeki kıyafetlerini sabırsızca kenara itti.

Çamaşırlarının içine tıklı kalmış erkekliği, büyük bir açıklıkla Lena'nın yüzüne doğru fırlayıp ortaya çıkmıştı. Lena, öne doğru uzanıp erkekliğinin ucundaki bir damlacık sıvıyı diliyle aldı.

Roderick kendinden geçmiş, içten içe hırıltılı bir sesle söyleniyordu.

Lena, en bulunmaz tatlının tadına bakmış gibi dudaklarını yalayarak ayağa kalktı. Daha fazlasının geleceğini vadeden, kışkırtıcı bir gülümsemeyle Roderick'i arkalarındaki kocaman yatağa doğru itti.

"Sırtüstü uzan," diyerek ona emretti.

Roderick inanılmaz derecede seksi bir gülümsemeyle yavaşça karşılık verip kendine söyleneni yaptı.

Lena bacaklarını kışkırtıcı bir şekilde yanlara doğru açmış, ayakta duruyordu. Ellerini başına uzatıp topuzunu açtı. Koyu renkli, gevşemiş buklelerinin arasından parmaklarını geçirerek, omuzlarının üzerine düşene dek saçlarını silkeledi. Roderick gözlerini ondan ayırmıyordu.

Yüzündeki tatminkâr gülümsemesini bastıran Lena, arkasını döndü. Ayakkabılarının bağını çözmek için öne doğru eğildi. Roderick'i, dantelli iç çamaşırının içindeki kalçalarına uzunca bakmaya kasten zorluyordu.

Roderick işkence çeker gibi inleyerek, "Lanet olsun, bebeğim, beni öldürüyorsun," dedi.

Lena'nın dudakları haylaz bir gülümsemeyle büküldü. Yavaşça doğrulup Roderick'e döndü. Parmaklarını, şimdi mi yoksa daha sonra mı çıkarmalı karar vermeye çalışıyormuş gibi iç çamaşırının kenarlarına geçirdi.

"Şimdi." Roderick'in sesi paramparça çıkmıştı. "Görmeme izin ver."

Lena'nın bakışları sertleşti. "İpler kimin elinde unuttun mu?" Roderick diliyle dudaklarını ıslattı. "Hayır. Ben..."

Lena çamaşırını, hafif ama keskin bir ses çıkaracak şekilde elinden bıraktı. "İtaatsizliğinin bir sonucu olarak, çıkarmıyorum."

Roderick itirazını homurdanarak belli etmeye çalışıyordu.

Lena ise içten içe gülüyor, bakışlarını Roderick'in yatağa boylu boyunca uzanmış, güçlü ve siyahi bedeninde dolaştırıyordu: Kaslı kollarını başının altına almış, siyah koltuk altı tüylerinin kıvrıkcık tutamlarını gözler önüne seriyordu. Uzun, siyah erkekliği ereksiyon olmuş bir halde gergin karnının üzerinde uzanıyordu. O kadar yakışıklı ve nefes kesici bir adamdı ki Lena'nın yatağın üzerine atlayıp da onu yiyip bitirmemesi elinde değildi.

"Tanrım!" Lena alt dudağını ısırarak konuşuyordu. "Siz, Bay Brand, görkemli bir sanat eserisiniz."

Roderick'in aç ve sıcak bakışları Lena'nın bedeninde geziniyordu. "Ben de aynı şeyi senin için düşünüyordum."

Lena güldü, bir dişinin cinsel istek uyandıracak en ölümcül gülümsemesiyle güldü.

Yatağın üzerinde emekleyerek, yavaş yavaş Roderick'in yanına geldi. Bacaklarını altına toplayıp oturdu. Roderick ona doğru uzanıyordu ki Lena eline vurup onu itti.

"Ah, ah, ah..." İşaret parmağını Roderick'e doğru uzatmış sallayarak onu uyarıyordu. "Sana, bana dokunman için izin verdim mi?"

Roderick homurdanıyordu. "Lena..."

"Bana dokunabileceğini söylemedim." Elinden geldiğince dominant bir tonla sözünü kesmişti. "Şimdi, uslu bir çocuk olacak mısın, yoksa seni bağlayayım mı?"

Roderick'in mırıldandığı açık seçik laflar Lena'yı güldürdü.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Roderick kafasını salladı ve ardından Lena dudaklarını, bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi görünen göğsünden aşağıya, karnına doğru gezdirmeye başlayınca gözlerini kapdı. Teninin tadı ve kokusu çok güzeldi. Ter ve arzu, cildinin üzerinde mükemmel bir uyum sağlamıştı.

Lena, Roderick'in kasık kemiklerini öpüyor, dilini erkekliğinin etrafında gezdiriyordu. Hayvani sesler çıkararak inlediğini duymak ona büyük bir haz vermiş, bedenini titretmişti.

Roderick son derece kalın ve sertti fakat Lena'nın dilinin üzerindeki cildi kadife gibi yumuşacıktı. Lena dilini ve dudaklarını baştan sona kullanıyor, eliyle de aşağıdaki bölgelere nazikçe dokunuyordu. Roderick sessizce inliyor, parmaklarını Lena'nın saçlarının arasına sokmuş, kafasını bedeninin üzerinde aşağı yukarı hareket ettirdikçe saçlarını sıkıca tutuyordu. Kendini yukarıya, Lena'nın ağzına doğru ittikçe çıkaracağı zevk iniltileri şiddetleniyordu.

Çok geçmeden, derin bir titreme ile boşalmış, erkekliği Lena'nın ağzında kasılarak, damarları atmaya başlamıştı. Yumuşak, tuzlu spermleri Lena'nın diline akmış, boğazından aşağıya süzülüyordu. Lena açlıkla yutkunmuş fakat Roderick'ten akan son damlayı da yutmadan onu emmeyi bırakmamıştı.

Lena üzerinden kalkıp da ağzının kenarında kalmış küçük bir damla ıslaklığı temizlerken, Roderick hâlâ titriyordu. Lena'nın klitorisi şişip sertleşmiş, ilgi istiyorum diye çığlıklar atar haldeydi. Elini uzatıp kendini okşadı, birazcık zevk alır gibiydi fakat bu ona yeterince iyi gelmemişti.

Dizlerinin üzerinde doğruldu. İç çamaşırının kenarlarını tuttu. Roderick sersemleşmiş bir halde onu izliyordu. Çamaşırını sıyırıp kalçalarından aşağı sıyırdı. Pürüzsüzce tıraş edilmiş kabarıklığı ortaya çıkmıştı. Roderick derin bir nefes aldı. Lena'nın çıplak bacaklarının arasına bakarken gözlerini azılı bir ateş sarmıştı.

Lena hafif ama şehvetli bir gülümsemeyle, "Sıra bende," dedi.

Bacaklarını Roderick'in omuzlarının üzerinde açıp, dizlerini bükerek arzulu cinsel organını ağzına yaklaştırdı. Nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Dudaklarını teninde

hissettiğindeyse nefesi kesilmişti. Roderick onu içini titretecek kadar açgözlü ve erotik öpücüklerle boğuyordu. Dili cinsel organının dudaklarında bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Lena inlemeye başlayana dek şişmiş klitorisinde diliyle dailer çizmeye devam etti.

Gözleri günahkârca ışıldarken, "Ödeştik," diye fısıldadı.

Lena intikamını alamadan -henüz alamamıştı, henüz bitmemişti- Roderick, klitorisini içine çekip emmeye başlamıştı. Lena kendini geriye doğru attı. Kalçaları şiddetle titriyordu. Roderick kalçalarından tutup kendine doğru çekerek Lena'yı iyice ağzına yaklaştırdı. Kokusunu içine çeke çeke dilini yavaşça dokundurmaya devam ediyordu. Diliyle yaptığı olağanüstü şey Lena'nın gözünde havai fişeklerin patlamasına yol açıyordu. Sonunda vahşi çılgınlarla boşaldı. Zevk dalgaları bedenine yayılırken bir an için bayılacağını sanmıştı.

Zorlukla nefes alarak ve titreyerek başını eğip Roderick'in içten içe yanan gözlerine baktı. Yüzünde, sen -ve o dilin- hayatım boyunca neredeydiniz der gibi bir ifade vardı.

Roderick kalçalarını nazikçe sıkarak, "Seninle sevişmeme izin ver," dedi. Sesi buğulu ve ısrarcıydı.

Lena eğilip onu öptü. Islak ve sıcak dudaklarından kendi tadını almıştı. "Vereceğim," dedi.

Ama sadece benim kurallarımla...

Yavaşça Roderick'in üstünden kalkıp yataktan aşağı indi. Camın önüne doğru kamaranın içinde salınarak yürümeye başladığında, Roderick onu izleyebilmek için yatakta doğru olarak oturdu. Lena, kalın kumaştan yapılmış, klasik perdeleri bağlamak için kullanılan ipek kuşakları, kamaranın içinde ilk dolaştığı zaman fark etmişti. Hızla çözüp kuşaklarla birlikte döndü ve yatağa doğru yürümeye başladı.

"Yanımda kelepçe getirmedim." Utanarak ve ağır aksak konuşuyordu. "Ama bir kızın her zaman ne yapacağını bilmesi lazım."

Yatağa, yeniden yanına gediğinde Roderick'in yüzü asıktı. "Lena..."

"Şiş, ben ne dersem o olacak, unuttun mu?"

Roderick, çenesi kasılmış, asık suratlı haliyle Lena'nın, ellerini başının üzerine çekip bileklerini maun yatak direklerine bağlamasını seyretti.

"Bu hiç de adil değil." Roderick, belli belirsiz homurdanıyordu. "Ben sana dokunamayacağım."

"Biliyorum." Lena güldü. "Çek bakalım, düğüm sağlam olmuş mu görmek istiyorum."

İpek bağları gönülsüzce çekiştirirken Roderick yine homurdanmaya başlamıştı. "Sana gerçekten dokunmak istediğimde, bunların beni durduramayacağını anlayacaksın."

Bu sözler, sesindeki karanlık ve tehlikeli hava Lena'nın içini titretti. Elbette ki Lena da biliyordu, o eğreti bağlar Roderick için yeterince sağlam değildi. Roderick güçlü kuvvetli, kocaman bir adamdı. Kontrol etme isteğinden bu kadar çabuk vazgeçecek bir adam değildi. Vahşi bir aslanı dizginlemeye çalışsa, şansı daha yaver giderdi.

Lena Roderick'e gözlerini dikip birden, "Şartımı kabul ettin. O bağlardan kurtulmaya çalışırsan, her şeyi berbat edersin. İsteddiğin bu mu?" dedi.

"Lanet olsun, hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Uzanıp, Roderick'in dudaklarına uzun, derin ve kışkırtıcı bir öpücük bıraktı. Roderick de nefesi hızlanmış bir halde ona karşılık veriyordu. Lena, Roderick'in bedeninde artan heyecanı hissedebiliyor, bağlarından kurtulup onu parçalamak istediğini biliyordu. Bu da

onu titretiyor; Roderick'in üzerinde böyle bir etkiye sahip olduğunu bilmek, onun tahammül sınırlarını zorladığını hissetmek hepten tahrik olmasına sebep oluyordu.

İç gıcıklayıcı bir sesle, "Şimdi rahatla ve tadını çıkar," dedi. Roderick burnundan solumaya başlamıştı.

Lena ellerini arkasına götürüp, sutyenini açtığı anda Roderick hırıltanarak gözlerini kapattı. Görüp de dokunamamak işkence çekiyordu. "Lanet olası kadın! Sen gerçekten beni öldürmeye çalışıyorsun."

Lena yumuşak ama haylaz bir şekilde güldü.

Ardından bacaklarını Roderick'in üzerine atıp sert ve kalın erkekliğinin üzerine oturdu.

Roderick birden gözlerini açtı. Kavurucu bakışlarını Lena'ya kilitlemişti.

Kucağında oturan Lena ise karşı konulmaz bir güç duygusuna kapılmıştı. Roderick'e istediği her şeyi yapabilir, onunla her günaha girebilirdi fakat Roderick'in verebileceği hiçbir karşılık yoktu.

Lena gözlerini ondan ayırmadan, buzvari bir ipek gibi çıkan ses tonuyla, "Emirleri ben veriyorum. Ben izin verene dek hiç hareket etmek yok. Anladın mı?" dedi.

Roderick'in yüzü, duyduğu memnuniyetsizlikten dolayı asıldı.

Lena, uzun ve kaygan darbelerle Roderick'in üzerinde inip çıkmaya başladı. Erkekliğinin her bir santimetresini hissedebiliyor, onu daha da derinlerine doğru aldıkça ne kadar şişkin olduğunu fark edebiliyordu. Altındaki vücudun sertliği ve teninin sıcaklığı hoşuna gidiyordu.

Lena kendini yukarı çektikçe, Roderick'in vücudunu büyülenmiş gibi seyrediyordu. Onun üzerinde baştan sona inip kalkıyor, duvarlarının etrafını sardığını ve kasıldığını hissediyordu.

Ardından, erotik bir havayla sürtünerek kendini geriye attı. Roderick'in alnında boncuk boncuk ter birikmişti. Kendini Lena'ya doğru ittikçe kasları titriyordu.

Lena öne doğru eğilip göğüslerini Roderick'in hafif aralanmış dudaklarına sürtmeye başladı. Lena derin derin solumaya başladığında, Roderick göğüs uçlarını tatmak için dilini dışarı çıkarmıştı. Hakkı yenmiş gibi içten içe küfrediyor ve homurdanıyordu. Lena kendini hiç bu kadar güçlü hissetmemişti.

Roderick'in iniltili nefes alış verişinden zevk almış ve kendini tekrar geriye atmıştı. Roderick'in, üzerinde gidip gelirken sallanan göğüslerinin tamamını görmesini istiyordu. Ardından ellerini göğüslerine götürdü. Roderick'in sert ve büyük ellerinin onları avuçladığını hayal ediyordu. Aklından geçen görüntü o kadar arzu uyandırıcıydı ki, gerçekten dokunabilmesi için Roderick'in bağlarını çözmeye zorluyordu onu. Fakat elde ettiği güçten vazgeçmesi gerekeceğini kendine hatırlatarak direndi. Bu iş artık tamamen bir güç meselesi olmuştu.

O da göğüslerini yukarı kaldırdı, dilini çıkarıp göğüs uçlarını kendisi yalamaya başladı.

Roderick açlık içinde, vahşi ve boğucu inilti çıkarmaya başlayınca Lena güldü. Kendini çok ahlaksız ve günahkâr hissediyordu. Hiç utanması yoktu.

İyice hızlanmış ve sertleşmişti. Sırtını yay gibi geriye kıvrımış, Roderick'i en derinlerine kadar alabilmek için kalçalarını sıkıp kendini öne doğru itiyordu. Kasıklarına ve sırtına, uyuşturucu almış gibi heyecan dalgaları yayılmaya başlamıştı. Klitorisi titreyip sarsılarak, bir an önce rahatlamak için kıvranıyordu.

Belli belirsiz, hırıltılı bir sesle, "Şimdi," dedi. "Şimdi hareket etmeye başla."

Bu, azgın bir boğayı kafesinden salıvermek gibiydi. Roderick kalçalarını yukarı itmeye başladı. O kadar sert vuruyordu ki Lena, kalçalarını sıkarak hareket etmeden durmak zorunda kaldı.

Vücutları birbirine çarpıyor, et ete vuruyordu. Bacaklarının arası sıcak ve kaygandı. Tempoları arttıkça iyice kayganlaşmıştı. Zorlukla nefes alıyor, kalbi bitiş çizgisine doğru dörtlüye koşan bir atınki gibi hızlı atıyordu. Nefesini tutarak kendini Roderick'in üzerine bıraktı. Roderick ise kendini hepten itiyor, olabildiğince derine kadar gitmeye çalışıyordu.

Ve nihayet ikisi de boşalmaya başladı. Roderick'in de bedeni yay gibi gerilmişti. Bağırarak Lena'nın içine boşaldı. Tüm sıcaklığını içine akıtmıştı.

Lena başını geriye atıp gözlerini kapattı. Kendinden geçenmenin verdiği hazzın içinde, neredeyse Roderick'in adını bağıracaktı fakat son saniyede kendini tutmayı başardı. Bu heyecan dolu dakikalarında bile elindeki gücü Roderick'e teslim etmeye direniyordu.

Sonunda Roderick'in üstüne yığıldı. Terleri birbirlerine karıştı. Sıcak tenleri birbirine mühürlendi. Roderick'in göğsüne yatmış, kesik kesik nefes alışını dinliyordu. Roderick derin derin soludukça başı da inip çıkıyordu.

Bir ara kendinden geçmiş olmalıydı. Roderick'in kollarının bedenini sardığını hissettiğinde, hafifçe irkilerek sıçradı. Bağlarından bu kadar sessiz ve kolayca kurtulmasına şaşırıp kalmıştı. Ateşli sevişmeleri boyunca kendini serbest bırakmamış olması Roderick'in ne kadar iradeli olduğunu gösteriyordu.

Roderick bu gece dizginleri Lena'nın eline vermişti. Bu da açıkça ortada olan bir tek soruyu akla getiriyordu: Lena gerçekten kontrolde miydi acaba?

On İkinci Bölüm

Ertesi sabah Lena'yı uyandıran şey Roderick'in yanında olmayışydı.

Geceyi bedenleri birbirlerine dolanmış halde ona sarılarak geçirdikten sonra yatakta dönüp yokluğuyla yüz yüze gelmek derin ve tatmin edici uykusundan uyanmasına yetmişti.

Hızla doğruldu, çarşafı göğsüne kadar çekip etrafına baktı.

Kamara boştu.

Roderick görünürde yoktu.

Hastalıklı bir deja vu hissine kapılarak bakışlarını yatağın yanındaki komodine çevirdi. Bir tomar para ve bir teşekkür notu bulmayı bekliyordu fakat hiçbir şey olmadığını görünce kendini yatağın başucuna doğru bıraktı. Titrek bir halde soluyordu.

Anlasana kızım. Senden kaçmıyor ki... Gelecek üç hafta boyunca "sahibin" o, unuttun mu?

Suratı asıldı. Elini tereddüt eder bir halde, darmadağın olmuş saçlarına götürdü.

Geceyi Roderick'le geçirmeye aslında hiç niyeti yoktu. Glenn Donahue ile başına gelen felaketten sonra gece hiçbir

erkekten yatıya kalmamaya yemin etmişti. Müşteri ya da değil, hiç fark etmezdi. Roderick'ten, onu evine bırakması için şoförünü çağırmasını istemeyi düşünüyordu fakat Roderick onu kollarına alıp da güzel sözler söylemeye başladığında, ondan ayrılacak gücü kendinde bulamamıştı.

Sen gerçekten cezalandırılması gereken bir açgözlüsün... Vicdanı, kendisiyle dalga geçiyordu.

Dışarıda asansörün zilini duydu. Sinirleri gerilmiş, karnı düğümlenmeye başlamıştı. Roderick içeri girdiğinde, vurduymaz bir ifade takınmaya çalıştı.

Roderick'in özel dikim, pahalı İtalyan takımlarını giyerken görüldüğünden daha iyi görünemeyeceğini düşündüyse, Lena çok büyük bir hata yapmış demektir. Bu adam, kalçalarının hemen üstünde duran koyu renk kot pantolon ve kaslı kollarıyla göğsünü saran tişörtü içinde dahi tanrısal bir güzelliğe sahipti. Sandaletlerinden görünen çıplak ayakları bile ağız sulandıracak derecede seksiydi.

"Günaydın," deyip yatağa yaklaşırken, gözlerini Lena'dan ayırmamıştı. Onu kendine yaklaştıran her adımda Lena'nın nabızı hızlanıyordu.

"Beni neden uyandırmadın?" Sesindeki sitemi fark edince içten içe korktu.

Roderick güldü. "Çok huzurlu uyuyordun. Seni rahatsız etmek istemedim. Özellikle de dün gece çok fazla dinlenemediğini düşününce." Son söylediği, imalı bir ilave olmuştu.

Lena'nın yanakları kızardı. Dudakları kurudu. Roderick kendini yatağın kenarına atıp da geriye doğru dirseklerinin üzerine uzandığında Lena bakışlarını ondan kaçırdı. Çarşaf-tan yükselen, baştan çıkarıcı seks kokusu Lena'nın kendinden geçmesine ve tahrik olmasına yol açmıştı.

"Neden, Bayan Morrison," Roderick yavaş konuşuyor, bari bir şekilde dalga geçiyordu, "gözlerim bana oyun oynamıyorsa tabii, yüzünün kızardığını düşünüyorum? Dün akşam beni yatağa bağlayıp, kafasına göre takılan küçük, yaramaz tilkiden bunu hiç beklemezdim."

"Kızarmıyorum." Yüzündeki sıcaklığın artmasına rağmen, Lena inkâr ediyordu.

Roderick güldü.

Dikkatini dağıtmayı uman Lena aniden, "Saat kaç?" diye sordu.

"Onu geçti."

"On mu?"

Roderick omzunu silkti, saati umursamıyordu. "Cumartesi sabahları uyumak içindir."

Halbuki Roderick uyanalı epey olmuş gibi görünüyordu. "Eve gitmem gerekiyor," dedi Lena. "Şoförünü çağırabilir misin?"

"Çağırabilirim." Roderick miskin bir halde cevap verdi. "Ama bu çok da işine yaramaz."

"Nedenmiş o?" Lena birden sustu. "Bir dakika! Yat neden hareket ediyor? Limanda demirli değil miyiz?"

Roderick'in gözleri hınzırlıkla parladı. "Pek sayılmaz."

Lena kaşlarını çatı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bugün eve gitmiyorsun demek oluyor. Hatta yarın da..."

"Neden?"

"Çünkü Michigan Gölü'nden iki günlüğüne ayrılıp gezintiye çıkıyoruz."

"Ne?" Lena haykırarak yatakta doğruldu. "Ciddi olamazsın!"

"Gayet ciddiym. Bu sabah uyandım, balkona çıktım ve bunun rahatlayıp, güzel manzaralı bir gezinti için harika bir hafta sonu olduğuna karar verdim." Güldü. "Tabii ki bunun

Belize ya da Güney Fransa'da olmayacağının farkındayım. Bir dahaki sefere de oralara gideriz."

Lena zorlanmaktan kaynaklanan bir güvensizlik içinde baktı. "Sen aklını mı kaybettin? Ben seninle geziye falan gelmiyorum! Gemiyi hemen geri döndür!"

Roderick hafifçe gülümsedi. "Korkarım bunu yapamayacağım. Michigan'a doğru çoktan yola çıktık."

"Michigan'a mı?"

"Evet. Kaptan, ilk durağımızın Hollanda olduğunu söyledi. Taşlı kaldırımlarıyla çok ilginç görünen, küçük bir Felemenk kasabasına gidiyoruz. Bu onun tarifi, benim değil. Ardından da Mackinac adalarına açılacağız. At arabaları, güzel Viktoryen mimarisi ve kireçtaşı kayalıkları varmış. Ben de daha önce hiç gitmedim ama kulağa hoş geliyor, değil mi?"

"Ne güzel." Lena dişlerini sıkarak konuşuyordu. "Bana şunu söyle, Roderick. Bu sabah kendiliğinden içinde oluşan bu ilhamı gerçekleştirmeye çalışırken, bu hafta sonu için başka planlarım olabileceği hiç aklına gelmedi mi?"

"Ne planı?" Roderick'in sesinde bir kıskançlık belirtisi vardı.

Her cumartesi-pazar büyükbabasını ziyaret ettiğini söylemek dilinin ucuna kadar gelmişti fakat ağzını açınca ani bir dürtüyle başka bir cevap verdi. "Bu akşam bir randevum var."

Roderick'in kaşları çatıldı. "Sanıyorum ki sana..."

"Müşteri değil!"

Karamsar ve sahiplenici bir bakış gözlerinde belirdi. Roderick, "Bana görüştüğün biri olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu.

Lena gözünü bile kırpmadan yalanına devam etti. "Evet."

Roderick'in gözleri kısıldı. "Sana inanmıyorum."

Lena'nın tüyleri diken diken oldu. "Nedenmiş?"

"Sen sadakatsiz biri değilsin de ondan."

"Açık bir ilişkimiz var," diyerek Lena, yalanına devam ediyordu.

Roderick'in yüz ifadesi sertleşti. "O zaman aptalın teki olmalı. Ayrıca, bunun aramızda herhangi bir şeyi değiştireceğine inanıyorsan, sen de öyle..."

"Öyle mi?" Lena meydan okuyordu. "Yani başka bir adamın kız arkadaşını becermekten hiç miden bulanmıyor?"

Roderick bir kahkaha attı. "Senin erkek arkadaşın falan yok Lena."

"Sen bunu nasıl bilebilirsin?"

"Çünkü olsaydı dün şartlarımızı konuşurken bundan bahsederdin." Sertleşmiş bakışları Lena'nın yüzünde gezindi. "Ayrıca, akli başında hiçbir erkek seni yabancı adamlarla paylaşmayı istemez. Ben olsam kesinlikle yapamazdım."

Lena'nın nabızı yükseldi. Yutkunmaya çalıştı fakat boğazı kurumuştur.

Roderick güldü. Yumuşak ve ne olduğunu anladığını gösteren bir gülümsemeydi.

Kamaraya göz gezdiren Lena, "Elbiselerim nerede?" diye sordu.

"Temizleniyor. Üzerinde, şey, bir leke vardı."

Lena ne demek istediğini anlamıştı. Asansörde bir anda nasıl heyecanla sevişmeye başladıklarını hatırladı. Çarşafı gözlerine kadar çekip, kızaran yüzünü saklamaya çalıştı.

Roderick kafasını geriye atıp bir kahkaha patlattı. Bu da Lena'nın daha çok kızarmasına yol açmıştı.

Roderick'in kahkahası yavaşça söndü. Gülümseyerek kafasını salladı. "Sen ne kadar büyüleyici bir çelişkisin, Lena"

Morrison. Önümüzdeki üç haftayı seninle geçirmekten çok hoşlanacağım."

"Bahse girerim, hoşlanacaksın."

Kaç kez onu baştan çıkarmış olsa da ya da bir eskort olarak ne kadar kendine güvenen, zevklerine düşkün biri gibi görünse de Roderick'in Lena hakkında bilmediği şey, Lena'nın bir parçasının her zaman kiloları ile mücadele eden, özgüveni eksik, utangaç bir yeniyetme olarak kalacağı idi.

Roderick, koyu renk gözlerini kırparak yatakta doğruldu. "Önemli birkaç telefon açmam lazım." Sesi, özür diler gibi çıkmıştı. "Elimden geldiğince çabuk bitirmeye çalışacağım. Bu arada sen de rahatına bak." Başıyla, banyonun süitini gösteriyordu. "Sıcak bir duş al, ya da istersen jakuziyi doldur."

"Yanımda yedek kıyafetim yok." Lena huysuzlanarak konuşuyordu.

"Sorun değil. Yatı gezerken, üçüncü kattaki butik dikkatini çekmiş olmalı. Her seyahatte yanına yedek kıyafet almayı unutan kız kardeşlerim için orayı özellikle yaptırdım. Gemide gerçek bir butik bulunmasından son derece hoşnutlar, tek kuruş bile ödemek zorunda olmamaları da cabası. Ayrıca hepsi de tam birer kıyafet arsızı olduklarından mağazadaki her şeyin son moda olmasına dikkat ediyorum. İhtiyacın olan her şeyi orada bulabilirsin. Etekler, büstiyerler, kotlar... İç çamaşırları..." Roderick, aklını çelmek için son söylediğini ilave etmiş gibiydi.

Lena bu kez kızarmadığı için kendini tebrik etmekle meşguldü. Duyduklarına inanamaz bir halde kafasını salladı. "Her şeyi düşünüyorsun, değil mi?" dedi.

Roderick, yaptığından pişman olmadığını gösteren bir ifade ile gülümsedi.

Yeniden asansörün sesi duyulduğunda Lena sorgulayan gözlerle Roderick'e baktı.

"Kahvaltın geldi." Roderick yataktan kalktı. Üniformalı bir hizmetçi, keten örtülü bir servis arabasını iterek içeri girdi. Roderick kadına ilerlemesini işaret etti. Lena göğüslerinin dışarıda olmadığından emin olmak için çarşafı yeniden çekirtmeye başlamıştı.

Hizmetçi, bir bardak portakal suyu doldurduktan ve kristal bir vazoya yerleştirilmiş, yeni toplanmış çiçeklerle gereksiz yere ilgilenir gibi yaptıktan sonra Roderick, kadına teşekkür etti. O da yanlarından ayrılmadan önce utangaç bir şekilde ikisine de gülümsedi.

Burnuna çarpan sıcak kokular yüzünden Lena'nın karnı guruldamaya başladı.

Bu utanç verici gurultuyu Roderick duyduysa bile belli etmemişti. "Umarım açsındır." Roderick servis arabasının yanında durmuş, gümüş kapakları kaldırarak, Belçika usulü waffle, pastırma, omlet, tahıl ezmesi, kurabiye ve egzotik meyvelerden oluşan kahvaltısının kokusunun etrafa yayılmasına sebep oldu.

Lena'nın gözleri yerinden fırlayacaktı. "Lütfen bana bu kadar yemeği tek başıma yemem gerektiğini söyleme," dedi.

Roderick güldü. "Dün akşam çok fazla bir şey yemedik. Açkmış olmalısın."

"Bunları yiyecek kadar acıkmadım," dedi ama Roderick tabakların içinden birini alıp da servis sehпасına yerleştirirken Lena'nın ağzı sulanmaya başlamıştı. "Sen bir şey yedin mi?"

"Sayılır. Bu sabahki video konferansım sırasında kahve ve simit atıştırdım."

"Video konferans?"

Roderick alaycı bir şekilde güldü. "Yeni Japon iş ortaklarım cumartesi günü hafta sonundan saymıyor."

"Yani bu gelişigüzel gezi planını yapıp, benim elbiselerimi kuru temizlemeye vermenin yanında bir de iş görüşmesi mi yaptın? Sen ne zamandır uyanıksın?"

"Birkaç saattir. Şurup?"

"Evet, lütfen." Akçağaç şurubunu waffle'in üzerinde gezdirirken Lena, Roderick'i izliyordu. "Senin etrafta gezindiğini duymamış olmama inanamıyorum. Uykum genelde hafiftir."

"Yorgundun." Roderick'in dudakları gerildi, "Bu gayet belirgindi."

Lena bunu tartışacak durumda değildi. Tatlı bir acı çekiyor, yıllardır kullanmadığı yerlerindeki kaslar ağrıyordu.

Roderick hazırladığı tabağı Lena'ya uzatmak yerine yatağın kenarına oturdu. Waffle batırdığı çatalı Lena'nın ağzına doğru uzattığında Lena o kadar şaşırılmıştı ki düşünmeden ağzını açtı.

Roderick, kadının dudaklarını çatalın etrafına sarıp yemeği ağzına alışını izliyordu. Çiğneyip yuttuktan sonra, "Güzel olmuş mu?" diye sordu.

"Hımm... Harika. Şefe övgülerimi ilet."

Roderick güldü. "İletirim."

Bir parça daha alıp Lena'nın dudaklarına götürdü. Bu kez Lena ağzını açmadan önce tereddüt etmişti. Daha önce hiçbir erkek ona yemek yedirmemişti. Bu ona kendini savunmasız hissettiriyordu. Ve de önemli...

Devam eden birkaç dakika boyunca Roderick çatala aldığı yulafı, yumurtayı ve eliyle kopardığı kurabiye parçalarını Lena'ya yedirdi. Lena ağzını her açtığında göz göze geliyorlardı. Lena asıl lezzetli olan şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Nefis yemekler mi, yoksa Roderick'in elinden yemek mi?

Bir çatal waffle daha uzattığında Lena geç de olsa o sabah Roderick'in sadece simit yediğini hatırladı. Bileğinden tutup çatalı Roderick'in ağzına doğru çevirdi.

Çatalı ağzına alıp gözlerini kapattığında, Lena, Roderick'i izliyordu. Gerçekten yediği yemeğin mi tadını çıkarıyordu, yoksa uzanıp çatalı tutan kendisinin mi tadına bakıyordu Lena emin olamamıştı. Göz kapakları, canlılıkla parlayan gözlerini ortaya çıkararak açıldığında Lena cevabını almış oldu. Roderick çatalı yavaşça yalamaya başladığında Lena'nın göğüs uçları sertleşmiş, klitorisi kasılmaya başlamıştı.

Birbirlerine baktılar. Roderick bir parça mangoyu çatala batırıp önce Lena'nın dudaklarında gezdirdi, sonra da ağzının içine doğru kaydırды. Tatlı, lezzet aroması diline yayıldığında Lena hoşnutlukla iç geçirdi. Roderick bir parça daha uzattığında, birkaç damla meyve suyu Lena'nın çenesine akmıştı. Roderick akan damlaları eliyle alıp parmağını ağzına götürdü ve sanki Lena'yı tadıyor gibi parmağını emmeye başladı.

Lena'nın içi titredi. Bacaklarının arasına bir ıslaklık dolmaya başlamıştı. Başka birinin yemek yedirmesi gibi basit bir hareketin bu kadar kışkırtıcı olabileceği Lena'nın aklına hiç gelmezdi. Lena, birden Roderick'in elindeki tabağı almak, kıyafetlerini parçalayıp çıkarmak ve onu sırtüstü yatağa çekmek gibi bir dürtüye kapılmıştı fakat hafta sonuna el koyduğunu hemen unutacak değildi. Böyle kibirli bir davranış, sıcak ve aklını alacak bir seksle ödüllendirilemezdi. En azından hemen olmazdı.

Roderick Lena'ya yemek yedirmeye devam etmek için çatala uzandığında, Lena elini onun elinin üstüne koydu. "Buradan kendim de alabilirim."

Roderick'in dudakları hafif ama şehvetli bir gülümsemeyle kıvrıldı. Tabağı kucağına bıraktığı zaman Lena, kalın yorgana rağmen Roderick'in teninin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Parmaklarının bedenine değmesi, Lena'nın kasıklarına elektrik dalgaları yayılmasına sebep olmuş, kalçalarını sıkıncaya dek klitorisinin kasılmasına yol açmıştı.

Roderick'in gözlerindeki şeytani parıltı, Lena'nın bedeninde yol açtığı tahribatın farkında olduğunu anlatıyordu. Ve tabii ki bundan hoşnut olduğunu da.

Roderick yataktan miskin miskin doğruldu. "Bu akşam yemeği terasta yiyebiliriz," dedi. "Manzarası harikadır. Panoramik ve ilham verici..."

Lena belli belirsiz mırıldandı. "Senin o manzaradan aldığın en son ilham, beni kaçırman ile son buldu."

Roderick güldü. "Ben 'alıp götürmek' demeyi tercih ederim. Böyle daha romantik. Daha az..."

"Suçlu mu?"

"Kesinlikle."

Daha Lena cevap veremeden Roderick vazodan bir lale aldı. Sapını kopardı. Ardından eğilip nezaketle çiçeği Lena'nın kulağının arkasına taktı. "Sakinleş biraz."

Kalbinin gümbürdemesini yok sayan Lena, asık suratıyla baktı. "Senin telefon açman gerekmiyor mu?"

Roderick güldü. "Gerekıyor. Ve o yatağa girip seninle sevişmekten beni alıkoyan tek şey de bu. Bir kez başlarsam duramayacağımı biliyorum."

Lena'nın ağzı bir anda kupkuru kesildi. Roderick servis arabasından bir dilim pastırma alıp ağzına attı. Lena'ya göz kırptı ve salınarak kamaradan çıkıp gitti. Lena sadece bakakalmıştı.

Ancak Roderick asansöre bindikten sonra gözlerini kapatıp, derin ve içini ürperten bir nefes alabildi. İki gün boyunca Roderick Brand ile bir yatta hapis kalacaktı ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Birden, yağmacı bir korsan tarafından esir alınma fikrinin çok da hayal olmadığını düşündü.

On Üçüncü Bölüm

Lena, kahvaltıdan sonra ana güvertedeki butiği gezdi. Yarım saat içinde, hafta sonunu atlatmasını sağlamaya yetecek kadar kıyafetle belirdi. Magnificent Mile'daki dükkânların ona sunabileceği her şeyle rekabet edebilecek bu mağazada, Roderick'in de vaat ettiği gibi ihtiyacı olan her şeyi bulabilmişti. Ana kamaraya dönerken Lena, Morgan olsa alışveriş nirvanasına ermişti diye düşünüyordu.

Kız kardeşini hatırlayınca, cep telefonunu alıp hemen bir mesaj yazdı: *Bazı işlerim var. Bu hafta sonu büyükbabamı ziyaret edemeyeceğim. Onu gördüğünde, benim yerime öp ve ona pazartesi uğrayacağımı söyle.*

Gönder tuşuna basarken gülüyordu. Bu silik açıklamanın, cevap verdiğinden daha çok soruyu ortaya çıkaracağını biliyordu fakat kardeşine nerede ve kiminle ilgili olduğu hakkında doğruyu söyleyemezdi. Bu nedenle Morgan'ın ne olduğunu sorduğu mesajına karşılık vermeden önce bir süre durdu: *İş için şehir dışına çıkmam gerekti.*

Nasıl yalan söylediğini düşününce, suçluluk duygusu içini kemirmeye başladı. Önce müdürüne yalan söylemişti, şimdi de kardeşine. Gelecek üç hafta içinde belki de yalan söylemediği hiç kimse kalmayacaktı.

Sağ ol Roderick, alıngan bir halde düşüncelere dalmıştı. Düşüncelerinin yerini daha faydalı bir şeyin alması için yüzmeye karar verdi.

Butikten aldığı beyaz bikiniyi giyip havuzu aramaya başladı. Roderick ona yatı gezdirirken, havuzun yerini aklının bir kenarına yazdığını umuyordu. Bu büyüklükteki bir yatta kaybolmak çok kolaydı. Neyse ki onu kibarca, barı ve en üstteki güverteye çıkan çift taraflı merdivenleri ile onu bekleyen büyük yüzme havuzunun bulunduğu üst kata yönlendiren bir mürettebata rastlamıştı.

Elbisesini çıkarıp sandaletlerini kenara fırlattıktan sonra havlusunu şezlonga serdi. Ardından titizlikle soğuk ve canlandırıcı suya girdi.

Bir saat içinde beş kilometre kadar yüzmüştü. Aylardır bu kadar yüzmemişti ve bu ona çok iyi gelmişti. Başını suyun üzerine çıkardığı anda alkış sesleri duydu. Görüşünü netleştirmek için hızla gözlerini kırpmaya başladı. Başını kaldırdığında, havuzun kenarında durmuş tepesinde dikilen Roderick'i gördü. Yüzünde yayvan bir gülümseme ile Roderick el çırpıyordu.

Roderick hayranlıkla, "Deniz kızım benim," dedi.

Lena, Roderick'in uzattığı elini tutarak, hiç çaba harcamadan kendini suyun dışında buldu.

"Teşekkür ederim," dedi. Islak saçlarını geriye attı. "Sen ne kadardır buradasın?"

Roderick, gözlerinin içine bakıp gülümsedi. "Senin ne kadar muhteşem bir yüzücü olduğunu görmeme yetecek kadardır."

Lena da gülümseyerek karşılık verdi. Roderick'in komplimanlarına karşı tamamen duyarsız değildi. "Teşekkür ederim."

Roderick'ten uzaklaşarak havlusunu serdiği şezlonga oturdu. Roderick'in bakışlarının sıcaklığını, kalçalarında hissedebiliyordu. O kadar sıcak bakıyordu ki Lena'nın tüyleri diken

diken oluyordu. Roderick yanına yaklaşıırken, Lena havlusunu almış, kollarını ve bacaklarını kuruluyordu.

Roderick, "Böyle yüzmeyi nerede öğrendin?" diye sordu.

"Bana yüzmeyi, dört yaşımdayken büyükbabam öğretmişti. Bana balık gibi suya düşkün olduğumu söylerdi."

"Buna inanırım." Roderick, Lena'nın yanındaki şezlonga oturdu. "Sana neden deniz kızı dedim sanıyorsun?"

Lena güldü. Saçlarını bükerek içindeki suyu süzüyordu. "Beni lisede yüzme takımına katılmak için cesaretlendiren de büyükbabamdır."

"Eminim ki hiçbir sorun yaşamadan bunu da başarmışsındır."

"İlk seferinde değil. Ben diğer yüzücüler kadar hızlı değildim." Durdu, bir an kendi de şaşırdıktan sonra itiraf etti. "Biraz kilo vermem gerekiyordu."

Roderick'in bakışları dümdüz karnında, ince belinde ve demir gibi sınıksız kalçalarında dolaşırken yüzü kızardı.

"Şu an gördüklerine aldanma," diyerek Roderick'in aklından geçenleri dile getirdi. "Her istediğini rahatlıkla yiye-bilen kardeşimin aksine, ben her zaman kilolarımla savaşmak zorundayım. İlk seferinde başaramayınca, gerçekten çok sıkı çalıştım. Beslenme şeklimi değiştirip gereken kiloyu verdim. Böylece bir sonraki yıl seçmelere hazır hale geldim. Yüzme takımına katılmak verdiğim kiloları korumama ve kilo vermeye devam etmeme çok yardımcı oldu. O nedenle, haftada en az üç kez havuza gidebilmek için elimden geleni yapıyorum."

"Ne güzel," dedi Roderick.

"Sağ ol." Şezlonga uzandığında, Roderick'in beğenisini sergileyen bakışları, yeniden vücudunda dolaşmaya başlamış, uçları sertleşene dek göğüslerinde takılı kalmıştı. Elbisesini giymeyi

düşündü fakat daha sonra Roderick'e kendisini ne kadar etkilediğini bilmek memnuniyetini yaşatmamak için vazgeçti. Zaten bilmiyormuş gibi...

Düşüncelerini bir kenara bırakıp plaj çantasından güneş gözlüklerini çıkardı ve taktı. Güneş ılık, gökyüzü kadife gibiydi. Roderick bir konuda haklıydı. Bu, gölde geçirmek için harika bir hafta sonuydu.

"Üşürsen," dedi Roderick, "haber ver, çatıyı kapattırayım."

"Ben iyiyim," diye yanıtladı Lena. "Gölden esen harika bir meltem var."

"Güzel." Kollarını başının arkasına bağlamış, arkasına dayanarak şezlongda oturan Roderick, hiç acelesi olmayan bir adam örneği sergiliyordu. Son derece seksi ve tehlikeli bir adam.

Lena, bakışlarını ondan kaçırarak sordu. "Telefon görüşmelerini bitirdin mi?"

"Bitirdim. Artık tüm ilgimi sana verebilirim."

Lena'nın nabızı hızlandı. Lena, görünüşte masum olan bu sözcüklerin Roderick'in ağzından baştan çıkarıcı bir vaat gibi dökülmesinin kazara olmadığını biliyordu. "İlk durağımıza ne zaman varmış oluruz?" diyerek konuyu değiştirdi.

"Ne zaman istersen. Kaptana ağırdan almasını, çok hızlı gitmemesini söyledim. Acelemiz yok."

Kendi adına konuş, diye düşünüyordu Lena. Bir anda, aralarında bir tampon oluşturmaları için başka insanların da yanlarında olmasını istedi.

Roderick aklından geçenleri okumuş gibi aniden kalktı ve Lena'nın şezlonguna oturdu. Kotunun kumaşı Lena'nın çıplak bacaklarına değiyordu.

Lena irkilip yerinden doğruldu. "Ne yapıyorsun sen?"

Roderick Lena'nın bu haline güldü. "Susadın mı? Sana içecek bir şey getirebilirim." Lena kafasını kaldırıp da barda kimsenin olmadığını görünce, Roderick, "Sana içecek bir şey hazırlayabilirim," dedi. "Ne istersen..."

Lena güldü. "Bir mojito fena olmazdı." Ondan kurtulmaya çalışıyordu.

Roderick gülümseyerek cevap verdi. "Bir mojito, hemen geliyor," dedi fakat çıplak tenini baştan aşağı yakan bakışlarla Lena'nın yanında oyalanmaya devam ediyordu. Alçak ve boğuk bir sesle, "Tanrım, çok güzelsin," dedi. "Bu bikiniyle, gözlerini senden alamıyorum. Bunu butikte mi buldun?"

Lena zorlukla yutkundu. "Elbette."

Roderick'in arzulu dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ben daha iyisini seçemezdim." Lena'nın kalçalarındaki ip bağlara parmağını geçirdi. "Kolayca çözülebilir, kolayca bağlanabilir..."

Lena'nın bacaklarının arasında bir titreme belirdi. Birden doğrulup, bacaklarını şezlongun diğer tarafından aşağı uzattı. Ayağa kalkarken, güneş gözlüklerini hızla yüzünden çekip şezlonga fırlattı.

"Ben yeniden yüzmeye gidiyorum."

"Ben de geliyorum."

Lena omzunun üzerinden bakıp da Roderick'in soyunduğunu ve güneş ışığında parlayan kaslarını görünce, heyecandan soluğu kesilmişti. Bakışlarını hızla kaçırıp kendini havuzun sularına bıraktı. Hemen ardından Roderick'in havuza girmesiyle bir su sesi duydu. Yüzerek ondan uzaklaşmaya çalışıyor, aniden içinde beliren kaçma dürtüsünü maskeleyerek için yavaş yüzüyordu.

Bir çift güçlü el belinden tutup onu suyun altına çekince, Lena'nın nefesi tıkandı. Kollarını ve bacaklarını çırpırmaya başlamış, boğuşurken su yutmuştu.

Su üstüne çıktıklarında, ağzından sular dökülerek ve kızgınlıkla haykırdı. "Sen ne halt ettiğ..."

Roderick dudaklarını Lena'nın dudaklarına uzatıp onu öpmeye başladı. Ağzının içinde Roderick'in sıcak ve ıslak dilini hissetmek, Lena'nın damarlarına elektrik kıvılcımları yaymış, bir anda direncinin kırılmasına yol açmıştı. Roderick yüzünü ellerinin arasına alıp, onu kendine doğru iyice çekince, Lena da kollarını onun boynuna doladı. Nefesi kesilip de ciğerlerine oksijen çekmek için durana dek onu öptü.

Roderick'in dudakları yavaş yavaş öpücükler bırakarak Lena'nın çenesinde, kulaklarının arkasındaki hassas teninde ve boynunda dolaşıyordu. Ellerini belinden göğüslerine kaydırırken, Lena da bacaklarını ona dolamıştı. Yavaşça okşadığı göğüs uçları sertleşmiş, Lena titremeye başlamıştı.

Bu hafif dokunuşlar artık yeterli gelmemeye başlayınca Roderick, Lena'nın bikinisinin üstünü çıkardı. Avuçlarına dökülen göğüslerini sıktı. Aldığı hazdan hırıltılı sesler çıkarmaya başlayan Roderick ardından başını öne eğip, ağzını Lena'nın boncuk gibi görünen meme uçlarından birine dayadı. Lena inleyerek Roderick'in daha rahat öpebilmesi için kendini geriye doğru attı. Roderick göğüs uçlarını emiyordu. Önce birini, sonra diğerini... Dilinin ıslaklığı, etraflarını saran suyun ıslaklığı ile karışıyordu.

Bacaklarının arasındaki kasılma derinleştikçe, Lena arsızca Roderick'in ereksiyon olmuş erkekliğine sürtünüyor, onu içinde istiyordu. Roderick dudaklarını Lena'nın göğüslerinden çekerken, bikinisinin altını ustaca çözüp çıkardı. Kumaş parçası suyun üzerinde yüzerek uzaklaştı. Ardından elini aşağı indirip parmaklarını Lena'nın şişmiş klitorisinde gezdirmeye

başladı. Roderick'in dokunuşları karşısında Lena inliyordu. Bacaklarını tamamen açmış, daha derine dokunması için adeta Roderick'e yalvarıyordu.

Roderick günahkâr ama seksi bir gülümsemeyle suyun altında kayboldu. Lena'nın kalçalarını tutup bacaklarını yana ayırdı. Lena bacaklarının arasında Roderick'in dudaklarını hissettiği anda, şaşkınlık içinde nefesini tuttu. Suyun soğuşuna inat dilinin sıcaklığı, Lena'nın daha önce hissettiği hiç bir şeye benzemiyordu. Gözlerini kapattı. Vahşi bir çığlıkla boşalınca dek Roderick dilini klitorisinde gezdirirken, inlemeye devam etti.

Roderick sudan çıktı. Lena'nın titreyen bedenini özenle kucaklarken, duyduğu memnuniyetten gözleri parlıyordu. Kallın, siyah kirpiklerinden sular damlıyordu. Eğilip Lena'yı içten öpücüklere boğdu. Lena gözlerini kapatınca, parlak mavi gökyüzü de yavaş yavaş kapanmaya başlamıştı.

Roderick birden mayosunu çıkarıp da Lena'yı döndürdüğünde ve güçlü bacaklarının üstüne doğru çektiğinde Lena'nın başı hâlâ dönüyordu. Uzun, kalın erkekliği teninde kayıp, içine girdiğinde bir çığlık attı. Bir kolunu kıvrıp Roderick'in ensesine doladı. Başını geriye atıp omzuna yasladı. Roderick'i içinde çok büyük hissediyordu. O kadar derinlerine girmişti ki Lena onu göğsünde hissettiğine yemin edebilirdi. Roderick hareket etmeye başlayınca, darbelerini daha derinden hissetmeyi umuyordu. Hızlı, sert ve çıldırmış gibiydi... Aksine Roderick yavaşça, hepten aklını almaya yetecek kadar duygusal bir ritimle gidip gelmeye başlamıştı. Karnında beliren iç gıcıklayıcı hareketlenme, kasıklarında toplanıp damarlarından tüm bedenine yayıldı hızla.

Roderick, Lena'nın saçlarını bir omzuna toplayıp has-saslaşmış tenine dişlerini sürterek omzunu öpmeye başladı. Lena sarsılarak titriyordu. Roderick'in parmakları, Lena'nın

karnından yukarıya süzüldü. Göğüslerini avucuna almış, dikleşmiş uçlarını parmaklarıyla sıkıştırıyordu. Lena, zevk ve acıyla karışık inliyordu.

Roderick hızlandıkça suyun yüzeyi dalgalanmaya başladı. Lena öne doğru eğilerek, Roderick'i mümkün olduğunca daha çok içine alabilmek için bacaklarını iyice açtı. Birbirlerine kenetlenmiş vücutları arasındaki sürtünme o kadar sıcaktı ki Lena suyun kaynamamasına şaşıyordu. İçinde oluşan hazın dayanılmaz oluşu onu kırılma noktasına sürüklüyordu.

"Benim için boşalmanı istiyorum, Lena." Roderick, kulağına fısıldamıştı.

Lena inledi. "Ben..."

"Şimdi."

Lena, orgazmın şiddetiyle, çığırarak ve sarsılarak kendinden geçti. Roderick saldırganlaşıp hızlandıkça ve sertleştikçe Lena'nın belinden sıkıca tutmaya başlamıştı. Bacakları, Lena'nın kalçalarına çarpıyordu. Hırıltılı nefesi Lena'nın kulaqlarını dolduruyordu. Derken Roderick kaskatı kesildi, inleyerek içindeki sıcak sıvıların tamamını Lena'nın içine bıraktı.

Nefes almaya çalışıyordu. Yüzünü Lena'nın ensesine dayamıştı. "Kahretsin, bebeğim!" Sesi sert çıkmıştı. "Çok ateşliydi."

Lena rüyada gibi gülümsüyordu. "Evet..."

Boşalmanın verdiği bitkinlik hissi, Lena'nın tüm bedenini kaplamıştı. Roderick'in burnunu, ensesine ve yüzüne sürttüğünü; onun kollarında olup suda öylece salındıklarını zar zor fark edebilmişti. Şu, sakinleştirici ve yumuşak dalgalarla, hâlâ daha kabarık olan kadınlığına çarpıyordu. Öylesine rahatlamıştı ki hemen o anda ve oracıkta uykuya dalabilirdi.

Ancak havuzun kenarına ulaştıklarında Lena gerçek dünyaya dönebildi.

Roderick onu merdivenlere doğru çektiğinde, "Bekle," dedi. "Havuzdan çıplak çıkamayız. Mürettebattan biri bizi görebilir. Ya da kıyıda ki insanlar..."

"Bekle burada." Roderick, üzerlerinden çıkardıkları mayolarını almaya gitmeden önce, sıcak ve ıslak bir öpücük aldı. Geri döndü. Birbirlerine miskin miskin gülümseyerek giyindiler. Lena, Roderick'in önünden merdivenleri çıkarken, kıstırtıcı bir şekilde kalçalarını sallıyor; Roderick dokunmak için uzandığında ise ondan hemen uzaklaşıyordu.

Eşyalarını toplamak için şezlonga doğru ilerlerken, Roderick Lena'yı arkasından yakaladı. Kucaklayıp omzuna attı.

"Hey!" Lena'nın sırlıklam olmuş saçları, bir perde gibi yüzüne inmişti. "Eşyalarımı a..."

"Sonra alırsın." Roderick, güverteden inmeye başladığı sırada, Lena'nın kalçasına bir tokat attı. "Benimle bu şekilde oynadığın için cezalandırılman lazım."

Öndördüncü Bölüm

Ve onu cezalandırdı da...

Önden, arkadan, yanlamasına, duvara dayayarak, yerde... Lena'yı o kadar çok kez boşalttı ki Lena her orgazmın ardından gözlerinin önünde çakan şimşeklerden kör olacağını düşünmeye başlamıştı. Roderick doyumsuzdu. Lena'ya gelince, o da...

Sonunda tamamen birbirlerine dolanmış, bütünüyle boşalmış bir halde yığılıp kaldıklarında saatler geçmişti. Yatağın her yeri sıırıksıklamdı, kendileri de...

Lena, Roderick'in sıcak göğsünde uzanmış, hızla nefes alıyordu. "Hepsi Hollanda'yı görünce oldu," dedi.

Roderick homurdandı. "Hollanda kim?"

Lena gülmeye çalıştı fakat ciğerlerinde yeterince hava yoktu. Birkaç dakika sonra yeniden konuşmaya başladı. "Kaptanın arkamızdan arama kurtarma ekibi göndermemesine şaşırdım doğrusu."

Roderick güldü, bedeninin yaydığı titreşim Lena'nın bedenini de sarsmıştı. "Kaptana, limana yanaşmadan en az yarım saat önce sesim çıkmazsa, durmamasını söyledim."

Lena'nın dudakları hınzırlıkla kıvrıldı. "Önceden planladın yani?"

"Buna iyi bir öngörü demeyi tercih ederim. Plan deyince kulağa..."

"Suçlu gibi mi geliyor?"

"Kesinlikle."

İkisi de güldü.

Şakağına bir öpücük bırakan Roderick söyleniyordu. "Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?"

"Beni kaçırdığın için mi?"

Roderick, "Alıp götürdüğüm için," diye düzeltti.

Lena içini çekti. "Sanırım daha kötüsü de olabilirdi."

"Öyle mi? Nasıl?"

"Beni örümcek ve sıçanlarla dolu, karanlık ve küf kokan bir zindana kilitleyebilirdin."

Lena, Roderick'in gülümsemişliğini hissetti. "Zindanım yok."

"Nasıl yani? Bu kocaman yatta başka her şey var ama."

"Evet, ama ben korsan değilim."

"Buna henüz karar vermedim."

Roderick güldü. "Ben korsansam, o halde sen de..."

Lena bir kahkaha attı. "Ah, hayır! Sakın söyleme."

"Neyi söylemeyeyim?"

"Korsan hazineleri ya da benim şimdiye kadar ele geçirdiğin en değerli ganimet olduğuma benzer bir şey söyleme sakın."

Roderick güldü. "Nedenmiş o?"

"Çünkü o zaman son derece bayat espriler yaptığına dikkati çekmek zorunda kalırım."

"Tamam, o zaman söylemem." Roderick'in gözleri vahşice parladı. "Her ne kadar ele geçirdiğim en iyi ganimet olsan da..."

Lena güldü. Karasevdaya tutulmuş bir saf gibi içini çekip kirpiklerini kırpıştırdı. Dalga geçiyordu. "Pekâlâ, kaptan, bahse girerim ki bunu her kıza söylüyorsundur."

"Hayır." Roderick'in bakışları yumuşadı. "Sadece sana..."

Lena'nın gülümsemesi duruldu. Göz kırparak, başını yeniden Roderick'in sert ama sıcak göğsüne dayayıp camdan dışarı bakmaya başlayana dek heyecan dolu birkaç dakika boyunca bakışları birbirlerine kilitlendi. Michigan sahilinin turuncu, kırmızı ve mor ışıklarla parıldayan manzarası, gökyüzüne yansiyordu.

Lena hayranlıkla, "Ne kadar güzel bir gün batımı..." dedi.

"Evet." Roderick elini Lena'nın sırtında aşağı yukarı gezdiriyordu.

Lena, bu dokunuşlara yenilmemek için çaba sarf ediyordu. Tüm bedenine yayılan huzura... Ve de o anın duygusal kusursuzluğuna... Fakat nasıl dayanabilirdi? Pek çok kadının sadece hayal edebileceği, hayatında bir kez başına gelebilecek bir deneyim yaşıyordu. Hayatında gördüğü en muhteşem, en zengin adam onu lüks bir gemiyle alıp götürmüştü. Evet, alıp götürmüştü. Bir günde ona, yıllarca yaşadığından daha çok orgazm yaşatan, kalbini durduracak kadar seksi bir adam. Şimdi de onun kollarına uzanmış, nefes kesen gün batımını izliyor ve tamamen mutluluktan uçacağı üç haftayı düşünüyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, bu fazlasıyla güzel olacaktı.

Neden, ah, neden daha farklı şartlar altında tanışmamışlardı?

Ne fark ederdi? Kendi vicdanıyla kavga ediyordu. Nerede ya da nasıl tanıştığınız hiç fark etmez, sen yine de bir eskortsun ve o buna rağmen seni başkalarıyla paylaşmayı reddeden bir adam. Kendisi öyle demedi mi?

"Hey!"

Lena kafasını kaldırıp Roderick'in sorgulayan bakışları ile karşılaştı. "Özür dilerim. Bir şey mi söyledin?"

"Önemli bir şey değildi. Senin neden yüzün asıldı?"

"Yüzüm mü asıldı?"

"Evet."

Omzunu silktilti, zaman kazanmaya çalışıyordu. "Sadece düşünüyordum."

"Neyi?"

Lena içini çekti. "Zandra beni bir müşteriye göndermek için ararsa, ona ne diyeceğimi."

"Müsait olmadığını söyle." Roderick için bunu söylemek çok kolaydı.

"Üç hafta boyunca mı?"

"Elbette."

"Sen Zandra'nın hiçbir şey sormadan bunu hemen kabul edeceğini mi sanıyorsun?" Lena öfkelenmişti. "Onu tanıyor-sun. Ne söylemeliyim sen daha iyi bilirsin."

Roderick güldü. "Onunla konuşmamı ister misin?"

"Hayır!"

Roderick gülerek bir kaşını kaldırdı. "Neden olmasın?"

"Çünkü."

Roderick bekledi ama Lena devamını getiremedi. Roderick, "Bu bir cevap değil," dedi.

Lena öfkeyle soluyordu. "Açık konuşayım mı? Zandra'nın anlaşmamızı bilmesini istemiyorum."

"Anladım." Lena'nın yüzüne dokundu. "Utaniyor musun?"

Lena sert bakmaya başlamıştı. "Neden utanacakmışım? Ben senin para karşılığında seks yapmak için kiraladığın biri değilim."

"Etkileyici" Roderick gülümsedi.

Bu adamda hiç utanma yoktu.

Lena, "Zandra'ya anlaşmamızdan bahsedemem çünkü sen bir müşterisin," diye açıkladı. "Ve ben seninle yatarak şirket politikalarını çiğnedim."

"Yatmak? Yaptığımız şeye yatmak mı diyorsun?" Lena'nın kalçasını sıktı.

Lena'yı ateş bastı. Yüzü ve sırtı yanmaya başladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun," diyerek Roderick'in eline vurdu.

"Bence Zandra'yı hafife alıyorsun. Bence ona anlaşmamızla ilgili gerçekleri anlattırsan, seni yargılamayacaktır."

"Mesele bu değil." Lena sabırlı olmaya çalışıyordu. "Mesele şu ki müşterilerle ilişkiye girmemem gerekiyor. Bense seninle Michigan Gölü'ne açıldım ve burada bilmem kaçınıcı orgazmımı yaşıyorum."

"Bilmem kaçınıcı?" Dalga geçiyordu. "Saymadın mı yani?"

Lena öfkeyle baktı. "Ben neden eğlenmiyorum acaba?"

Roderick güldü. Güçlü ve iri kolları ile Lena'yı kendine doğru çekip sıcak bedenine iyice sokuldu. "Ben sadece seninle uğraşıyordum, bebeğim. Ne söylediğini anlıyorum. Zandra'nın bizi bilmesini istemiyorsan, tek kelime dahi etmem."

Roderick'in "biz" deme şekli, kulağa gizli bir aşktan bahseder gibi geliyordu. Ki bu Lena'nın istediği şeydi.

İçini çekip Roderick'in, dokunuşlarına titreyerek cevap veren muhteşem göğüs kaslarında parmak uçlarını gezdirdi. "Pekâlâ," dedi gelişigüzel çıkan bir ses tonuyla. "Zandra bana sizin ilişkinizin geçmişe dayandığını söyledi."

"Hı hı."

"Aynı mahallede büyümüşsünüz, aynı okullara gitmişsiniz..."

"Evet."

"Hep iyi arkadaş olmuşsunuz."

"Hep..." Roderick'in uyuşuk çıkan sesi, içinde gizli bir gülümseme barındırıyordu. "Bana sormak istediğin bir şey mi var, Lena?"

"Pekâlâ." Kaçamak yoldan konuşuyordu. "Sadece şunu söylemek istiyorum, Zandra güzel bir kadın."

"Hem de çok." Roderick de aynı fikirdeydi.

"Erkekler her zaman onun peşinde."

"Ve sen de benim neden o erkeklerden biri olmadığımı merak ediyorsun."

Lena alt dudaklarını hafifçe ısırıp. "Aklımdan geçmedi değil. Zandra bana platonik bir ilişki yaşadığınızı söyledi."

"Ve sende bunu inanması güç buldun."

"Biraz." Lena utanarak kabul etti. "Demek istediğim, Zandra gerçekten göz alıcı."

"Öyle." Roderick yumuşak bir gülümsemeyle devam etti. "Ama anlamam gereken bir şey var. Ben Zandra'yı daha süt dişleri varken, dizleri yara bere içinde, darmadağın saçlarıyla tanıdım."

"Çok kötüsün!" Lena, dirseğiyle Roderick'i dürttü.

Roderick güldü. "Kötü olmaya çalışmıyordum." Lena yeniden vurmadan elini tuttu. "Bitirmeme izin verseydin, Zandra'nın da beni, daha büyümeye çalışan, sıska bir çocukken tanıdığını söyleyecektim. Demek istediğim şu ki Zandra benim için hep bir kardeş olmuştur. Zeki ve başarılı bir kadının olduğu için onunla gurur duyuyorum ve kesinlikle onun bir afet olduğunu da tartışmıyorum fakat ben onunla bu şekilde ilgilenmiyorum. Benim için o her zaman tatlı, kavgacı Za-za olarak kalacak."

Lena kafasını kaldırıp baktı ve güldü. "Za-za... Bu, bir şekilde ona yakışıyor."

Roderick gülümsedi, Lena'nın parmak uçlarını ısırmaya başladı. "Bütün bunlar seni neden ilgilendiriyor? Zandra ile yatmış olsam, beni kıskanır mıydın?"

"Tabii ki de hayır."

"Yalancı."

"Yalan söylemiyorum," diye iddia etti. Parmaklarını Roderick'in ağzından çekip aldı. "Bu sadece çok tuhaf geldi, hepsi bu. Bizim aramızda olanlar zaten yeterince karışık. İhtiyacım olan son şey, patronumun yasak bölgesine girdiğim için gizlenmek."

Roderick yavan yavan sırıttı. "Şanslısın. Ben balta girmemiş arazilerden oluyorum. Bana rahatlıkla tecavüz edebilirsin."

Lena güldü. "Rüyada görürsün."

"Sen öyle san." Başını Lena'nın boynuna doğru eğdi. Nefesi Lena'nın tenini gıdıklamıştı. "Zandra hakkında söyleyeceğim son şey..."

"Evet?" Lena hevesle atıldı. Söyleyeceklerini duymaya can atıyordu.

Roderick kafasını geriye çekti, gözlerindeki olup bitenleri anlattığını gösteren parıltıyla, "Merak ettin, değil mi?" dedi.

Lena kızardı. "Sen ne söyleyecektin?"

"Zandra ile olan ilişkimin doğası hakkında aklında en ufak bir tereddüt varsa, kardeşim Remy'ye sor."

"Remy?"

"Remington'ın kısaltması. Annem, en sevdiği pembe dizilerden birindeki bir karakterin adını vermiş."

"Peki, ama ben neden Zandra ile arandakileri Remy'ye soracaktım?"

"Çünkü ona deli oluyor. Birkaç yıl önce bu arzusundan bahsetmişti. Ve o da biliyor ki ben asla, senin söyleminle, onun bölgesine girecek değilim."

Lena gülümsedi. "Ne kadar tatlısın ve de vefalı..."
Roderick omzunu silkti. "Biz ikiziz. Her zaman birbirimiziz..."

"Aman Tanrım!" Lena, yerinden fırlayacak gibi büyümüş gözleriyle bakıyor, adeta haykırıyordu. "Bu da senden iki tane var demek oluyor."

Roderick, Lena'nın tepkisinden hoşlanmış, gülüyordu. "Çok kötü bir şeymiş gibi söyledin."

"Kötü değil." *Sadece tehlikeli* diyerek cümlesini içinden tamamladı. Tanrı'nın, Roderick'in tasmağını çözüp kadın milletin üstüne salması yeterince korkutucuydu. Peki ya ondan iki doz olunca? Tamamen akıl almaz bir şeydi bu.

Lena, ikizi hakkında sorular sormak istiyordu fakat Roderick bir anda yataktan yuvarlanıp kalktı. Eğilip Lena'yı o kadar kolay kucakladı ki Lena birden fiziksel olarak ne kadar zayıf kaldığını hatırladı.

Kollarını boynuna dolayıp şakayla karışık sordu. "Beni nereye götürüyorsun, korsan?"

Roderick, çapkın bir gülümsemeyle cevap verdi. "Banyo yapma zamanı geldi, benim balıketli haspam."

"Harika. Ben de sana sırtını yıkamakta ne kadar becerikli olduğumu göstermeye can atıyordum."

Roderick, imalı bir şekilde kaşlarını oynatarak sordu. "Peki ya ön taraflarımı?"

Lena cilveli bir bakışla yanıtladı. "Elbette sahip."

"O zaman tek yapmam gereken şey, seni bir kez daha gasp etmeden önce, ne yiyeceğimize kadar vermek. Şunu da belirtiyim, Lena," diye ekledi, gözleri zafer hırsıyla parlıyordu, "sahip dedirtmek, sadece bir günümü aldı."

On Beşinci Bölüm

O akşam geç saatte, Mackinac adasına inip adanın en güzel manzarasına sahip romantik bir sahil lokantasında akşam yemeği yediler. Aslında manzara çok da umurlarında değildi. Etrafı seyretmekten çok birbirlerine bakmakla ve masanın üzerinden birbirlerine samimi gülücükler vermekle zaman harcamışlardı.

Yemekten sonra şehrin, kaldırım boyunca dizilmiş dükkânlardan gelen nefis şekerleme kokularının yayıldığı, resmedilmeye değer sokaklarında el ele dolaştılar. Roderick, Mackinac adasının dünyaca ünlü şekerlemelerinden almak için onu dükkânlardan birine sürüklediğinde, Lena çok da direnmemişti. Cennetten çıkmış, el yapımı nefis şekerlemelerin birini yemek yeterli gelmemişti. Dükkân sahibinin iddiasına göre, tereyağında kavrulmuş cevizden çikolataya kadar çok çeşitli aromalar kullanıyorlardı. Birbirlerine şekerleme yedirip parmaklarını yalarlarken ateşli gözlerle bakiştılar. Dükkân sahibinin bile bu hallerinden yüzü kızarmıştı.

Dükkândan ayrılmadan önce Roderick, kuzenlerine ve yeğenlerine götürmek için farklı çeşitlerin her birinden yarımşar kilo kadar almıştı. Onları yata geri götürmesi için atların çektiği arabalardan birine bindiklerinde Roderick elini

pakete daldırıp bir parça şekerleme kopardı ve Lena'nın ağzına doğru uzattı. Lena dudaklarını onun parmaklarının etrafına kapatıp, emerek üzerlerine bulaşmış çikolatayı temizledi. Roderick'in gözbebekleri büyümüş; ay ışığının aydınlatığı, etrafı kapalı olan yolcu bölümündeki hafif karanlığın içinde parlamaya başlamıştı.

Bu kez Lena şekerlemeden bir parça koparıp ona uzattı. Ardından, dilinde erimiş çikolataların tadını çalmak için Roderick'in dudaklarını yaladı.

Roderick mırıldanıyordu. Dudaklarını Lena'nın dudaklarından alıp boynuna indirdi. Burnunu boynuna sürterken, çenesindeki hafif uzamış sakalların tenine sürmesi, Lena'nın kasıklarında bir elektriklenmeye sebep olmuştu. Roderick, boğuk bir sesle fısıldayarak, "Seni istiyorum, Lena," dedi.

Lena birden titredi. "Ben de seni istiyorum. Fakat biraz beklemek zorundayız. Zaten limana varmak üzereyiz."

"O kadar uzun bekleyemem."

Lena istemeden de olsa Roderick'ten uzaklaştı. "Mecbursun."

"O zaman benim için kendine dokun."

"Ne?"

"Beni duydun." Roderick'in kadife gibi, alçak sesiyle bunu söylemesi, günaha davet çıkarıyordu. "Kendini tatmin ettiğini görmek istiyorum. Sadece benim göz zevkim için..."

Lena kafasını salladı, arabacının olduğu tarafa doğru, dışarı baktı. "Burada değil. Yata döndüğümüz zaman..."

Roderick'in gözlerine şeytani bir parıltı geldi. Eğilip Lena'nın kulağına fısıldadı. "Sen kendine dokunmazsan, bunu senin için ben yaparım."

Lena'nın içine titrek bir arzu yayıldı. Roderick'e baktı. İsteddiği şeyi yapmayı reddederse, Roderick'in tehdidini gerçekleştireceğinden hiç şüphesi yoktu. Elleri çoktan eteğini yukarı

sıyırmaya başlamıştı bile. Dokunuşundaki sıcaklık, Lena'nın bedenindeki her bir zerreyi yakıyordu.

Daha önce kimsenin önünde mastürbasyon yapmamıştı. Kendi yatak odasının mahremiyeti içinde defalarca yapmıştı elbette ama bir izleyicinin önünde hiç yapmamıştı. Bunu da ilk kez Roderick'le deneyecek olması hiç de şaşırtıcı değildi. Ne de olsa suyun altındaki ilk orgazmını da onunla yaşamamış mıydı? Hafta sonu bitmeden daha pek çok "ilk" yaşayacağından artık hiç şüphesi kalmamıştı.

Nabızı hızlandı. Elini eteğinin içine sokup çamaşırının üzerinden kendine hafifçe dokunarak bunun nasıl olacağını anlamaya çalışıyordu. Çoktan sıırılsıklam olmuştu. Roderick etrafında olduğu sürece, bedeni hep hazır bir haldeydi.

Gözlerinin içine bakarak, Roderick'in kendisini izlediğini görerek, koltukta rahatça arkasına yaslandı. Yavaş ve kışkırtıcı bir şekilde bacaklarını ayırdı. Hâlâ daha şekerlemenin tadı duran iki parmağını yalayarak ıslattı, ardından ikisini birden ıslak kadınlığına soktu. Bedeni yay gibi kıvrılmıştı. Aldığı hazdan, dudaklarının arasından hafif bir ahh sesi çıktı. Parmaklarını gidebildikleri kadar derine itiyor, kadınlığının sıcak duvarlarına baskı yapıyordu.

Roderick gözlerini ayırmadan, koltuğunda arkasına yaslanmış oturuyordu. Uzun bacaklarını ileriye doğru uzatmıştı. Fakat Lena onun bu rahat görünmeye çalışan haline bir saniye bile inanmamıştı. Bedeninden yayılan sıcaklığı ve gerilimi hissedebiliyordu. Araba, bir sokak lambasının altından geçtiği sırada, pantolonunun ön kısmında beliren kabarıklığı da fark etmişti.

Roderick tarafından izlenmenin verdiği duygu, inanılmaz derecede tahrik ediciydi. Lena, kasten yavaş hareket ederek parmaklarını içeri dışarı hareket ettirmeye devam ediyordu. Göğüs uçları sertleşmiş, artık onlar da ilgi istemeye başlamıştı.

Boşta kalan eliyle sağ göğsünü önce avuçladı. Ardından klitoris kadar sertleşinceye dek ucunu parmaklarının arasında yuvarlamaya ve çekiştirmeye başladı.

Roderick sadece izliyordu. Burnundan soluyarak ve gözleri şehvetle parlayarak. Lena, her an için üzerine atlayabileceğini düşünüyordu fakat Roderick, önceki gece onu yatağa bağladığı zamanki gibi iradesini kullanıyor, yerinden kıpırdamıyordu.

Lena parmaklarını daha derine soktukça, sularının avucuna süzüldüğünü hissediyordu. Roderick'e işkence yapmak, onun iradesinin sınırlarını zorlamak için elini çekip, arabanın camından içeri süzülen ay ışığına doğru tuttu. Roderick, parmaklarında parıldayan ıslaklığı gördüğünde, doğrulup kendi kasıklarını avuçlamaya başladı.

Lena'nın içinde haylaz bir zafer duygusu dalgalandı. *Seni yakaladım*, diye düşünüyordu.

Parmaklarını yaladı, tekrar sıcak bedenine sokmadan önce kendi tadına baktı. Roderick boğulur gibi inleyerek kol tuğun ucuna doğru kaydı. Erkekliği çok irileşmiş de kontrol edemiyor, artık kapalı tutamıyor gibi bacaklarını açtı. Bu hareketi Lena'yı hepten uyarıp heyecanlandırmış; kendini çok güçlü ve dayanılmaz derecede çekici hissettirmişti. Roderick kendini okşamaya başladığındaysa neredeyse içi parçalanacak gibi olmuştu.

Başını geriye yaslayıp gözlerini kapattı. Parmaklarının hareketini değiştiriyor, bir içine sokup çıkarıyor, bir klitorisinde daireler çiziyordu. Artık iyice hızlanmıştı.

Çok geçmeden hızla nefes alıp vermeye başlamıştı. Roderick de öyle. Nefeslerinin şiddeti neredeyse, arabanın tekerlerinin çıkardığı tıkırtıyı ve atların nallarından gelen sesleri bastırıyordu.

Lena gözlerini yavaşça açtı. Roderick'in kendisine doğru daha da yaklaştığını gördü. Onun bedeninden kendi bedenine

doğru bir elektrik dalgası yayıldığını hissediyordu. Birbirlerinin gözlerine baktılar. Yapabileceği tek şey oymuş gibi, Lena Roderick'in, önünde diz çöküp, ağzını bacaklarının arasına dayadığını ve klitorisini emdiğini hayal ediyordu. Bacaklarını boynuna doladığını, onu yalayıp yutarken yavaşça doğru yere doğru yönlendirdiğini ve Roderick'in kendisine en tatlı çikolatadan bile daha tatlı olan bal kutusundan bir ziyafet çektiğini düşünüyordu.

Ardından, sıcak dilinin içine girip çıktığını hayal etmeye başladı.

Bu düşünce onu iyice doruğa çıkardı.

Baştan ayağa titreyerek çığlık içinde boşaldı.

Kasılmalarının şiddeti azalınca, koltukta doğrulup Roderick'e hafifçe gülümsedi.

Roderick hiçbir şey söylemeden uzanıp elini tuttu. Lena hâlâ ona bakıyordu. Islak parmaklarını alıp ağzına götürdü. Gözleri çaresizlik içinde kendinden geçerek kapandı.

Lena neredeyse bir kez daha kendini kaybedecekti.

Parmaklarındaki sıvılarını emdikten sonra Roderick, hepsine tek tek öpücükler bıraktı. Ardından, Lena'nın elini alıp gümbür gümbür atan kalbinin üzerine koydu ve yeniden arkasına yaslandı. Pantolonunun önündeki kocaman kabarıklık, Lena'yı ateşliyordu. Fermuarını çözüp, onu ağzına almak ve Roderick'i de bitirmek istiyordu.

Fakat direniyor, sabrını sınıyordu. Hemen ileride limanın parlak, göz alıcı ışıkları belirmişti. *Yerli Güneş*, diğer gemilerin arasında bembeyaz gövdesiyle parlıyordu.

Lena içini çekti. "Sanırım o şekerlemeci dükkânına ortak olacağım."

"Lanet olsun!" Roderick saldırdı. "Bu gecenin üstüne, ben asıl gidip ana bayisini satın alacağım."

On Altıncı Bölüm

Ertesi sabah erkenden cep telefonu çaldığında Lena o kadar derin uyuyordu ki neredeyse duymayacaktı. Zihni sonunda zil sesini algılayabildiğinde, onu birden ayağa kaldıran bir tehlike hissine kapıldı. Çantasını yerden aldı, telefonunu alelacele içinden çıkardı. Kardeşinin numarasını ekranda görünce kalbi hızla atmaya başladı.

Korkmuş bir halde, "Morgan?" diyerek telefona cevap verdi.

"Benim. Önce sakın ol."

Söylenebilecek en yanlış kelime buydu çünkü Lena'nın kalbi hepten alarm moduna geçmişti. "Ne oldu?"

"Bakımevinde bir kaza olmuş."

"Ne olmuş?" Lena'nın sesi korkuyla iyice incelmisti.

"Büyükbabam yaralanmış. Kolu kırılmış ve..."

"Ne! Nasıl kırılmış peki?"

"Bilmiyorum." Morgan acele konuşuyordu. "Ben şimdi hastaneye gidiyorum. Bakımevindekilere seni arayacağımı söyledim. Sana ulaşmayı başaramamışlar. Telefonun çekmiyordu sanırım."

Suçluluk duygusu Lena'nın içini acıtmıştı. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

"Tamam." Morgan sonra birden sordu. "Bu arada sen neredesin?"

"Bunu sonra konuşuruz." Lena cevap vermekten kaçınmıştı. "Bana bir iyilik yap ve hastaneye gidince beni ara. Büyükbabamın nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Tamam, efendim." Morgan şakayla karışık söz verdi.

Telefonu kapattı. Elleri titriyor, aklından binlerce farklı şey geçiyordu.

"Lena."

Kafasını çevirip Roderick'e baktı. Bir dirseğinin üzerinde doğrulmuş, endişeli bir yüz ifadesiyle ona bakıyordu. Yumuşak bir ses tonuyla, "Ne oldu?" diye soru.

"Bir kaza... Büyükbabam kolunu kırmış. Tanrım! Daha kötüsü, başka bir şey daha olabilir. Kardeşimin sözünü bitirmesine izin vermedim ki. Onu tekrar aramam gerekiyor." Bunu söylerken Morgan'ı aramak için hızlı arama tuşuna basmıştı bile. Telefona telesekte cevap verince, hayal kırıklığı içinde yüzü asıldı.

"Sakin ol."

"Bana sakın ol deme!" Lena onu tersledi. "Büyükbabam zaten onu tekerlekli sandalyeye mahkûm bırakan bir felç geçirmiş, seksen yaşında bir adam. İhtiyacı olan son şey onu daha da zayıf bir hale getirecek bir yaralanma. Psikolojisinin ne hale geleceğinden bahsetmiyorum bile."

"Endişenin önemsiz olduğunu söylemiyorum." Roderick aynı ses tonuyla devam etti. "Sana sakinleş diyorum çünkü bir panik atak geçirmen işleri daha iyi hale getirmeyecek."

"Sen ne zamandan beri benim için neyin iyi olduğunu umursuyorsun?" Sesinde onu suçlayan bir alaycılık vardı. "Tüm bu hafta sonu senin başının altından çıktı, benim değil. Sen ve

senin lanet olası ihtiyaçların için... Sana başka sorumluluklarım da olduğunu söyledim ama beni dinlemedin!"

Roderick kendini savunmak yerine, o kopkoyu, delici gözleriyle baktı. Lena'nın ne hissettiğini anlamıştı. "Orada olduğun için kendini suçlu hissetmemelisin, Lena. Büyükbabanın dizinin dibinden ayrılma..."

Lena bir anda ayağa kalktı. "Bunları dinleyecek vaktim hiç yok! Chicago'ya geri dönmem lazım."

Banyoya doğru giderken birden Michigan Gölü'nün ortasında bir yerlerde olduklarını hatırladı. Lanetler yağdırarak kamaranın içinde dolandı. "Chicago'ya geri dönmemiz ne kadar sürer?"

"Çok değil." Roderick onu rahatlatmaya çalışıyordu. Üzerindeki örtüleri kaldırıp yataktan kalktı. "Helikopterle döneriz."

Lena, Roderick her şeye bir çözüm bulduğu için ilk kez bu kadar mutlu olmuştu.

Lena, büyükbabasının hatırina, duygularını kontrol etmek için kendi kendine söz vermişti. Ancak hastaneye vardığında, onu yüzündeki umutsuz ifadeyle, yatakta bir kolu alçıya alınmış, diğerinden ise dört tane hortum uzanırken gördüğünde, üç yıl önce felç haberini aldığı o korkunç günün anıları kafasında canlanmıştı. O gün, kötü sonun geldiğinden korkarak ilk uçakla eve dönmüş, büyükbabasına hoşça kal diyebilmek için vaktinde gelip gelemediğinden endişelenerek alelacele hastaneye koşmuştu.

Cleveland, kapıdaki varlığını hissetmiş gibi gözlerini açıp kafasını yavaşça çevirdi. Yavaşça gülümsedi. "İşte geldi." Lena'yı ince, çatlak sesiyle karşıladı. "İşte benim bebeğim."

"Baba..." Yatağına doğru hızla ilerlerken, gözyaşları yüzünden bulanık görüyordu. Eğilerek, duyguları izin verdiğince onu incitmeden sarılmaya çalıştı.

"Tamam, geçti." Cleveland, sağlam olan kolu ile sırtına hafifçe vurarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Bütün bu zorlamaları yeniden başlatma, yoksa kardeşin hiç çıkmayacak. Son yirmi dakikadır kendini toparlamak için zaten banyoda."

Lena gülmeli mi, yoksa ağlamalı mı bilmiyordu. "Senin için çok endişelendim!"

Cleveland dilini çıkardı. "Endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim gördüğün gibi."

Lena burnunu çekti. Büyükbabasının küle dönmüş rengine, kızarmış gözlerine ve bandajlı koluna bakarak, "Kusura bakma ama büyükbaba, hiç de iyi görünmüyorsun," dedi.

Cleveland hafifçe gülümseyerek, "Ben senin için aynısını söyleyemeyeceğim, bebeğim. Bir resim kadar güzel görünüyorsun. Gözlerim beni yanıltmıyorsa, yüzüne bir parıltı gelmiş," dedi.

"Gözlerin seni kandırıyor!" Lena, yanaklarını ateş bassa da sert cevap vermişti. Büyükbabasının sadece bir bakışta son birkaç gününü hayatının en iyi seks deneyimini yaşayarak geçirdiğini anlamasına imkân olamazdı. Bunu ona Lena da söyleyecek değildi.

Elini nazikçe büyükbabasının alnına koydu, kaşlarını çattı. "Senin ateşin var!"

Cleveland güldü. "Biliyorum. Sen söylenmeye başlamadan önce belirteyim, doktor yaralanmalardan sonra ateşlenmenin normal olduğunu söyledi. Vücudun travma ile başa çıkma şekli buymuş."

"Bu nasıl oldu, büyükbaba? Nasıl oldu da kolunu kırdın?"

Cleveland cevap veremedi önce banyonun kapısı açıldı ve Morgan dışarı çıktı. Şişmiş, kırmızı gözleri ağladığını doğruluyordu.

Kardeşinin halinden anlayan Lena'nın kalbi sıkışır gibi oldu. Felç geçirdikten sonra büyükbabalarını yerde bulan Morgan'dı. O nedenle bu sabah bakımevinde aradıklarında onun da gözünde çok kötü anılar canlanmış olmalıydı.

"Hey, işte buradasın!"

"Evet." Morgan yanına geldiğinde Lena ona sarılıp yavaşça yüzünü okşadı. "Sen iyi misin?"

"Evet." Morgan'ın hali içler acısıydı. "Fakat gergin olan sadece ben değilim sanırım. Neyse, sana ne olduğunu anlattı mı peki?"

"Neyi anlattı mı?" Lena'nın bakışları sertleşmiş, büyükbabası ile kardeşi arasında gidip geliyordu.

"Kolunu nasıl kırdığını anlattı mı? Anesteziden çıktığından beri doğru düzgün bir cevap almaya çalışıyorum ama anlatmadı henüz."

Kaşlarını çattı. "Baba neler oluyor? Bu sabah ne olduğunu öğrenene kadar bakımevindeki herkesle tek tek konuşacağımı biliyorsun. Birilerini korumaya çalışıyorsan..."

Cleveland güldü. "Hayır, hayır. Öyle bir şey yok. Ben sadece senin de gelmeni bekliyordum ki ikinize birden aynı anda anlatabileyim."

"Bize ne anlatacaksın?" Kızlar aynı anda sormuştu.

Cleveland'ın gözlerini heyecanlı bir parıltı kapladı. "Tanrı dualarımızı kabul etti. Bu sabah erkenden uyandım. Sol bacağında bir karıncalanma hissettim. Daha önce de bir ya da iki kez olmuştu ama bu seferki farklıydı. Daha belirgindi. Soğuktan donduğunda el ya da ayak parmaklarında bir yanma hissedersin ya, bana onu hatırlatmıştı. Hani daha sonra sıcak

bir yere girince donma hissi geçer de bir karıncalanma başlar, aynı onun gibiydi." Duraksadı, yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Bu sabah başıma gelen şey buydu işte. Felçli bacağımdaki hissizliğin yavaş yavaş azaldığını hissettim."

"Ah, baba!" Lena'nın boğazına sanki bir yumru oturdu. Kızlar birbirlerinin elini tutup heyecandan sıkıyordu.

"Fakat en iyi olan kısmı bu da değil." Cleveland'ın sesi gürleşmiş, gözleri daha da parlamaya başlamıştı. Rengi bile neredeyse yerine gelmişti. "Öylece yatağımda uzanmış tavana bakıyor, bacağımdaki karıncalanmanın geçmesini bekliyordum. Ama bir türlü geçmiyordu. Ben de ne yaptım biliyor musunuz?"

Lena ve Morgan şaşkınlık içinde büyükbabalarına bakıyordu.

Cleveland güldü. "Kendimi zorlayarak doğruldum. Mümkün olduğunca dik bir pozisyon alıp ayağa kalkmak için çabaladım. Ardından derin bir nefes alıp önce dua ettim, ardından da adım atmayı denedim."

Kızların nefesi kesilmişti.

"Baba!" Morgan heyecanla bağırdı. "Bunu yapmış olamazsın!"

"Yaptım." Cleveland, kendisiyle duyduğu gurur nedeniyle etrafa ışık saçıyordu. "İyi denebilecek kadar uzun bir süre felçli bacağımın üzerinde bekledim. Beni yarı yolda bırakıp bırakmayacağını görmeye çalışıyordum. Bırakmamıştı. Ben de bir daha dua edip bir adım daha attım."

Lena ve Morgan sızlanıyor, ikisinin de gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Üç," dedi Cleveland, elini havaya kaldırmış, parmakları ile üçü işaret ediyordu. "Bacağım, altımda bükülüvermeden önce odada tam üç adım attım. Sonra da kesilmiş bir ağaç gibi

yere devrildim. Ne yazık ki kolumun üzerine düştüm ve kolumu kırmış oldum."

"Ah, baba!" Kızlar aynı hisler içinde ve aynı anda konuşmuştu.

Hemen, büyükbabalarıyla ilgilenmeye başladılar. Serumunu kontrol ediyor, ona içecek bir şeyler veriyor, battaniyesini düzelterip rahat ettiğinden emin olmaya çalışıyorlardı.

Bu telaşlı faaliyetler sona erdiğinde Morgan ayakucundaki, Lena ise yatağın yanındaki ziyaretçi koltuğuna oturdu.

"Peki, doktorun ne dedi?" Morgan, merak ediyordu. "Bu yeniden yürüyebileceğin anlamına mı geliyor?"

Cleveland'ın yüzü asıldı. "Doktorları bilirsiniz. Hastalarını boşa umutlandırmak istemezler bu yüzden de her şeyi yokuşa sürerler. İhtiyatı elden bırakmadan iyimser düşünmek gerektiğini, fakat bu sabah başıma gelenlerin kesinlikle bir ilerleme olduğunu söyledi. Şimdi Margaret, yani şey, Hemşire Jacobs..." Morgan ve Lena birbirlerine bakınca, Cleveland lafını değiştirdi. "Olanlar için çok heyecanlandım. İçinde Tanrı korkusu olan bir kadın... O yüzden mucizelere de inanıyor. Etrafta bana destek olacak kimse yokken yürümeyi öğrettikten sonra, şimdi de bana kolum alçıdayken yapabileceğim güvenli birkaç egzersiz göstereceğine söz verdi. Alçı çıktıktan sonra ise tam gaz devam edeceğiz."

"Bu harika, baba!" Lena yumuşak bir sesle devam etti. "Senin adına çok sevindim. Tabii böyle inanılmaz bir ilerleme kaydederken kolunu kırmanı istemezdim."

"Ben de." Cleveland, hüzünlü bir gülümseme ile "Ne demişler, cefa çekmeden sefa sürülmez," dedi.

Lena güldü. "Doğru demişler."

"Her neyse, benden bu kadar. Senin yolculuğun nasıldı?"

"Benim yo-yolculuğum?" Lena kekeliyor, yüzü kızarıyordu.

"Evet, Morgan beklenmedik bir şekilde şehir dışına çıkmam gerektiğini söylemişti."

"Ah, evet. Öyle gerekti." *Şimdi değil, lütfen Tanrım, şimdi değil.* "Biliyorsun baba, sen biraz dinlensen iyi olacak. Bu sabah bir ameliyat geçirdin ve eminim ki sana verdikleri ağrı kesiciler seni sersemleştirmiştir. Geldiğimde uyukluyordun."

Onu rahatlatmak için Cleveland kafasını salladı. "Olaylı bir gün oldu, ama iyiyim."

Lena geri dönmeden önce, Roderick'in çıkıp geleceğini biliyordu. Ona özellikle bekleme salonunda kalmasını söylemişti ama onu dinlemeyeceğini tahmin etmişti. Ona hastaneye kadar eşlik edip sonra da evine bırakmak için çok ısrar etmişti.

"Dur bir saniye, senin kim olduğunu biliyorum." Cleveland heyecanlanmıştı. "Resimlerini sürekli gazetelerde görüyorum. Sen..."

"Roderick Brand." Morgan'ın nefesi kesilmiş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Roderick, Morgan'a gülümsemişti fakat asıl dikkati, kendisine tuhaf bir merakla bakan Cleveland üzerindiydi. "Umarım bölmüyorumdur."

"Pek sayılmaz." Cleveland, Chicago'nun en zengin sakinlerinden birinin neden hastane odasının kapısında dikildiğini merak etse de çok rahat cevap vermişti. Roderick göz ucuyla Lena'ya baktı. Lena sinirinden kızarmış bir halde, efsanelerdeki yaratıklardan birinin çıkıp gelmesini ve dev kanatlarıyla üzerine çullandıktan sonra onu alıp götürmesini istiyordu.

Olanları idrak eden Cleveland, şaşkınlıkla Roderick'e baktı. Beyazlaşmış kaşları birden neredeyse saçlarıyla bir olacak kadar kalktı. "Sen buraya Lena ile mi geldin?"

Roderick güldü. "Evet, efendim."

"Pekâlâ." *Nasıl yani?* Şok edici sessizliğin içinde, söylenmeyen kelimeler yankılanıyordu. Bu kez Lena, yer yarılrsa da beni içine çekse diye dua ediyordu.

"Tamam, orada öylece durma." Şoktan kurtulan Cleveland, içeri girmesi için Roderick'e eliyle işaret etti. "Gel, partiye sen de katıl."

Roderick hasta yatağına yaklaşırken, Lena çok sert bir bakış fırlattı.

Onu kasten görmezden gelen Roderick uzanıp Cleveland'ın elini tuttu. "Sizinle tanışmak büyük bir mutluluk, Bay Morrison."

"Seninle de genç adam. İyi tokalaşıyorsun. Kendinden emin, güçlü..." Cleveland'ın sesi de en az görüntüsü kadar, Roderick'ten etkilendiğini belli ediyordu.

"Teşekkür ederim, efendim." Roderick yavaş konuşuyordu, "Sizinki de fena sayılmaz."

"Bir eski toprağa göre mi demek istedin?"

Roderick gülümserken, Cleveland mutluluk içinde kahkahalar atmıştı.

Lena, Morgan'ın anlamlı bakışlarını fark edip, sakın der gibi kafasını salladı. Roderick'in kendisine bunu yapmak için iyi bir sebebi olduğunu umuyordu. Gerçi, onu bu duruma düşürmekte kendisini haklı çıkaracak nasıl bir sebebi olabilirdi kavrayabilmiş değildi.

"Merhaba, Roderick." Kardeşinin görgüden yoksun davranmasına sabredemeyen Morgan ayağa kalkıp kendini tanıttı. "Ben Lena'nın kardeşiyim."

"Morgan." Roderick gülerek Morgan'ın elini sıktı. "Tanıştığımıza sevindim. Senin hakkında çok şey duydum."

"Hepsi iyi şeylerdir umarım." Morgan sırtıyor, utanmadan kur yapıyordu.

"Hepsi iyi şeyler."

Morgan, gözlerindeki parıltıyla devam etti. "Babam haklıymış, güzel tokalaşıyorsun."

Lena gözlerini dikti. "Otur artık."

Morgan'ın suratı asılmıştı.

Roderick gülümseyerek dikkatini yeniden Cleveland'e çevirdi. "Başınıza gelenlere üzüldüm, Bay Morrison. Şu an nasıl hissediyorsunuz?"

"Şu an mı? Şu an harika hissediyorum. Sen beni asıl ilaçlar vücudumdan çıkınca gör." Cleveland neşeyle göz kırpıp devam etti. "Sen hiç kolunu ya da bacağını kırdın mı, Roderick?"

"Evet, efendim. Lisede futbol oynarken kolumu kırmıştım."

Cleveland gözleriyle Roderick'i bir ölçtü. "Sağlam bir top tutucuydun, ha?"

"Bu doğru."

"İyi oynar mıydın?"

Roderick omzunu silkti. "Fena sayılmazdım."

"Hadi ama!" Cleveland kahkahayı basmıştı. "Bahse girerim sadece mütevazılık ediyorsun. Senin ölçülerinde bir adam? Hem de o ellerle? Her iddiasına varım ki adını tüm ülke duymuş, liselerden oyuncu toplamaya çalışanlar senin için birbirlerine girmiştir."

Roderick güldü. "Bir ya da iki burs teklifi almış olabilirim."

Cleveland dişlerini göstererek gülüyordu. "Bu da muhtemelen başka bir alçakgönüllülük ama tamam, huysuzluk etmeyeceğim. Peki, sonra ne oldu? Kolunu kırdın ve futbolun sana göre olmadığına mı karar verdin?"

"Baba!" Lena, Roderick'e özür diler gibi bakarak Cleveland'i azarladı. "Bay Brand eminim ki buraya sorguya çekilmek için gelmemiştir."

"Benim için sorun değil." Roderick, gözleri parlayarak bir kahkaha atmıştı. "Sorunuzun cevabına gelince, Bay Morrison, ben asla profesyonel bir futbol kariyeri peşinde koşmadım. Benim tutkum bu değildi. Bir gün kendi şirketimi yönetmek dersiniz, evet, arzuladığım şey hep buydu."

Lena göz ucuyla baktığında, kardeşinin dudaklarının şehvetli bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldığını fark etti. Görünüşe bakılırsa Roderick'in tutku ve arzu kelimelerini söyleyiş tarzı sadece onun hormonlarını harekete geçirmiyordu. Onu gördüğünden beri, Morgan'ın da arzuları dinmiyordu.

Cleveland, "İşte buna kesinlikle saygı duyarım," dedi. "İstediğin şeyin peşinden gitmek çok fazla cesaret ister."

Roderick, "İnatçılığın da faydası var," diye ekledi. Lena'ya göz ucuyla o kadar hızlı bir bakış atmıştı ki Lena acaba kendisinden başka bu bakışı fark eden oldu mu, bilmiyordu.

Cleveland, nezaketle güldü. "İnat etmek, sende olduğu gibi, sonunda karşılığını veriyorsa buna değer."

Lena üzülerek büyükbabasına baktı. Kendisinden değil de Roderick'in işinden bahsettiğini anlayınca rahatladı. "Bu arada senin yakın zamanda Japon enerji piyasasına girdiğini de biliyorum. Kesinlikle iyi bir iş çıkardın. Tebrik ederim."

"Teşekkür ederim, efendim. Yanımda bir melek vardı." Roderick mırıldanırken, o gizli bakışlarından biri yine Lena'ya takıldı.

"Bakımevindeki arkadaşlarımdan biri senin büyük bir hayranın." Cleveland, torunu ve Roderick arasındaki gizli iletişimi fark etmemiş görünüyordu. "Beni *Wall Street Journal* ve *Financial Times* okumaya alıştıran Abraham'dır. Sen yılın işadamı seçildiğinde o kadar mutlu oldu ki sanırsın ilk torunu doğdu da bebeği kucağına aldı. Bu özel durum için bir puro çıkarıp yakacağı aklıma bile gelmemiştir."

Roderick güldü. "Oldukça tuhaf birine benziyor."

"Ah, öyledir." Cleveland de gülüyordu. "Onunla bir karşılaşsanız, yapacağı ilk şey sana işini nasıl yapacağınla ilgili sözler söylemek olur. Sana ne kadar saygı duyduğu ya da hayran olduğu hiç fark etmez. Sadece çorbada tuzu olsun ister. Aynı şeyi Lena'nın şarkı söylemesi için de yapmıştı."

"Şarkı söylemek mi?" Roderick'in gözlerinde bir ilgi belirtisi parlamıştı. Lena'ya baktı. "Senin şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum."

Lena'nın yanakları, utancından kıpkırmızı oldu. "Herkes şarkı söyleyebilir. Sadece bazıları diğerlerinden daha iyi söyler. Ben 'diğerleri' kategorisine giriyorum."

"Ne?" Cleveland, Lena'nın bu lafına güldü. "Sen ona bakma, Roderick. Senin mütevazılık kılavuzundan bir yaprak da o koparmış. Benim bebeğim kuşlar gibi şakır. Adını kimden aldığını düşününce, bu hiç de şaşırtıcı değil aslında."

Roderick, Lena'ya hafifçe gülümsedi. "Adın Lena Horne'dan mı geliyor yoksa?"

Lena kafasını salladı, gülümsüyordu. "Baskı yapmak yok tamam mı?"

"Lena'dan senin için *Stormy Weather* şarkısını söylemesini istemelisin. Ya da *Love Me or Leave Me*." Cleveland gülüyor, kafasını sallıyordu. "Ondan sonra, seni artık küçük parmağında oynatır."

Roderick güldü, Lena'nın bakışlarına kilitlenip, "Sanırım bunu zaten yapıyor," dedi.

Lena yutkundu. Boğazındaki düğüm geçmeyince, bir daha yutkundu.

Cleveland, yapmacık olmayan bir ilgiyle, bir Lena'ya bir Roderick'e baktı. "Bu arada, siz ikiniz nerede tanıştınız?"

Lena'nın kan beynine sıçramıştı. "Nerede mi?" Sesi viyaklar gibi çıkmıştı.

"Evet." Cleveland, alaycı bir gülümsemeyle devam etti. "Kusura bakma, bebeğim, ama trilyoner bir CEO ile aynı sosyal çevrede takıldığını sanmıyorum. O nedenle nasıl tanıştığınızı merak ediyorum."

"Ah." Lena, kurumuş dudaklarını yaladı, "Biz, uh..."

Roderick, gözlerindeki haylaz gülümsemeyle Lena'yı izliyordu.

"Biz şey de tanıştık, uh, şeyde..."

Yatağın ayakucundaki Morgan, büyükbabasının kaygılı bakışlarını üzerine çeken, şiddetli bir öksürük krizine girmişti. "Sen iyi misin? Biraz su ister misin?"

Morgan nefesini tutup başını salladı.

"Lena, kardeşine biraz su verir misin?"

Lena yerinden fırladı, kendisine söyleneni yapmaktan çok mutluydu. Plastik bardağa koyduğu suyu Morgan'a uzatırken, *Teşekkür ederim* diyerek sessizce ağzını oynattı.

Gözleri haylazlıkla parlayan Morgan da aynı şekilde dudaklarını oynatarak cevap verdi: *Bana borçlusun*.

Biliyorum, dedi Lena.

Büyükbabasına doğru dönüp, "Geçti baba, artık seni yalnız bırakalım da biraz dinlen," dedi.

Cleveland kaşlarını çatı. "İyi de..."

"İyi de falan yok. Uzun bir gün geçirdin ve gerçekten dinlenmeye ihtiyacın var. Endişelenme. Uyandığında Morgan ve ben burada olacağız. Kantinden bir şeyler alır, akşam yemeğini birlikte yeriz, olur mu?" Cleveland'ın itiraz etmesine bile fırsat vermeden eğilip alnından öptü. Ardından Morgan ve

Roderick'e, peşimden dışarı gelmezseniz bunun hesabını çok kötü ödetirim der gibi baktı. Şimdi.

Roderick nezaketle gülümseyerek, "Sizinle tanışmak bir zevkti, Bay Morrison," dedi.

"Seninle de evlat. Dur, yanında kalem var mı? Alçıma imza atarsan çok sevinirim."

Lena'nın kötü bakışlarını görmezden gelerek, Roderick gülümsedi. "Yok, ama imzalamaktan gurur duyarım."

Cleveland'ın ağzı kulaklarına varmıştı. "Abraham seninle tanıştığımı öğrenince çok kıskanacak. Lena, bir kalem ver."

"Üzgünüm, baba, kalemim yok."

"Bende var!" Morgan bunu söyleyerek, ablasını kendine düşman etmişti.

Roderick alçıya yazı yazmaya başladığında, Cleveland torunlarına göz kırptı. "Bir dakikaya yanınıza gelir," dedi. Kızları neredeyse odadan kovacaktı.

Lena'nın istediği son şey, bir şeylerin izini sürmeye çalışan büyükbabası ile Roderick'i yalnız bırakmaktı. Ancak, ağzını açmasına fırsat kalmadan Morgan, kolundan tuttuğu gibi onu odadan çekip dışarıdaki koridora çıkardı.

Yeterince uzaklaştıklarında Morgan, heyecanla çığlık attı. "Aman Tanrım! Sen onunla yattıyorsun!"

"Şişşt!" Lena incinmiş bir halde, koridorun her iki tarafına da dönüp baktı. Kimsenin onlara kulak misafiri olmadığından emin olmak istiyordu. Neyse ki etraftaki tek kişi de onları duyacak mesafede değildi.

Morgan'a dönüp sordu. "Sana Roderick'le yattığımı düşündüren şey nedir?"

Morgan inanmadığını ortaya koyan bir kahkaha attı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Her şey o kadar açık ki..."

"Ne gibi?"

"İlk olarak, sana ne zaman baksa elbiselerin alev alacak sandım. O bakışlar öyle barın birinde seni süzüp iç çamaşırlarının altına nasıl girebileceğini merak eden bir adamın bayağı ve ilkel bakışları değildi. Hayır, kızım, Roderick sana sahip olmanın gururu ile bakıyordu."

"Sahip olma gururu mu?" Lena dalga geçiyordu.

"Evet. Sanki iç çamaşırlarının içine çoktan girmiş de her baktığında vücudunun tüm derinliklerini ve kıvrımlarını hatırlıyor; sanki her baktığında aynı deneyimi tekrar tekrar yaşıyordu." Morgan ürpermiş, elini yüzüne doğru sallıyordu. "Bana öyle bakacak seksi bir adamla sadece bir sigara içebilmek için bile ölürüm!"

Lena, kardeşinin bahsettiği o bakışı biliyordu. Çok iyi biliyordu.

"Hafta sonunu onunla geçirdin, değil mi?" Morgan, bildiğini söyleyen bakışlarıyla, ısrar ediyordu. "İş için şehir dışına falan çıkmadın. Roderick'le birlikteydin. İtiraf et."

"Pekâlâ!" Yenilgiye uğramış, kıvranıyordu. "Haklısın. Birlikteydik."

"Biliyordum!"

"Hayır, hiçbir şey bilmiyorsun Morg. Bu biraz karışık."

"Nedenini anlamıyorum. Kızım, adam Oprah'da görünüşünden çok daha iyi. O gözler, o dudaklar, o omuzlar, o eller... O ses tonu... Ve kesinlikle çok haklısın, harika kokuyor!" Morgan derin bir iç geçirdi. "Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi Lena ama senden nefret ediyorum. Senden gerçekten nefret ediyorum."

"Hey!" Lena güldü.

Morgan da gülerek karşılık verdi. "Seni sadece, bana bir erkek kardeşi olduğunu söylersen affederim."

Lena kıkırdıyordu. "Aslına bakarsan, bir ik..." Roderick büyükbabasının odasının kapısında belirince Lena birden sustu. Koridora baktı, bakışları Lena'ninkileri yakaladı.

"Isı güdümlü füze sanki..." Morgan, gülerek söylemişti.

Lena kızardı. Orada öylece durup kendilerine doğru yaklaşan Roderick'e arzu dolu gözlerle bakmayı hiç istemiyordu. Arkasını dönüp her hastanenin koridorunda bulunan türden, sıradan bir pastel tabloda resmedilmiş deniz manzarasına hayran olmuş da bakıyor gibi görünmeye çalıştı.

Diğer yandan, Morgan'ın hiç de böyle bir endişesi yoktu. Roderick yaklaştıkça fısıldayarak, "Ne adam, ne adam, ne adam," diye tekrarlayıp duruyordu.

"Şişşt!" Lena onu susturmaya çalıştı. "Seni duyacak."

Morgan arsızca güldü.

Roderick yanlarına geldiğinde Lena ona doğru dönüp cana yakın bir gülümseme takındı. "Beni hastaneye getirdiğin için teşekkür ederim Roderick. Bunun için sana gerçekten minnettarım. Ama artık burada kalmak zorunda değilsin. Eminim yapacak başka işlerin vardır."

Roderick güldü. "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır." Lanet olsun, evet! "Ben sadece daha fazla vaktini almak istemiyorum."

"Sorun değil. Hem seni evine bırakmaya söz verdim, hatırladın mı?"

"Buna hiç gerek yok. Morgan beni bırakabilir."

"Aslında," Morgan araya girdi, "arabam yine çok pis ve sen bundan her zaman şikâyet edersin."

"İdare ederim." Sakin gülümsemesini yüzünden atmadan Roderick'e döndü. "Gördün mü? Kalman için gerçekten hiçbir sebep yok."

"Tabii bunu gerçekten istemiyorsan," dedi Morgan.

Lena sert bir şekilde kardeşine baktı. "Bizi biraz yalnız bırakır mısın?"

Morgan bakışlarını ablası ve Roderick üzerinde gezdirdikten sonra, "Sorun değil. Benim de zaten bir telefon açmam gerekiyor," dedi.

Morgan uzaklaşırken Roderick Lena'ya gülümsedi ve "Aileni sevdim. Birbirinizi çok sevdiğiniz belli oluyor," dedi.

"Teşekkür ederim." Lena ardından ekledi. "Onlar da seni gerçekten sevmiş görünüyor."

Roderick'in gülüşü derinleşti. "Bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Kötü olmadığından emin değilim. Bu arada," Lena suçlar gibi bir ses tonuyla birden devam etti, "büyükbabam nerede tanıştığımızı sorduğunda beni ortada bıraktığın için teşekkür ederim."

Roderick hiç de pişman olmadığını gösteren bir tavırla, "Cevabını duymak için bekliyordum. Ayaküstü yalan söylemekte ne kadar iyisin görmek istedim," dedikten sonra kafasını salladı. "Hiç de iyi değilsin."

"Ah sahi mi? En başta beni o duruma düşürmeseydin, ben hiç bir şeye cevap aramak zorunda kalmazdım. Sana bekleme salonunda kal dediğimi sanıyordum!"

"Söyledin." Roderick gayet sakindi. "Fakat ben büyükbabanla tanışmak istedim."

"Neden?" Lena öfkeden delirmiş, bir anda patlamıştı. "Çıkıyormuşuz gibi davranma!"

"Bir şey yapıyoruz ama."

"Seks yapıyoruz. Vahşi, inanılmaz derecede ateşli bir seks... Bu seni ailemle tanıştırmamı gerektirmez. Artık bana cevap veremeyeceğim onlarca soru yöneltecekler!"

Roderick'in yüz ifadesi yumuşadı. Lena, onun gözlerinde ilk kez bir suçluluk belirtisi görüyordu. "İzninle sizi öğle yemeğine götüreyim. Büyükbaban uyanmadan önce sizi geri getiririm."

Lena kafasını salladı, elini saçının arasından geçirdi. "Teklifin için sağ ol ama büyükbabamın bir şeye ihtiyacı olursa diye burada kalmak istiyorum."

"Hemşireler ne güne duruyor?"

"Bilmiyorum. Son derece yetenekliler ama gerçekten buradan ayrılmamayı tercih ederim. Hatta büyükbabam hastanede olduğu için bu hafta akşamları başka bir şeyle uğraşmamam gerekiyor. Yaşına ve sağlık durumuna bakınca doktoru, bakım evine dönmenden önce onu birkaç gün burada tutmak istiyor."

Roderick kafasını salladı. "Anlıyorum."

"Yani, bu hafta seninle görüşemeyecek olmamın bir sakıncası yok mu?"

Roderick şaşkın bir halde güldü. "Ben canavar değilim, Lena. Bazı önceliklerin olduğunu ve büyükbabanın bunlardan biri olduğunu biliyorum. Beraber vakit geçirmeyi ertelememiz gerekiyorsa, o zaman öyle olsun."

Lena minnettar bir gülümsemeyle baktı. "Bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkür ederim."

"Tabii ki." Roderick duraksadı. "Fakat şunu bilmelisin ki büyükbaban bu hafta bir gün seni akşam yemeğine ve tiyatroya götürmemi istedi benden."

"Ne istedi?"

"Benden seni..."

"Seni duydum." Lena kaşlarını çatarak sözünü kesti. "Seneden neden böyle bir şey istedi?"

"Senin her yere tek başına gittiğini söyledi. Müzeye, restorana, sinemaya... Senin yalnız olduğunu düşünüyor."

"Ben yalnız değilim." Lena kendini küçük düşmüş hissettiği için kızarmıştı.

"Büyükbaban yalnız olduğunu düşünüyor. Bu nedenle benden seni yeniden dışarı çıkarmamı istedi."

"Yeniden?"

Roderick güldü. "Bizim çıkmaya başladığımızı düşünüyor gibi görünüyordu. Madem sen onun bu fikrini değiştirmiyorsun..."

"Sen de tabii ki!"

"Benim bunu yapabilecek bir kalbim yok. Bunu söylemek bana düşmez."

Lena gürlledi. "Sana düşen, bekleme salonunda kalmaktı. Gözden uzak durmalıydın. Ama hayır, illa ki yaramazlık yapman gerekiyordu." Lena sızlanarak elini alnına koydu. "Bu daha sadece bir başlangıç. Önce randevularımızı, sonra da düğünümüzü planlar."

Roderick güldü. "Yapma şimdi. Abartmayalım."

"Tamam, ama seni uyarmadığımı söyleme." Göz ucuyla Morgan'ın koridorun sonunda ileri geri yürüdüğünü, onları izlemiyormuş gibi davranmaya çalıştığını fark etti.

Lena derin bir nefes aldı. "Gitmem gerekiyor. Kardeşim bekliyor."

Roderick omzunun üzerinden bakınca Morgan'ın bakışları ve gülümsemesiyle karşılaştı. Morgan'ın gülüp elini salamasına Lena iğrenerek bakıyordu. Roderick, Lena'ya döndü. "Yemek teklifim hâlâ geçerli."

"Teşekkür ederim ama cevabım aynı."

"O zaman belki de kardeşine sormalıyım."

Lena gözlerini dikti. "Hayır, sormayacaksın."

Roderick'in gözleri parladı. "Sorabilirim."

Lena, kollarını göğsünde birleştirdi. "İyi o zaman, durma." Roderick'in dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı. "Bu bir tehdit mi?"

"Belki."

"Sonuçlarına katlanmaya razı değilsen, beni sakın tehdit etmeye kalkma." Roderick gülümsemeye devam ediyordu.

Lena burnunu çekti. "Ne sonucu? Morgan senin seksi olduğunu düşünüyor ama bizim birlikte olduğumuzu düşünüyor. O nedenle..."

"Senin bölgene girmeyecek mi?"

"Kesinlikle."

Roderick hınzır gülümsemesiyle devam etti. "Bundan emin misin?"

Lena hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Kesinlikle."

"Tamam." Uzanıp parmaklarını Lena'nın yanağına koydu. Yavaş dokunuşlarla devam etti. "Seni ararım."

Lena yutkunup kafasını salladı ve arkasından Roderick'in gidişini izledi. Morgan'ın yanına geldiğinde durup bir şey söyledi. Lena ne dediğini ya da Morgan'ın cevabını duymak için fazla uzaktaydı. Kendi kendine ne fark eder ki diyordu. Kız kardeşine yemek teklif etse ne fark ederdi, etmese ne? Ya da Morgan kabul etse ne değişirdi. Her ikisi de yetişkindi ve Roderick, Lena'ya ait değildi.

O halde, Morgan elini hafifçe Roderick'in omzuna dokundurduğunda ya da her ne dediyse Roderick buna, kafasını geriye atıp gülerek cevap verdiğinde, Lena'nın kıskançlıktan karnına bıçak saplanmış gibi hissetmesi için hiçbir sebep yoktu.

Ve ayrıca Roderick dönüp ona baktığında, göz göze geldikleri anda ona göz kırptığında ve -tek başına- oradan ayrıldığında, rahatlamak için de bir sebebi yoktu.

Kız kardeşinin yanına gidip yemek yemeği önerdiğinde Morgan, "Seni sevdiğime memnun olsan iyi edersin," dedi. "Bu adam son derece seksi..."

"Dur tahmin edeyim." Lena tek solukta konuştu. "Sana öğle yemeğine çıkmayı teklif etti."

"Hayır." Morgan şaşkın görünüyordu. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Lena omzunu silkti. "Bilmem. Kibarlık olsun diye. Seni hastane yemeğinden kurtarmak için."

"Sana yemeğe çıkmayı teklif etmedi mi?"

"Etti. İkimizi de davet etti. Kibarca reddettim."

"Ben olsam onunla giderdim."

"Tek başına mı?"

Morgan sinsi bir bakışla, "Buna aldırış eder miydin?" dedi.

"Hayır."

"Yalancı!" Morgan güldü, ardından Lena'nın koluna girdi ve kafeteryaya doğru yürümeye başladılar.

Evet, Lena'nın rahatlamak için hiçbir sebebi yoktu.

Ama lanet olsun ki rahatlamıştı.

On Yedinci Bölüm

Bir haftanın sonunda Cleveland, savaştan dönen muzaffer bir kahraman gibi karşılandığı Lakeview Manor'a geri dönmüştü. Bakımevinin personeli onu eskisine göre daha fazla şımartıyor, diğer sakinleri ise cesaretine duydukları hayranlığı belirtmek ve başına gelenleri daha detaylı öğrenmek için durmadan odasına girip çıkıyordu. Cleveland büyük bir zevkle ve gördüğü ilginin hiç utanmadan tadını çıkararak hikâyesini tekrar tekrar anlatıyordu.

Her akşam, Lena işten çıkınca doğrudan bakımevine uğruyor, akşam sekiz civarı büyükbabası uyuyup kalana dek onunla vakit geçiriyordu. Ardından bomboş evine döndüğünde göğsüne, bir şeyin eksik kaldığını söyleyen dayanılmaz bir acı doluyordu.

Her gün Roderick'in onu arayıp da bir sonraki randevularına çağırmasını umuyordu fakat Roderick aramıyordu.

İlk başlarda bu Lena'yı rahatlatmıştı. Büyükbabasıyla ilgilenebilmek için ondan zaman istemiş, Roderick de isteklerine saygı duymuştu. Ne güzel!

Ancak Roderick, Cleveland'a o hafta Lena'yı dışarı çıkarma sözü vermişti. Büyükbabasının, işlerine burnunu sokmasına

gücenmiş de olsa Lena, aslında kendini Roderick'le yemeğe ve tiyatroya gitmek için can atarken bulmuştu.

Fakat günler geçtikçe ve telefonu sessizliğini korudukça, duyduğu rahatlama, sinir bozukluğuna ve kafa karışıklığına dönüşmüştü. Düpedüz sinirleri bozulmuştu. Böylece, cumartesi günü Zandra arayıp o akşam yeni bir müşteriyle çıkmak isteyip istemediğini sorduğunda Lena, bir an için sırf inat olsun diye kabul etmeye niyetlendi.

"Lena?" Lena cevap vermeyince Zandra seslendi.

"Yapamam." Lena özür diler gibi konuşmuştu. Roderick'le bir anlaşma yapmışlardı ve anlaşma anlaşmaydı.

"Emin misin?" Zandra onu kışkırtmaya çalışıyordu. "Müşteri özellikle seni istedi. Onu başka birine yönlendirmek gerçekten hiç hoşuma gitmeyecek. Birkaç ay önce bir partide tanıştığınızı söylüyor. İkinizin yaptığı sohbet gerçekten çok hoşuna gitmiş. Orta boylu, yapılı, siyah saçlı, yeşil gözlü biri. İngiliz aksanıyla konuşuyor. Hatırladın mı?" Adını söylememişti. Zandra'nın yazılı olmayan kurallarından biri de buydu: Müşterilerin kimliğini asla telefonda paylaşma.

Lena güldü. "Hatırladım. Hoş bir adamdı. Harika bir akkanı vardı."

"O zaman onunla çıksan sorun olmaz sanırım?" Zandra umutlanmıştı.

"Sorun olmaz ama çıkamam. Bu hafta sonu olmaz."

Zandra duraksadı, hiç şüphesiz şaşırdı. Lena hafta sonları her zaman müsait olurdu. Şirketle uyuşmazlığa düşmek için hafta sonlarını özellikle boş bırakırdı.

"Lena, bir şey mi oldu?" Zandra'nın sesinde bir endişe vardı.

"Aslına bakarsan, büyükbabamı hastaneden yeni çıkardık."

"Ah, öyle mi?" Zandra endişelenmişti. "İyi mi peki?"

Lena geçen hafta boyunca olup biten her şeyi anlattı. Roderick ile ilgili hiçbir şeyden bahsetmemişti tabii ki.

"Ah, Lena, büyükbabanın tüm bunları yaşamak zorunda kalmasına çok üzuldüm ama yeniden yürüyebilecek olması gerçekten heyecan verici."

"Çok heyecan verici gerçekten de." Lena da aynı fikirdeydi. "Hepimiz elimizi açtık, en iyisinin olması için dua ediyoruz."

"Umarım öyle olur." Zandra durdu. "Hey, benimle masaj yaptırmaya gelmek ister misin? Birazdan çıkacağım, bana eşlik edersen sevinirim."

"Masaj ha? Aylardır masaj yaptırmamıştım."

"Fazlasıyla geç kalmışsın. Ben ısmarlarım, ne dersin?"

Lena güldü. "Bedava masaj demek. Gelirim o zaman."

İki saat sonra, rahatlatıcı bir masajın ardından Lena ve Zandra, spa merkezinin buharlı saunasında uzanıyordu.

Lena vücudundaki gerginliğin son belirtilerinin de eriyip gittiğini hissettiğinde gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Bu kesinlikle harikaydı Zandra. Beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

Yanında uzanan Zandra mırıldandı. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Geçirdiğin haftadan sonra şımartılmayı hak ediyorsun."

"Hımm..." Lena'nın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. "Senin masözün ellerini üzerime koyana dek üstümde ne kadar çok stres taşıdığının farkına varmamışım. Gerçekten iyi iş çıkardı."

"O en iyisidir. Onunla her hafta randevum var. İstedığın zaman gelip bana katılabilirsin."

Lena güldü. "O halde bu teklifi değerlendirsem iyi olacak."

"Umarım değerlendirirsin."

Aralarındaki sessizlik bir süre devam etti.

"Pekâlâ." Zandra konuşmaya başlamıştı. "Dün Roderick'le konuştum."

"Öyle mi?" Lena doğal bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı. "Nasılmış?"

"Meşgul, her zamanki gibi. Gelecek hafta ekibiyle görüşmek için Japonya'ya gidip birleşmeyle ilgili bazı değişiklikler üzerinde çalışacaklarından bahsetti."

Lena kafasını salladı. Ona Japonya'ya giderken kendisine eşlik etmesini teklif ettiğini hatırlıyordu. Sözde...

"Sanırım önümüzdeki birkaç yıl boyunca tüm zamanı Tokyo ve Chicago arasında bölünecek." Zandra devam etti. "Orada bir daire bulmak için bir emlakçı tutmuş bile."

"Öyle mi?" Lena'nın göğsü, ne olduğunu kabullenmek istemediği bir duyguyla sıkıştı.

Zandra bunu sezmiş gibi yumuşak bir sesle devam etti. "Ama onun Tokyo'ya kalıcı olarak yerleşeceğini hiç sanmıyorum. Onun evi her zaman Chicago oldu. Burada çok fazla bağı var. Ailesi her şeyden önce. Buradan ayrılmayı düşünse isyan çıkarırlar."

Konunun nereye varacağını merak eden Lena, tek gözünü açıp yanında uzanan Zandra'ya baktı. Kafasının üzerinde topladığı ıslak saçlarından, birkaç uzun tutam yüzüne ve boyuna dökülmüştü. Lena gibi, o da spa merkezinin logosu işlenmiş havlusuna sarınmıştı. Açık kahverengi teninde oluşan su damlacıkları, dolgun göğüslerinin arasındaki boşluktan aşağı süzülüyordu. Hiç çaba harcamasa bile, feromonlarından bir parfüm yayıyormuş gibi şehvet saçıyordu.

Ve inanılmaz bir şekilde, Roderick ona duyarsız kalabilmisti. Şükürler olsun!

"Telefonu kapatmadan önce," dedi Zandra gelişigüzel, "Roderick benden çok tuhaf bir ricada bulundu."

Lena gerildi. *Oh, nihayet. İşte başlıyoruz.* "Ne istedi?"

"O yeniden izin verinceye dek müşterileri senin yolundan çekmemi istedi."

Lena'nın nefesi kesildi. "Ne istedi?"

Zandra, Lena'nın tuhaf bakışlarını fark etmişti. "Sen ve Roderick ile ilgili bilmem gereken bir şey mi var?"

Lena kaşlarını çattı, ardından ellerini yüzüne kapattı ve homurdandı. "Sana hiçbir şey söylemeyecekti."

"Söylemedi zaten. Yani, çok fazla bir şey söylemedi. Kısaca bu ricada bulunduktan hemen sonra telefonu kapattı. Bir toplantıya girmesi gerekiyormuş. O yüzden pek fazla soru sorma şansım olmadı."

"Onu öldüreceğim!" Lena söyleniyordu.

Zandra kıkırdamaya başladı. "Doğruyu söylemek gerekirse, ne yapacağını öğrenmek için onu kandırmaya çalışıyordum. Ağzından laf alabilmek için olta attım. Seni yeniden görmek isteyip istemediğini öğrenmeye çalışıyordum. Parti gecesi aranızda olanları bana anlattığını bilmiyorum. Sanırım birazcık çenesini açmasını istedim. O yüzden de konuşmanın sonunda, yeni bir müşterinin seninle ilgilendiğini söyledim." Güldü. "Ağzından çıkan ilk kelime ne oldu biliyor musun? *Lanet olsun!* İçinden söyleniyordu sözde, ama kendini o kadar kaybetti ki gayet net duyabildim."

Lena kafasını salladı, zihnini boşaltmaya çalışıyordu.

"İşte bana o zaman seni başka müşteriyle görüştürmememi söyledi." Zandra devam etti. "Tahmin edebileceğin gibi, bunun üzerine merakım tavan yaptı. Ben de bu sabah seni arayıp nabzını yokladım. Müşterilerle çıkmaya niyetin var mı, yok

mu görmek istedim." Durup Lena'nın yüzüne baktı. "Geri çevirmenin tek sebebi büyükbaban değil, değil mi?"

Lena uzun bir süre tereddütte kaldı. "Hayır."

Zandra yavaşça başını salladı. "Yani sen ve Roderick bir nevi... Anlarsın."

"Evet." Lena, derin bir nefes aldı ve istemeden de olsa Roderick'le yaptığı anlaşmanın detaylarını anlattı.

"Aman Tanrım!" Zandra serseme dönmüş, duyduklarına inanamaz bir haldeydi. "Ahlaksız bir tekliften bahsediyorsun."

"Biliyorum." Lena kendi halini düşünerek devam etti. "Rezalet..."

"Kesinlikle!" Zandra da aynı fikirdeydi.

Lena bakışlarını dikkatle Zandra'ya çevirdi. "Kızdın mı?"

Zandra'nın suratı asıldı. "Dürüst olmamı ister misin? Böyle gizli bir anlaşma yapmadan önce bana danışmadığınız için biraz rahatsız oldum."

"Kızacağınızı tahmin etmiştim." Lena suçluluk hissediyordu.

"Bunun için beni suçlayabilir misin? Roderick'le yaptığın anlaşmanın beni de etkileyeceğini düşünürsen, bana en azından bir telefon açma nezaketi gösterebilirdin. Sana daha önce de söylediğim gibi, yaz ayları yılın en yoğun zamanları oluyor. En çok ilgi gören eskortlarımdan birinin üç hafta boyunca çalışmayacak olması kazancımı etkileyecek. Yani, evet, bir uyarı fena olmazdı."

"Biliyorum." Lena, derin bir nefes aldı. "Özür dilerim, Zandra. Sana söylemekten korktum. Özellikle de şirketinin seks yapmamakla ilgili kurallarını çiğnedikten sonra. İnce bir buzun üstünde yürüdüğümün farkındaydım."

"Yalnız değilsin," dedi Zandra. "Roderick'le konuşmak için sabırsızlanıyorum."

Lena, Roderick'in yerine kasılmıştı.

Uzun bir sessizlikten sonra, Zandra derin bir nefes aldı. "Şunu söyleyebilirim, Rod benim en yakın arkadaşlarımdan biri, şirketi bir kerelik bir randevu için kullandı. O nedenle, bu senin düzenli müşterilerden biriyle sevişmenden farklı bir durum."

Lena, baştan ayağa kızarmıştı. Bedeninin tepkisini saklayan buhar bulutlarına minnettardı. "Enstitümün gerçekten fona ihtiyacı var." Kendini açıklama yapmak zorunda hissetmişti. "Yoksa gerçekten Roderick'in teklifini kabul e..."

Zandra, manikürlü elini havaya kaldırdı. "Bana açıklama yapmak zorunda değilsin. Sonuçta, bir kız her zaman istediğini yapabilir. İnan bana, Lena, seni yargılayacak en son insan benim. Benim de tüm arkadaşlarım ve akrabalarım, bir genelev işlettiğimi düşünüyor."

Lena güldü. "Bu hiç hoş değil."

Zandra da gülerek karşılık verdi. "İlk başlarda içime işliyordu. Bu bana, beni eleştirdiklerini ve bana küçümseyerek baktıklarını hissettiriyordu. Peki ya şimdi? Ben onların yanlışlarını düzeltmekten artık sıkılmıyorum bile. Ve inanır mısın, benden para istemek için kapımı çalanlar, yine o aynı önyargılı insanlar."

"Bu ikiyüzlülük."

Zandra güldü. Arkasına yaslandı ve dalga geçer bir sesle sordu. "Pekâlâ, senin şu anlaşman resmi olarak ne zaman başlıyor?"

Lena kızardı, cilalı tırnaklarına bakarak dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. "Aslında başladı."

"Oh!" Zandra hoşgörülü ve alçak sesli bir kahkaha attı. "Hiç vakit kaybetmiyor, değil mi?"

"Hayır." Lena, dudaklarını ısırды. Acaba yüzü bundan daha fazla yanabilir miydi merak ediyordu.

"Telefonu kapatmadan önce," dedi Zandra, "Rod bana seni alıkoymanın sonucunda kaybedeceğim parayı telafi etme sözü verdi. Ben de parasını kendine saklamasını, onun yerine bana referans olmasını istedim. Bir saat içinde iki yeni müşteri oldu. Biri trilyoner bir hayırsever, diğeri de bir yazılım şirketinin sahibi bir işadamı. Her ikisi de Roderick'le yakın ilişkisi olan insanlar."

"Bunu duyduğuma gerçekten çok sevindim." Lena içtenlikle konuşuyordu. "Sana para kaybettirdiğim için kendimi gerçekten suçlu hissediyordum, Zandra."

"Biliyorum ama endişelenmen gereken tek kişi ben değilim. Her ay çok sağlam bir gelir elde ediyorsun, Lena. Roderick senin kaybedeceğin parayı da telafi etmeli."

"Bana da önerdi ama onu reddettim. Onun parasına ihtiyacı olan ben değilim, enstitüm."

Zandra güldü. "Ekip için bir kişiyi feda ediyorsun, ha?"

Lena, işkence çeker gibi derin bir nefes aldı. "Bu fedakârlığa değer."

"Fedakârlık... Doğru." Zandra bir kahkaha attı. "Tamam, buna böyle bakalım. Birilerinin seks partneri olacaksan, bir dünya adam bile Roderick Brand'in yanında hiç kalır."

"Hafife alıyorsun."

İki kadın gülüyordu.

Birkaç dakika sonra akıllı başına gelen Zandra, Lena'yı uyardı. "Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

"Roderick'le mi?"

Zandra kafasını salladı.

"Olurum." Lena tereddüt ediyordu ama sormadan edemedi. "Bana bir şey mi anlatmaya çalışıyorsun?"

Zandra acı çeker gibi görünüyordu. "Aslında hiçbir şey söylememeliyim."

"Çok geç."

Zandra uzun ve derin bir nefes aldı. "Tamam, şöyle bir mesele var," diyerek söze başladı. Kelimelerini dikkatle seçmeye çalışıyordu. "Roderick mükemmel bir adam..."

"Ah, hayır. Hiç de iyi bir giriş değil bu."

"Hayır, bu doğru! Roderick gerçekten mükemmel. Sana bunu daha önce de söyledim ve onun arkadaşlığına ne kadar değer verdiğimi anlattım. Fakat o, nasıl desem, kadınların peşine düşmez."

Lena, yapmacık bir gülümsemeyle, "Onun iyi bir oyuncu olduğunu mu söylüyorsun? Aman ne şaşırdım," dedi.

"Hayır. Söylemek istediğim bu değil. Roderick oyuncu değil. Evet, pek çok kadınla çıktı ama asla niyeti kimseyi incitmek olmadı. Roderick ile ilgili mesele şu ki beklentileri çok yüksek. Gerçeküstü denebilecek kadar yüksek." Zandra içini çekti. "Bazı erkeklerin, hayatlarında olumlu örnekler olmadığı için ilişkilerden nasıl korktuğunu bilirsin. Babasız büyüdülerse bir kadına nasıl davranılması gerektiğini bilmezler mesela. Roderick'te durum tam tersi. Anne babasının mükemmel bir ilişkisi var. Kırk yıldır mükemmel bir evlilik yaşıyorlar ve evlilikleri hâlâ daha aynı güçle devam ediyor." Zandra üzüntülü bir halde ekledi. "Benim de öyle bir ailem olmasını çok isterdim."

Lena ne demek istediğini çok iyi anlıyordu.

"Her neyse." Zandra yeniden içini çekip devam etti. "Saniyorum, ailesinin bu inanılmaz evliliği, Roderick'in, aradığı kadın için imkânsız şartlar geliştirmesine yol açtı. Of, gecenin

bir yarısı kalkıp da ayağında nasır var mı diye kontrol edecekmiş gibi yüzeysel şeylerden bahsetmiyorum."

"Vay be!" Lena kaşlarını kaldırmış, dalga geçiyordu.

Zandra güldü. "Kızım, Roderick senin bildiğin tipik zenginlerden değil. Tamam, o da mankenlerle orada burada boy gösteriyor ama sana tüm samimiyetimle söyleyebilirim ki onun aradığı sıradan bir kadın. Arkadaşlarının çok sıradan bulduğu kadınlarla da çıktı ama bunu hiç önemsemedi. Roderick tamamen normal bir adam."

Lena güldü. Roderick'e karşı duyduğu hayranlığın arttığını hissediyordu. Zandra şimdiye kadar ona, bu kadar mutlu olacağı bir şey söylememişti.

"Roderick'in imkânsız standartları var derken, ben sadece ilişkilerinden bahsediyorum. Katı beklentilerden ördüğü bir set var ve bu beklentileri karşılanmazsa, anında dönüp arkasını gidebilir. Son derece inatçıdır."

Lena burnunu çekti. "Onu hafife alıyorsun."

"Hayır. İşte bu yüzden onunla uzlaşmak zordur. Kolayca çözülebilecek meseleler için bile hiç düşünmeden kız arkadaşından ayrılabilir. Keşke almaya ve vermeye daha çok istekli olsaydı." Zandra öfkeyle kafasını salladı. "Sanki mükemmel kadını bulacakmış gibi davranıyor ama ben onun gerçekten ne istediğini bildiğinden bile emin değilim. Bildiği tek şey onu henüz bulamadığı ve bulana kadar da kadınların hayatını cehenneme çevireceği..." Duraksadı. Kaşlarını çatıp devam etti. "Kardeşi de öyle."

"İkizi mi?"

"Evet. Sana Remy'den bahsetti mi?"

Lena kafasını salladı. Zandra'nın, Remy'nin ona karşı ne hissettiğini bildiğinden emin değildi.

Zandra'nın yüzüne bir karanlık çöktü. Belki de sadece buhar bulutuydu. Birkaç dakika sonra yeniden derin bir nefes alıp devam etti. "Dinle, her şeyin başında, Roderick ve senin birbiriniz için iyi olabileceğinizi düşünmem yattır. Size bir randevu ayarlamamın sebebi de buydu. Açık konuşmak gerekirse, sizin birbirinize uyum sağlayabileceğinizi ve görüşmeye başlayacağınızı umuyordum. Zamanla..."

Lena kuşkuyla baktı. "Bu yüzden yaptığımız anlaşmayı onaylamıyorsun, değil mi?"

Zandra yüzünü buruşturdu. "Açıkçası evet. Fakat onaylamak ya da onaylamamak bana düşmez. Sizler, sağlıklı arzuları olan, yetişkin insanlarsınız. İnan bana, bunu tamamen anlayabilirim. Ben sadece sizin ne yaptığınızı bildiğinizden emin olmanızı isterim. Bu anlaşma daha karmaşık bir hâl alabilir. Tehlikeli olabilir." Lena'ya bakarken sesi yumuşadı. "Ben incindiğinizi görmek istemiyorum. İkinizin de."

Lena zorlukla yutkundu, ardından kafasını salladı. "Bana karşı bu kadar açık sözlü olduğun için teşekkür ederim, Zandra."

"Bana teşekkür etmen gerekmiyor. Hele ki sizi ben tanıştırmışken, kadın kadına konuşup sana birkaç uyarıda bulunmak benim sorumluluğumdaymış gibi hissettim."

"Buna gerçekten minnettarım." Lena içtenlikle konuşmuştu. Bir an duraksadı fakat ardından ekledi. "Roderick'i aklımdan atamadığımı fark ettiğim anda, tüm bu şeye son veririm."

Zandra sezgileri güçlü bir kadındı. Hafifçe gülümsedi. "Umarım bunu fark ettiğinde çok geç kalmamış olursun."

On Sekizinci Bölüm

Spa salonundan ayrıldıktan sonra Lena, cumartesi öğlenden sonrası ziyaretini tamamlamak için Lakeview Manor'a gitti. Morgan geldiğinde, Lena yaklaşık bir saattir oradaydı. Lena ve Cleveland'a doğru terasta ilerlerken, ince topuklu botlarının yere vuruşu duyulmuştu.

"İkinize de merhaba!" Morgan büyükbabasının yanağını öptü, masadaki boş sandalyeye kendini atıp halinden memnun bir halde içini çekmeden önce ablasına sarıldı. "Ne kadar güzel bir gün!"

Lena ve Cleveland birbirlerine imalı bakışlarla baktıktan sonra aynı anda, "Adı ne?" diye sordu.

Morgan güldü, yanakları hafifçe kızardı. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

Cleveland kahkaha attı. "Neden bahsettiğimizi biliyorsun."

Lena araya girdi. "Seni bulutların üstüne çıkaran yeni adamın adı ne?"

Morgan sırtarak cevap verdi. "Sizden hiçbir şey saklayamıyorum, değil mi?"

Lena, "Ayakların yere basmadığı zamanlarda evet, saklayamıyorsun. Pekâlâ, kim bu adam?"

Morgan yeniden içini çekti. "Adı Isaiah. Bu sabah bankada sıra beklerken tanıştık. Chicago'nun en büyük hukuk bürolarından birinde avukatlık yapıyormuş."

Cleveland kaşını kaldırdı. "Avukat, ha? Sürekli iş değişti-ren son sevgilinden sonra, bu kesinlikle bir terfi olmuş."

Morgan'ın bakışları sertleşti. "İşte bu yüzden yanına taşınmamı istedi ya! Kirasını ödememe yardımcı olayım diye. O zavallıdan kurtulduğuma seviniyorum."

Lena ve Cleveland da ondan kurtulduğuna sevinmişti.

Morgan tekrar güldü. "Isaiah, Jason'a hiç benzemiyor. Beni bu akşam lüks bir yere yemeğe götürüyor. Jason bunu hiç yapmamıştı."

Lena güldü. "Peki, bu Isaiah nasıl görünüyor?"

"Fena değil. Boyu çok uzun sayılmaz. Esmer. Bakışları davetkâr ve göz alıcı bir gülümsemesi var." Sinsi bir gülümsemeyle devam etti. "Tabii ki Roderick kadar ağız sulandırıncı değil ama onu kaptırdım."

Lena'nın yüzünü ateş bastı. "Roderick 'kapılmış' biri değil. En azından ben kapmadım."

Morgan ve Cleveland şüpheli gözlerle Lena'ya baktı. "Bana kesinlikle öyle göründü," diyerek karşılık verdi Morgan.

"Bana da." Cleveland da aynı fikirdeydi.

"Öyleyse ikiniz de yanıyorsunuz."

Tartışmalarına fırsat kalmadan, Margaret Jacobs terasta belirdi. Altmış yaşındaki hemşire, minyon bir kadındı. İçtenlik ve neşeyle parlayan gözleriyle teninin pürüzsüzlüğü sayesinde olduğundan daha genç görünüyordu.

Masaya yaklaşıp Cleveland'ın omzuna ince bir örtü bıraktı. "Üzerine hiçbir şey almadan buraya çıktığını biliyordum. Böyle yapmasan iyi olur."

"Üşümüyorum." Cleveland, sağlam olan elini sallayarak hemşirenin kaygısını gidermeye çalıştı. "Hava mükemmel. Rüzgâr esmiyor."

Margaret, öfkeli fakat ılıman bir edayla kafasını salladı. Ardından, dikkatini Morgan ve Lena'ya çevirdi. "Merhaba, kızlar," diyerek sıcak bir gülümsemeyle kızları selamladı. "Sizi yeniden görmek güzel!"

"Merhaba Hemşire Jacobs." Kızlar da ona selam verdi. "Nasılsınız?"

"Hem sağlığım hem aklım yerinde, yani şikâyetçi değilim." Göz kırptı.

Büyükbabaları gibi, Margaret Jacobs da duldu. Eşini yıllar önce prostat kanserinden kaybetmişti. Üç yetişkin oğlu vardı fakat hiç kızı olmamıştı. Bu yüzden de Lena ve Morgan'ı kendi kızları gibi sahiplenirdi. Cleveland'ın onun gözdesi olduğu, bakımevinde bir sır değildi. Cleveland'ın üzerine o kadar çok düşüyordu ki Lena bazen onun da aynı hisleri taşıdığını düşünürdü.

"Pekâlâ." Margaret gülerek konuşmaya başladı. "Kızlar, bu akşam için özel bir planınız var mı?"

Morgan'ın ağız kulaklarına vardı. "Benim, bu sabah tanıştığım harika bir adamla randevum var."

Margaret güldü. "Bu harika, bebeğim. Görüştüğün diğer genç adamdan kurtulmana çok sevindim. Senin için çok da doğru biri değildi."

Morgan'ın yüzü asıldı. "Herkes bana sürekli aynı şeyi söylüyor. Keşke bu kadar insanı daha önce dikkate alsaydım."

"Olsun, zararın neresinden dönersen kârdır." Margaret ve Cleveland aynı anda söylemişlerdi. Birbirlerine bakıp güldüler.

Lena ve Morgan ise birbirine göz kırptı.

"Peki ya sen, bebeğim?"

Büyükbabasının meraklı bakışlarını fark eden Lena dik-
katle sordu. "Ne olmuş bana, baba?"

"Sen ve Roderick bu akşam için özel bir şey planladınız mı?"
Lena kafasını salladı. "Roderick çok meşgul..."

Cleveland kaşlarını memnuniyetsizlikle çatı. "Sana vakit
ayırabilmek için çok meşgul olmasa iyi eder. Siz ikiniz henüz
çıkmağa başladınız. Birlikte az vakit geçirirseniz birbirinizi
nasıl tanıyacaksınız ki?"

Lena kızardı. Büyükbabası Roderick ile *gayet yakından* ta-
nıştıklarını bilse acaba ne derdi, bunu düşünüyordu.

"Bu bana neyi hatırlattı biliyor musun?" Cleveland'ın göz-
leri düşünceli bir şekilde kısılmıştı. "Bana Roderick'le nasıl ta-
nıştığınızı hâlâ anlatmadın."

Morgan'a kaçamak bir bakış attı. Araya girip yeniden ken-
disini kurtarmasını umuyordu fakat kardeşi cep telefonundan
mesaj göndermekle meşguldü. Lena kendi başına kalmıştı.

"Biz, şey, bir partide tanıştık, baba."

"Gerçekten mi? İkinizin aynı sosyal çevrede takıldığınız ak-
lıma gelmezdi. Roderick'in Oprah ve Obama'larla yakın oldu-
ğunu anlatan magazin haberleri okumuştum." Dalga geçer gibi
güldü. "Yoksa benim bilmediğim ikinci bir hayatın mı var?"

Lena bir kahkaha attı. "Elbette hayır. Ne kadar çılgınca
şeyler söylüyorsun."

Margaret söze karıştı. "Neden zavallı kızı rahat bırakmı-
yorsun, Cleveland? Neredeyse otuz yaşına geldi. Onun aşk
hayatını sorgulamana hiç gerek yok."

Lena minnettar gözlerle bakarken, Margaret konuşmasına
devam etti. "Her neyse, buraya gelme sebebim seni günlük
bahçe gezintine çıkarmaktı. Hazır mısın?"

Cleveland'ın gözleri parladı. "Kesinlikle." Cleveland, ba-
kımevinin dolambaçlı bahçesinde Margaret ile zaman geçire-
bilmeyi her zaman iple çekmişti.

Lena masadan kalktı. Büyükbabası sorgusuna devam et-
meye karar vermeden önce orada kurtulmaya çalışıyordu. Eği-
lip onu yanağından öptü ve gülümsedi. "Yarın görüşürüz, bü-
yükbaba. Bu arada, beladan uzak kalmaya çalış."

Cleveland güldü. "Endişelenme, Margaret beni terbiye
ediyor."

"Birinin yapması gerekiyordu."

Margaret, Cleveland'ın tekerlekli sandalyesinin arkasında
yerini alınca, Morgan bakışlarını yazdığı mesajdan kaldırdı ve
masanın etrafına baktı. "Ne kaçırdım?"

Hepsi birlikte güldüler.

On Dokuzuncu Bölüm

O akşam geç vakit Lena, civardaki eczaneden yaşadığı apartmana dönüyordu. Hemen yan tarafına spor bir arabanın yanaştığını göz ucuyla fark etti. O, sokakta iğrenç, kötü niyetli adamlar tarafından rahatsız edilmeye yabancı değildi. Yürümeye devam etti. Sürücüyü görmezden gelmeye niyetliydi. Ancak arabanın camı açılıp da *Stormy Weather*'in notaları kulağına geldiğinde, olduğu yerde düşüp öleceğini sandı. Kalbi hızlanmış, o daha kendini kontrol edemedi, aptal bir gülümseme yüzüne yayılmıştı.

Bütün hafta boyunca duymayı beklediği -umduğu- o seksî, derin ses duyuldu. "Selam, güzelim!"

Mimiklerini doğal bir maskenin ardına saklamaya çalışarak yavaşça döndü Lena. Parlak Escalade'in direksiyonunun arkasında Roderick'i gördü. Dudaklarında, her zaman nefesini kesen o hafif gülümsemesi vardı.

Lena yutkundu. "Sana da selam!"

Roderick, Lena'yı baştan aşağı süzdü. Önünü iliklediği ceketinin içine giydiği, v yakalı beyaz tişörtünü ve dizine kadar uzanan ince topuklu çizmelerinin içine soktuğu, vücudunu saran kot pantolonunu adeta gözleriyle soymuştu. Gözleri beğeniyle parladı. "Arabaya bin."

Lena kafasını salladı. "Hayır, teşekkür ederim. Kalan yolu yürüyebilirim."

"Seni bırakabilirim."

"Ben iyiyim. Gerçekten."

Lena yürümeye devam ederken Roderick arabayı sağa çekti. Arabayı park etti ve araçtan indi. Ve işte hemen karşındaydı, yolunu kesmişti. Siyah kazağı, kot pantolonu ve Timberland ayakkabılarının içinde harika görünüyor ve çok da güzel kokuyordu. Kirli sakalı ona ayrı bir seksi görünüm veriyordu. Tüm ihtiyacı olan şey kulağında altın bir halka ve yanda sallanan kılıcıydı. Onlar da olsa tam bir korsana benzeyebilirdi.

Lena'nın çenesini yakaladı, başparmağını alt dudağına sürdü. "Beni özledin mi?" diye sordu.

"Hayır." Tanrı yardımcım olsun, EVET!

Yumuşak bir kahkaha atıp ellerini Lena'nın ceketinin içine soktu ve oradan da pantolonunun arka ceplerine kaydırarak onu kendine çekti. "Tamam," derken Lena'nın gözlerine bakıp gülümsedi. "Önce ben söylerim. Seni özledim."

Kalbinin bu kadar hızlı çarpmasından ve içinin erimesinden nefret ediyordu. "Beni arayabilirdin," dedi. Aynı anda ağzından dökülen kelimeleri geri almak istedi çünkü sesi çok alıngan, daha da kötüsü, çok muhtaç çıkmıştı.

"Sana biraz boşluk vermeye çalışıyordum." Roderick başını eğip burnunu Lena'nın ensesine sürttü. "Bu hafta içinden istediğin bu değil miydi? Böylece büyükbabanla ilgilenebilecektin hani?"

"E-evet." Dokunuşlarından titreyen Lena kekeliyordu. "Şikâyet etmiyorum. Sadece bir sonraki, şey, randevumuzu konuşmak için beni aramalıydın demeye çalışıyorum."

"Randevu?" Roderick güldü. "Bunun yerine daha iyi bir kelime bulmamız gerekiyor."

Kendini geri çekmekte zorlanan Lena sessiz ve meskûn sokakta, ne yaptığını bilir bir eda ile bir aşağı bir yukarı bakındı. Onlara doğru yaklaşan genç bir çiftin alaycı bakışları onu utandırmıştı.

Roderick gülüyor, Lena'nın rahatsız olmasından hoşlanıyordu. "Sana söylemiştim. Arabaya binmeliydin."

Lena ters baktı. "Hemen park etmeseydin, olabilirdi."

"Büyükbaban nasıl?"

"Daha iyi. Ama bütün haftayı ilişkimiz ve senin hakkındaki sorulardan kaçarak geçirdiğimi söylemek zorundayım sana."

"Artık yalan söylemeyi becerebiliyor musun?" Roderick gülüyordu.

"Odaya girip çıkan ziyaretçilerden ve hemşirelerin merhametinden faydalandım diyelim."

Roderick elinin tersini Lena'nın çenesine sürüyordu. "Yemek yedin mi?" diye sordu.

"Hayır." Lena gülümsedi. "Senin bana hâlâ daha bir yemek ve tiyatro borcun var. Hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum elbette. Pazartesi akşam gidiyoruz. Biletleri aldım bile."

"Gerçekten mi? Hangi oyuna?"

"Pazartesi öğrenirsin." Hafifçe gülümsedi. "Bu akşam ne yemek istersin?"

Seni diye düşünüyordu Lena, seni bala batırmak, bisküviyle suyunu banıp seni yemek istiyorum.

Yüksek sesle ise, "Sıradan bir yerde yiyelim. Üzerimi değiştirebilecek gibi hissetmiyorum kendimi," dedi.

"Öyle bir yer biliyorum. Michael'ın Yeri'ne gittin mi hiç?"

"Hayır. Adını bile duymadım."

Roderick ciddi bir hayal kırıklığıyla baktı. "İyi bir sosisli sandviç zevkine sahip değilsen, gerçek bir Chicago'lu sayılmazsın."

Lena bir kahkaha attı. "Neredeyse her yere yürüyerek gidiyorum. Bu beni bir Chicago'ludan fazlası yapmaz mı?"

"Hayır, günışığım, bütün mesele sosislide." Roderick, Lena'nın elindeki plastik poşeti aldı ve arabaya doğru bakarken sordu. "Ne aldın? Gitmeden önce buzdolabına koyman gereken bir şey mi bu?"

"Hayır." Lena kıkırdıyordu. "Sadece kadınlara özel bir şey."

Hiçbir şey söylemeden poşeti Lena'ya uzattı. Lena güldü.

Highland Park'taki, Michael'in Yeri'ne gittiler.

Lena, ızgara sosis yemeye karar vermişti fakat haşhaş tohumlu sandviç ekmeklerinin arasına dizilmiş sosislerin yanında kıyılmış soğan, sivri biber, hardal, yeşillik, domates ve kereviz salatası ile hazırlanmış sandviçleri görünce bir kez daha düşündü. Son derece kalorili görünüyordular ama şaşırtıcı derecede lezzetliydi.

Müşterileriyle daima karşılıklı oturmayı tercih eden Lena, Roderick gelip de yanına oturduğunda, onunla göz teması kuramamıştı. Yan yana oturmuş, bir tabak peynir kızartmasını paylaşırlarken, bacakları birbirine sürtüyor, kenarından taşan hardalları temizlemek için birbirlerinin ağızlarına dokunabiliyorlardı. Roderick, o karmakarışık sandviçi parçalamadan nasıl yiyebileceğini Lena'ya öğretirken gülüşüyorlardı.

Lena'nın, taa Mackinac adasından beri geçirdiği en güzel gündü. Roderick'le birlikteyken çok eğleniyordu. İster Roderick'in lüks yatının güvertesinde, mum ışığında romantik bir akşam yemeği, isterse modası geçmiş görünen, tıka basa dolu bir restoranda alelade bir yemek yesinler, onunla geçirdiği

her dakika Roderick'i daha çok istemesine yol açıyordu. Bu nedenle, Roderick yemeğin üstüne Navy rıhtımında bir yürüyüş teklif ettiğinde Lena, geceyi uzatma fırsatını kaçırmadı.

Turistlerle dolu, sesler ve ışıklarla hayat saçan rıhtımda gezirken el ele tutuşmuşlardı. Onları yükseklerle uçurup şehrin göz alıcı manzarasıyla büyüleyen dönme dolaba binmişlerdi. O rıhtıma Lena ilk kez gitmiyordu, çocukluğundan beri buralara gelen Roderick de. Fakat birbirlerine bakıp gülümse-diklerinde Lena, bundan daha büyüleyici bir yere hiç gitmediğini düşünen tek kişi olmadığını biliyordu.

El ele tutuşmadıkları zamanlar ise Lena, sırtında Roderick'in avucunun sıcaklığını hissetmekten, onu kalabalığın içinde bu şekilde yönlendirmesinden zevk alıyordu. Biri ona doğru yaklaştığında Roderick'in korumacı bir davranışla yanına geçmesinden hoşlanmıştı. Akşam hava soğumuş olsa da Roderick'in dokunuşları tenini karıncalandırıyor, bedeninin cinsel uyarılmalarla kıpır kıpır kalmasını sağlıyordu.

Lena farkına varamadan Roderick onu rıhtımın arka taraflarına doğru çekmişti. Parlak ışıklardan ve daha da önemlisi kalabalıktan öteye sürüklemişti. Karanlık bir köşeden dönüp de terkedilmiş bir tersaneye girdikleri anda Roderick onu kollarına alıp öpmüştü.

Duydukları açlıkla, dudakları birbirine kenetlendiği anda Lena fısıldamaya başladı. "Sakın söyleme."

"Neyi söylemeyeyim?" Roderick dilini ağzına sokmuş, Lena'nın dilinin etrafından döndürüyordu.

Lena titriyordu. "Her yaz bu arka taraflara sessizce süzülüp kızlarla seviştiğini."

Roderick'in gülümsemesi karanlıkta parladı. "Nasıl bildin?"

"Hımm." Lena mırıldandı. Roderick'in dudakları boynunda gezinirken başını arkaya doğru attı. "Çünkü sen çok yaramaz bir çocuksun."

"Sen de bunu seviyorsun."

Seviyordu. Hem de en ince ayrıntısına kadar.

Roderick elini bedenlerinin arasından aşağı uzattı. Lena, hayal kırıklığına uğramış bir mırıldanmanın ardından fermuarının yumuşak hışırtısını duydu. "Bugün neden pantolon giydin?"

Lena güldü. "Özür dilerim, keyfini kaçırdım."

"Sorun değil. İstedikten sonra..." Roderick, Lena'nın dar pantolonunu, iç çamaşırı ile birlikte aşağıya doğru çekip kalçalarının hemen altına indirdi. Lena, tenine değen soğuk havayı, ardından da Roderick'in çıplak tenini avuçlarına alan ellerinin sıcaklığını hissetti. Ağzından hafif bir inilti çıktı.

Lena da onun düğmesini çözdü. Fermuarını açtı ve elini sıcak, damarları atan ereksiyonunun etrafına sardı. Roderick inledi.

Parmaklarını Lena'nın bacaklarının arasında kaydırıp pürüzsüz kıvrımlarını okşamaya başladı. "Çok ıslanmışsın," dedi beğeniyle.

Lena gülümsedi. "Senin için..."

Roderick, gürlemenin eşiğinde derin ve haşin bir ses çıkardı. Ardından elini çekip erkekliğini Lena'nın bacaklarının arasına itti ve baştan çıkarıcı sürtünmesi Lena'yı inletene dek klitorisine ileri geri sürtünmeye başladı. Lena kollarını Roderick'in boynuna dolamış, pantolonu izin verdiğiince bacaklarını ayırmıştı. Roderick onu hafifçe yukarıya kaldırıp ıslaklığının içinde kayboldu. Lena nefesini zor tutmuştu.

Roderick kendini yukarı doğru itmeye başladı. Sert darbeleri, Lena'yı zevkten parçalara ayıran bıçak darbeleri gibi

keskindi. Bacaklarını etrafına dolayamayan, gerçekten hareket edemeyen Lena'nın bedeni sarsılmaya başladığında yapabileceği tek şey, çığlık atmamak için dişlerini sıkması.

Geceleyin gökyüzünde patlayan havai fişekler gibi, çığlık çığlığa beraber boşaldılar.

Lena kafasını Roderick'in omzundan kaldırdı, birbirlerine gülümsediler. Yüzleri parlak renklerle ışıldıyordu.

Lena, "Mükemmel zamanlama diye buna derler," dedi. Sessizce gülüştüler.

Roderick onu yere bıraktı. Işıkların ve gürültülerin arasına geri dönmeden önce hızla kendilerine çeki düzen verdiler. Lena kızarmış, bacakları ise tekila içmiş gibi titremeye başlamıştı.

Roderick gülümsedi. Elini beline sarıp, kulağına fısıldamak için eğildi ve Lena'ya yaklaştı. "Bu daha başlangıç. Seni eve bırakana dek sabret."

Kapıldığı beklentinin tatlı ürpertisi, Lena'nın bedenine doldu.

"Lena?"

Lena başta sesi tanımadı.

Durup arkasını döndü. Gözleri, kalabalığın arasında o sesin sahibini arıyordu.

Ve işte o zaman gördü.

Üç yıl önce onu hiç umursamadan kullanıp küçük duruma düşüren adamdı. Bir daha asla görmek istemediği ve bunun için dua ettiği adamdı.

Glenn Donahue.

Kalabalıktan ayrıldığını görünce Lena'nın kalbi teklemeye başladı.

"Onu tanıyor musun?" Roderick usulca konuşuyordu.

Lena hafifçe başını aşağı yukarı salladı.

Glenn yaklaşıırken, Lena bej rengi kazak ve kot pantolon içindeki düzgün fiziğini, yanık badem rengi tenini ve çekici yüz hatlarını kısaca bir gözden geçiyordu.

"Lena..." Glenn yumuşak bir gülümsemeyle selam verdi. Sanki son karşılaşmalarında ona yine böyle davranmış gibi yapıyordu. "Sen olduğunu anlamıştım."

"Glenn." Lena'nın gülümsemesi soğuktu.

"Çok güzel görünüyorsun. Gerçi bu yeni bir şey değil."

"Teşekkür ederim." Lena dil ucuyla söylemişti. "Glenn, bu Roderick."

"Brand." Lena'nın sözünü Glenn tamamladı. Roderick'in elini sıktığında, ağzı kulaklarına varıyordu. "Glenn Donahue. Sizinle tanışmak büyük bir şeref, büyük bir hayranıyım."

Roderick başını hafifçe eğdi, Glenn'i süzdü. Lena da bu iki adamı kıyaslamadan edemiyordu. Roderick en az on santimetre daha uzun ve yirmi beş kilo daha ağırdı. Kimin daha erkek görüldüğüne gelince, Roderick açık ara öndeydi.

Glenn orada öylece durmuş Roderick'e gülümserken, Lena birden neden onu bir anda karşısına çıkıp kendisiyle konuşmak istediğini anladı. Roderick'le tanışmak istiyordu, kendisiyle geçirdiği eski zamanların peşinde değildi.

Şüphelerini doğrular gibi Glenn, "Gelecek sefer bir genişleme projesi daha üstlendiğinizde, Donahue Yatırım'ı da bir ziyaret edin. Bu benim şirketim. Şu an Chicago'daki en büyük gayrimenkul danışmanlarından biri benim," dedi.

"Tebrik ederim." Roderick'in sesinde gizli bir alaycılık vardı.

Glenn'in yüzü asıldı. Bakışları Lena ve Roderick arasında gidip gelen Glenn, sıradaki sorusunu saf ayağına yatarak sormadan hemen önce, Lena adamın bakışlarındaki şeytani parlıltıyı görmüştü. "Lena, bu akşam çalışıyorsun demek."

Lena'nın yüzünü ateş bastı. Tam da Glenn Donahue'nun kendini daha fazla aşağılayamayacağını düşünürken, Glenn ona yanıldığını kanıtlamış oldu.

Lena'nın yanında Roderick de kaskatı kesilmişti. Glenn'in eski erkek arkadaşı olduğundan şüphelendiyse bile, artık daha fazlasını biliyordu. Ve gerçek, en az üç yıl önceki kadar utanç verici, en az o zamanki kadar yıkıcıydı.

Lena, sahip olduğu her damla gururunu toplayıp Glenn'e kibarca cevap verdi. "Bu akşam çalışıyor muyum? Ah, hayır. Sadece, bir kadına nasıl güzel zaman geçirteceğini bilen, yakışıklı, harika bir adamın bana eşlik etmesinin keyfini çıkarıyorum." Derin bir nefes aldı. "Keşke bütün randevularım böyle geçse."

Bu üstü kapalı aşağılanma karşısında Glenn'in yüzü atarken, Lena hafif bir tatmin olma dalgası hissediyordu. Fakat ne fark ederdi ki? Yıkım zaten gerçekleşmişti.

Lena, merakla etrafına bakınıp sordu. "Sen yalnız mı geldin, Glenn?"

Glenn alelacele, "Hayır," diye cevap verdi. "Çıktığım arkadaşım şu an lavaboda."

Lena güldü. "Umarım siz de bizim kadar iyi vakit geçiriyorsunuzdur. Şimdi, müsaade edersen," dedi yumuşak bir sesle, "Roderick ve ben gitmek üzereydik. Sana rastlamak güzeldi."

"Sana da," derken Glenn'in keyfi kaçmıştı.

Navy rıhtımından ayrılıp arabayı park ettikleri yere doğru yürürken Lena, Roderick'in bedeninde artan gerilimi hissedebiliyordu. Konuşmuyordu. Lena da öyle.

JFK otobanına girdiklerinde, sessizlikleri iyice aralarına girmiş, Lena'nın sinirlerini kırılma noktasına getirmişti. Artık daha fazla dayanamayacağını anladığında, derin bir nefes

aldı ve alelade konuşmaya başladı. "Çok üzgünüm. Biliyorum, bu çok münasebetsiz..."

"Müşterilerinden biri miydi?" Roderick'in sesi kırılgan çıkmıştı.

"Evet." Lena, güçlkle yutkunuyor, sıradaki sorunun ne olacağını biliyordu.

"Onunla yattın mı?"

Yüzünü cama çevirip gözlerini kapattı. "Evet."

Roderick'in ne düşündüğünü biliyordu. Müşterileri ile birlikte olmadığına dair ettiği ikiyezölü laflarını düşünüyör olmalıydı. İlk gece seviştiklerinde, daha önce hiç sınır aşmamış gibi nasıl utanarak tepki gösterdiğini hatırlıyor olmalıydı. Sadece ve sadece o, Lena'nın çizgiyi geçmesine sebep olmuş gibi davrandığını...

Roderick açıkça, "Yani, birlikte olduğun ilk müşterin ben değilim," dedi.

Lena'nın karnına iğrenç bir sancı saplanmıştı. "Hayır," diye fısıldayabildi ancak.

Lena aşağılanıp ağır bir suçla itham edilerek yaylın ateşine tutulacağı fikrine kendini hazırlamıştı. Fakat Roderick sessiz kalmış ve bir şekilde bu sessizliği, söyleyebileceği her şeyden daha çok yıkmaya yetmişti Lena'yı. Zandra'nın, bir kadının onun beklentilerini karşılayamadığında Roderick'in nasıl hemen arkasını dönüp gittiğine dair uyarılarını hatırladı. Bu ona kendini daha da kötü hissettirmişti. Roderick'i altüst etmiş gibi hissediyordu.

Lena'nın apartmanına geldiklerinde, Roderick park etti ve kapıya kadar Lena ile yürüdü. Lena, kendini savunmak için bir şey, ne olursa olsun herhangi bir şey söylemesi gerektiğini

hissediordu. Paylaştıkları şeyin, Glenn ile aralarında olandan çok daha fazlasını ifade ettiğini söylemeliydi. Çünkü bu gerçektir.

Ancak, düğümlemiş boğazından kelimeleri çıkaramıyordu. Ve Roderick eğilip alnına bir öpücük bıraktığında, çok kıymetli bir şeyin ellerinden kayıp gittiği hissini kabullenemiyordu.

"İyi geceler, Lena."

Lena, Roderick'in yüz ifadesini anlamaya çalışıyordu fakat çözemiyordu. "İyi geceler," dedi usulca.

Roderick, Lena'yı ardında, onu son kez mi gördüğünü merak eder halde bırakıp, arkasına bile bakmadan yürüyüp gitti.

Yirminci Bölüm

Ertesi gün, zihnini meşgul etmek için Lena kendini ev işlerine verdi. Adet sancılarını bastırmak için iki aspirin içtikten sonra -tabiat ana gece yarısı onu ziyaret etme inceliğinde bulunmuştu- tüm evini baştan sona silip süpürdü. Ardından büyükbabası için limonlu kek yapıp götürdü. Bakımeviden ayrıldıktan sonra, haftalardır ertelediği küçük işlerini halletti. Ve akşam olduğunda, dizüstü bilgisayarını açıp çalışmaya koyuldu.

Roderick'in hiç sesi çıkmadan, koca gün gelip geçmişti.

Kendi kendine, enstitüsü adına kaygılandığını söylüyordu. Roderick, onunla yaptığı anlaşmadan vazgeçerse enstitü, şu anda en önemli mesele olan o büyük bağışı alamazdı. Bu yüzden, Roderick'in sessizliği uzadıkça kaygılanması çok doğaldı. O sadece işvereni için endişeleniyordu, hepsi bu.

En azından kendine söylediği buydu.

Ertesi gün, ofiste hiçbir şeye konsantre olamamıştı. Başka bir bağış teklifi üzerinde yoğunlaşmaya çalışıyordu fakat zihnini toparlayamıyordu. Kapısı çalındığında, gözleri dalmış, öylece boşluğa bakıyordu.

Kafasını kaldırıp da kapısında dikilen müdürünü gördüğünde irkildi. "E-Ethan!" Lena kekeliyordu. Utanmıştı çünkü

çalışması gerekirken hayallere dalmış bir şekilde yakalanmıştı.
"Senin için ne yapabilirim?"

"Sadece ne yaptığına bakmaya geldim." Anlayışlı ama endişeli gözler Lena'nın yüzünü inceliyordu. "Lena, her şey yolunda mı? Bütün sabah kendinden geçmiş bir haldeydin."

"Ben iyiyim." Ethan ikna olmuşa benzemeyince, Lena açık sözlülükle ekledi. "Sadece kafam biraz dolu."

"Büyükbaban?" Ethan kafasını yavaşça sallayarak tahmini söyledi.

"Hı hı." Lena, büyükbabasını bir koltuk değneği gibi kullanmaktan suçluluk duydu.

"Geçen hafta senin için ne kadar zordu, biliyorum." Ethan duraksadı. "İzin almak istersen, haberim olsun. Kullanmadığın yeterince iznin yokmuş gibi davranma."

Lena yavaşça başını eğdi. "Teşekkür ederim, Ethan. Bunu düşüneneğim."

"Güzel." Ethan bir omzunu kapıya dayamıştı. "Şu sahne sanatlarının bursu ile ilgili düzeltmeler nasıl gidiyor?"

"Harika!" Lena çok canlı konuşuyor fakat söylediği yalandan içten içe korkuyordu. "Gün sonuna dek tamamlamayı ve yeniden sunum yapmayı umuyorum."

"Mükemmel!" Ethan, duyduğu memnuniyetten etrafına ışık saçmaya başlamıştı. "Ben de, Roderick Brand'in ziyaretimize gelip ekstradan bir beş yüz bin dolar daha teklif ettiğini Dr. Dukes'a söylememeye çalışıyorum. Hâlâ daha bu talihimize inanamıyorum."

"Ben de." Lena, Ethan'ın enstitü başkanına da bir şey çatlatmış olmamasından minnet duyuyordu.

"Böyle güzel bir haberi kendime saklamaya çalışmak çok zor," diye ekledi Ethan, gülümseyerek. "Dr. Dukes'u kampüste her gördüğümde ya da ne zaman onunla bir toplantı yapsak, anlatmaya niyetlendim. Ne kadar heyecanlanacağını

biliyordum. Bay Brand'in bu muhteşem bağışının bir sonucu olarak adımın ne kadar duyulacağını sana söylememe gerek yok. Yine de her şey sonuçlanana dek beklemek istedim. Ve tabii ki anlamayı tamamlayacağına dair sana güvenim tam." Ethan gülüp Lena'ya göz kırptı. "Baskı yapmıyorum."

Lena da hafif bir kahkaha attı. "Baskı yok."

Ethan ofisten ayrılınca Lena hafif bir ah çekip başını masaya koydu. Roderick anlaşmadan vazgeçerse, Lena gerçekten çuvallamış olacaktı. Ve aynı zamanda gerçekten de mahvolacaktı.

Cep telefonu çalmaya başlayınca irkildi.

Başını masadan kaldırdı, ardından cep telefonunu çantasından çıkarmak için en alt çekmeye uzandı. Telefonunun ekranında Roderick'in numarasını görünce, kalbi neredeyse göğüs kafesine çarpacak kadar hızlı atmaya başladı. Durup, sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Ardından soğukkanlı bir "Alo?" ile telefonu açtı.

"Lena, benim. Roderick."

Lena'nın karnına bir sancı saplandı. Kararsızlıkla sandalyesinden kalktı, yeniden konuşmaya başlamadan önce odanın öbür ucuna yürüyüp kapıyı kapattı. "Roderick! Nasılsın?"

"Daha iyiyim." Sesi bozuk geliyordu. Yorgunluktan mıydı? Yoksa hâlâ kızgın mıydı? "Dinle, bir işim çıktı. Seni bu akşam dışarı çıkaramayacağım."

Lena'nın göğsüne bir acı saplandı. "Bu, cumartesi akşamı olanlarla ilgiliyse..."

"Değil." Roderick sözünü kesti, "Japonya'ya planladığımdan daha önce gitmem gerekiyor. Aslında, bu öğleden sonra uçuyorum."

"Ah..." Lena'yı bir hayal kırıklığı kapladı. "Ne kadar kalmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. En az iki hafta, gerekirse daha uzun."

"Anladım." Lena sırtını kapıya dayadı, içini acıtan o tuhaf his karşısında gözlerini kapattı. "Pekâlâ, iyi yolculuklar. Eminim ki işle ilgili takip etmen gereken önemli bir mesele çıkmıştır."

"Evet." Roderick çok sert konuşuyordu.

Söyle ona. Lena'nın vicdanı bastırıyordu. Glenn'in senin için hiçbir şey ifade etmediğini söyle. Yanlış anlaşılmalara düzelt, çok geç olmadan...

Derin bir nefes aldı. "Roderick, sana söylemem gereken bir şey..."

"Bekle biraz." Roderick Lena'yı beklemeye almak için telefonun tuşuna basarken Lena bir kadın sesi duydu.

Duyduğu sesin Roderick'in sekreterine ait olduğunu düşünmeye çalışarak gergin bir şekilde bekledi. Yeni bir sevgili olacak değil ya.

İki dakika kadar sonra Roderick yeniden Lena'ya döndüğünde sesi daha da ciddileşmişti. "Bunun için özür dilerim. Dinle, çok acil çıkmam lazım."

"Tamam. Anlıyorum. Tekrar iyi yolculuklar."

"Teşekkür ederim."

Lena bir an tereddüt ettikten sonra ekledi. "Dönünce beni arayaca..."

Ancak Roderick, telefonu çoktan kapatmıştı. Yine de bu seferlik iyi sayılırdı.

Lena o akşam evine bir kalp sancısıyla döndü.

Üniversitenin logosu basılı sweatshirtünü ve siyah taytını giydikten sonra, yorgun bir halde oturma odasına geçti. Televizyonu açtı ve eve gelirken yol üstünde bir lokantadan aldığı akşam yemeğini yemek için kendini koltuğa attı. Fakat kendini yemek isteği duymaz bir halde lazanya ve salatasını

çatalla karıştırırken buldu. İştahı yoktu çünkü Roderick'i ve bu sabahki kısa konuşmalarını düşünmekten kendini yiyip bitiriyordu. Roderick'in iki hafta, belki de daha uzun bir süre yurtdışında kalacağı fikri ve aralarındaki sorunun hâlâ çözülmemiş olması canını sıkıyordu.

Yavaşça içini çekti, neredeyse hiç dokunmadığı yemeğini kenara bıraktı ve uzaktan kumandayı alıp arkasına yaslandı. Televizyonun kanallarını değiştirmeye başladığı sırada telefonu çaldı. Sehpanın üzerinde duran telefonunu alıp kimin aradığına baktı.

Kalbi sıkışacak gibi oldu.

Arayan Roderick'ti.

"Alo?" Lena, sesinin ne kadar sabırsız çıktığını umursamadı.

"Selam." Roderick yavaş konuşuyordu.

"Selam." Lena, kalp atışlarının normale dönmesini diliyordu. "Bugün Japonya'ya gidiyorsun sanıyordum."

"Gidiyorum. Uçaktayım şu an."

"Öyle mi?" Lena aptal gibi Roderick'in hâlâ Chicago'da, hatta belki de onun evine doğru geliyor olduğunu umut etmişti.

"Sekreterim araya girmeden önce sana sormak istediğim bir şey vardı."

Lena kurumuş dudaklarını ıslattı. "Nedir?"

"Benimle birlikte Japonya'ya gelmeni istiyorum."

"Ne?"

"Beni duydun. Benimle birlikte olmak için Japonya'ya gelmeni istiyorum."

Lena'nın kalbi neredeyse duracaktı. "Be-ben gelemem." Fısıldayarak konuşuyordu fakat bu teklif onu fazlasıyla kışkırtmıştı. Ah, hem de nasıl kışkırtmıştı!

"Hemen yarın gelmek zorunda değilsin," dedi Roderick. "Yarına kadar çok az zamanın olduğunun farkındayım. Eş-
cın var ama çarşamba sabahına hazır olabilirsen ben de pilo-
tumla tüm hazırlıkları tamamlamış olurum."

Lena ürkek bir nefes aldı ve titreyen elini başına götürüp saçlarını karıştırmaya başladı. "Bilmiyorum, Roderick. Bu hiç de aklımdan geçen bir şey değildi. Demek istediğim, benden seninle yurtdışına çıkmamı istiyorsun."

"Biliyorum." Roderick yavaş konuşuyordu.

"Sen işinle uğraşırken ben tek başıma ne yapacağım? Sakın bana alışveriş yap deme," diyerek Roderick'i uyardı.

Roderick güldü. "İstediğin her şeyi yapabilirsin, Lena. Kendini şımartmak için spa salonlarına gidebilirsin. Etrafı gez, müzeleri ya da sarayları ziyaret et. Kabuki Tiyatrosu'nda oyun izle. Sen Japonca biliyorsun. Daha önce hiç Japonya'ya gittin mi?"

Lena içini çekti. "Hayır. Gerçi her zaman gitmek istemişimdir."

"Öyleyse bu fırsatı değerlendir. Hem bütün hafta boyunca tek başına olmayacaksın ki." Roderick, Lena'yı ikna etmeye çalışıyordu. "İnan bana, seni ihmal etmeye niyetim olsaydı senden bana katılmanı istemezdim."

Lena mırıldanıyor, direncinin zayıfladığını hissediyordu. "Bir haftadan fazla kalamam."

"Ne kadar olursa artık." Roderick'in gülümsediğini belli eden bir ses tonu vardı. Zafer kazandığının farkındaydı.

"Büyükbabam..."

"Bakımevinde emin ellerde ve sen de bunu biliyorsun."

Lena yine içini çekti. Roderick haklıydı elbette. Lakeview Manor'da büyükbabasına iyiden de öte bakılıyordu. Ve Lena sadece bir haftalığına burada olmayacaktı.

Lena koltuktan kalkarken, *Bunu hakikaten düşündüğüme inanamıyorum* diye aklından geçirdi. Cama yürüyüp akşamın karanlığında şehrin silüetine baktı. Roderick'le, nerede olursa olsun, baş başa bir hafta geçirmek fikri hem heyecan vericiydi hem de korkutucu. Birlikte harika zaman geçireceklerinden hiç şüphesi yoktu. Birlikte hep iyi vakit geçirmişlerdi. O konuda bir problem yoktu. Aralarındaki bu anlaşma geçiciydi. İki hafta içinde, Roderick enstitü adına iyi bir çek kesecek ve ardından her ikisi de kendi yoluna devam edecekti. Lena bu gerçeği unutmamalıydı, yoksa başı fena halde derde girerdi.

Sanki yeterince derdi yoktu.

"Lena." Roderick'in alçak ve buğulu sesi, tüm gerekçelerin üstesinden gelip Lena'yı ayartmaya yetiyordu. "Lütfen, bana geleceğini söyle."

Lena gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Pes etmişti. "Geleceğim."

Yirmi Birinci Bölüm

Roderick'in lüks jetindeki on iki saatlik uçuşun ardından Lena, çarşamba akşamı saat yedi buçuk civarı Tokyo'ya indi. Roderick o akşam geç vakte kadar sürecektir bir toplantısı olduğu için, Lena'yı kaldığı otele götürecektir bir araba gönderdi.

Uzun süren uçuşun verdiği yorgunluğa rağmen Lena, arabanın camından dışarı baktığında gördüğü manzara karşısında heyecanlanmıştı. Tokyo, göz kamaştırıcı neon ışıkları, dev plazma ekranları, kalabalık caddeleri ve hareketli sokaklarının üzerinde yükselen modern gökdelenleriyle camın arkasında akıp gidiyordu. Lena'nın hep hayal ettiği gibi canlı, kalabalık ve sarhoş edici bir güzelliğe sahipti ve başını döndürmüştü.

Arabaların burun buruna dizildiği trafiğin içinde takılı kaldıktan bir süre sonra araç nihayet, kraliyet sarayının hemen karşısında ve de meşhur Ginza alışveriş merkezine birkaç dakikalık uzaklıkta bulunan, saygın Marunouchi bölgesindeki Peninsula Tokyo Otel'e ulaştı.

Lena, onu en iyi süit olan Peninsula süitine hızla çıkaran asansöre bindi. Süitin büyük bir yemek odası, kuyruklu

piyanosu ve Kraliyet Sarayı'nın bahçelerine bakan camlarının harika manzarasının tamamladığı müthiş bir dekoru vardı.

Yemek masasındaki konsolun üzerindeki, çeşit çeşit kasım-patı çiçekleriyle doldurulmuş kristal vazonun yanında bir şişe şarap duruyordu. Güzel kokan çiçeklerin arasına yerleştirilmiş küçük bir kart Lena'nın dikkatini çekti. Kartı alıp Roderick'in kendi el yazısıyla yazdığı notu okudu: *Tokyo'ya hoş geldin. Seni karşılamaya gelemediğim için üzgünüm fakat geldiğin için çok mutluyum. Rahatla, bir kadeh şarap iç, manzaranın tadını çıkar. Ve sana bir an önce dönmek için acele ettiğimi bil.*

Lena'nın içi erimiş, karnında beklentiler kanat çırpmaya başlamıştı.

"Başka bir şey olacak mı, hanımefendi?" Otel görevlisi aksak bir İngilizce ile konuşmaya çalışıyordu.

Lena bakıp gülümsedi. "Hayır, teşekkür ederim. *Doumo arigatou gozaimasu.**"

Görevlinin, duyduğu mutlulukla gözleri parladı. İncelikle başını eğdi ve odadan ayrıldı.

Ütopik bir rüyada olduğunu hisseden Lena, odaları gezmeye başladı. Oje kurutucusu ve misafirlerin, odanın sıcaklığından ışık seviyesine kadar her şeyi, yattıkları yerden kontrol edebilmelerine imkân sağlayan başucu panelleri de dâhil olmak üzere, Lena gördüğü ultra modern ayrıntılara duyduğu şaşkınlığı saklamıyordu.

Süiti incelemeyi tamamladıktan sonra soyundu. İçinde duvara gömülü plazma televizyonu bulunan ve tek bir düğmeyle spaya çevrilebilecek mermer banyoya girdi. Başını geriye atmış ve gözlerini kapatmış bir halde sıcak suyun altında duruyordu.

* Japoncada "Çok teşekkür ederim," anlamına gelir. (Ed.)

Onu görmeyen önce varlığını hissetti. Büyük, güçlü elleri, kalçalarının ve göğüslerinin üzerinde geziniyor, göğüs uçlarına dokunuyordu.

Gözlerini açıp Roderick'in parıldayan gözleriyle karşılaştı. Ardından gülümsedi. Her gün duşta çıplak ve ereksiyon olmuş bir adamla karşılaşılıyor gibi sakindi. "Merhaba."

Roderick'in dudakları yavaşça açıldı. "Sana da merhaba."

Roderick, damarlarına yakıcı elektrik dalgaları yayarak dudaklarını yavaşça Lena'ya doğru yaklaştırdı. Lena'nın göğüsleri şişmiş, kadınlığı titreyip zonklamaya başlamıştı. Bu adam Lena'yı tek bir öpücükle bile orgazma ulaştırabilirdi.

Roderick dudaklarını öpmeye devam ederken fısıldadı.

"Geri döndüğümde seni duşta bulmayı umuyordum."

"Himm, eminim öyledir." Haz dolu birkaç dakikadan sonra Lena, Roderick'in gözlerine bakıp gülümsedi. "Bana şampuanı uzatır mısın? Duşa girmeden yanıma almayı unutmuşum."

Roderick arkasını dönüp duşakabinin kapısını açarken Lena, kaslı ve geniş ama beline doğru incelen sırtına, onunla sevişirken avuçlarıyla sıkmaktan hoşlandığı yuvarlak kalçalarına açıkça hayran kalmıştı. Roderick geri dönüp şampuan şişesini uzattı. Lena'nın arzu dolu gözlerle kendini süzdüğünü fark edince güldü. Lena da arsızca gülümsüyordu.

Lena şampuanı avucuna döktü. Kremli, bitkisel karışım la saçlarına masaj yapmaya başladı. Ellerini başının üzerine kaldırmış haliyle, göğüsleri daha da ileri fırlamış görünüyordu. Bunu bir ziyafet çağrısı olarak gören Roderick, Lena'nın göğüslerini birleştirip ikisini birden sıcak ve aç ağzına dayadı. İnlediğini duyan Lena gülerek Roderick'e, gözlerine şampuan kaçırıp canı yanmadan önce, daha faydalı bir şey yapmasını söyledi.

Roderick de günahkâr bir gülümsemeye banyo lifini köpürtüp Lena'yı nazikçe sabunlamaya başladı. Elleri, sabun köpükleri bırakarak teninde dolaştıkça, Lena'nın bedeninden ateş fişkırıyordu. Saçlarını duruladı. Ardından sabuna uzandı. Tembel bir sessizlik içinde birbirlerini yıkıyor, parmakları birbirlerinin bedeninde dolaşiyor, sıcak su yüzlerinden aşağı akar-ken bakışları buluşuyordu.

Birbirlerini tamamen sabunladıktan sonra, Roderick eğilip Lena'yı öptü. Yavaş, tatlı ve sıcak bir öpücüktü. Lena ağzını açıp, Roderick'in dilini içine çekti. Roderick elini aşağı indirip önce bir, ardından iki parmağını Lena'nın içine kaydır-
Lena hafifçe inliyor, kalçalarını öne doğru itiyordu. Böylece, Roderick'in parmakları içindeki hassas yerleri okşarken, er-
kekliği de klitorisinin etrafına temas etmeye başlamıştı. Bir-
kaç saniye içinde Lena, ıslaklığı bacaklarından aşağı süzülür-
ken, titreyerek ve çığlıklar atarak boşaldı.

Roderick onu hâlâ öpüyor, artık kalçalarını sıkıyordu. Ku-
caklayıp, sırtını mermer duvara dayadı. Lena kollarını boynuna,
bacaklarını da beline dolamıştı. Kendini Lena'nın içine itti. Şiş-
kinliğini hissedebiliyordu. Gidip gelmeye başladı. Bedenleri-
nin arasından, buharlı ve şehvetli bir nehir gibi akıyordu su.

Roderick başını eğip boynunu dişlemeye ve öpmeye baş-
ladığında Lena inledi. Kalçaları birbirlerine çarpıyordu. Lena
arkasından uzanıp Roderick'in kalçalarını sıkmaya başladı. Bu
da adamın titremesine ve her ikisi de kendinden geçip, inleye-
rek boşalana dek daha hızlı gidip gelmesine sebep olmuştu.

Ardından duştan çıkıp birbirlerinden öpücükler çalarak
kurulanmaya başladılar. Her ikisinin de dudakları işveli gü-
lücüklerle kıvrılmıştı. Lena havlusunu yere düşürüp çıplak bir
halde banyodan dışarı yavaş yavaş yürümeye başladı.

Roderick belinden yakalayıp onu kollarının arasına aldı-
ğında, Lena kahkahalar atıyordu. Roderick üç adımda kocaman

MAUREEN SMITH
yatağa ulaştı ve Lena'yı ellerinin ve dizlerinin üzerinde yatağa
bıraktı. Arkasından girdiğinde, Lena'nın kahkahaları, iniltile-
rinin arasında kaybolmuştu.

Daha sonra, otelin beş yıldızlı lokantalarından birinden getirt-
tikleri egzotik bir tahta tabağın içindeki suşiyi ve bir kadeh
şarabı paylaştılar. Lena, Roderick'in kendisine verdiği ipek ki-
monosunun içinde kucağına oturup bir çift çubukla Roderick'e
suşi yediriyordu. Oturma odasının masasında davetkâr mum-
lar yanıyor, camlar ise şehrin göz alıcı manzarasını gözleri-
nin önüne seriyordu. Her şey son derece büyüleyici, son de-
rece romantikti.

"Hımm..." Lena ağzına bir parça daha suşi uzatırken Ro-
derick mırıldandı. "Çok iyi."

"Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi." Lena da aynı fi-
kirdeydi, bir sonraki lokmasını aldı. Roderick'in özel uça-
ğında servis edilen görkemli akşam yemeğinden sonra Lena
o akşam tekrar acıkacağını düşünmüyordu fakat doğal ola-
rak acıkmuşlardı.

"Biraz daha?"

Roderick kafasını salladı, Lena bir parça daha suşi uzattı.
Roderick çiğneyip yutarken Lena bir kaşını kaldırdı ve dalga
geçerek sordu. "Benim sipariş ettiğim suşiden memnun kala-
cağını bilmiyor muydun yoksa?"

Roderick güldü. "Sana güveniyorum, bebeğim. Sen her
şeyi daha lezzetli yapıyorsun."

Lena burnundan soluyarak bir kahkaha attı. "Evet, doğru.
Sen ve senin şu yalanların..."

"Hayır, bu doğru. Mesela, ben hiçbir zaman şekerleme
meraklısı değildim ama o gecedan sonra..." Roderick imalı

bir şekilde baktı. Lena tepeden tırnağa kızarmıştı ki bu da el-
bette Roderick'i güldürdü.

"Kahretsin, seni kızartmayı seviyorum," dedi.

"Evet, fark ettim." Lena gülmemeye çalışıyordu. "Her
neyse, suşi için bir damak tadı kazanmış olman güzel. Şimdi,
bir Japon şirketini devraldığına göre dillerini nasıl konuşaca-
ğını öğrenmek de canını yakmaz."

"Aslında, ben de aynı şeyi düşünüyordum." Roderick,
Lena'ya gülümsedi. "Bana öğretebilir misin sence?"

"Ah, hiç sanmıyorum." Lena son parça suşiyle dalgın dal-
gın oynayarak itiraz etti.

"Neden olmasın?"

"Japonca karışık bir dil. Öğrenmek biraz zaman alır."

"Peki, bunun neresi sorun?"

Lena başını kaldırıp Roderick'in bakışlarını yakaladı. İki
haftadan daha kısa bir süre sonra hayatından çıkıp gidece-
ğini söylemek dilinin ucuna kadar geldi fakat boğazı tuhaf
bir şekilde düğümlenmişti. Kelimeleri dile getirecek kadar
kendini toplayamadı.

Bakışlarını kaçırarak yandaki masanın üzerinde duran şa-
rap kadehini aldı, cesaret kazanmak ister gibi bir yudum içti.
Roderick dudaklarını yalamaya başladı. Lena bir an tereddüt
ettikten sonra kadehi onun dudaklarına uzatıp Roderick'e de
şarap içirdi. Bakışları çarpıştı. Roderick'in gözleri, Lena'nın
anlamaktan korktuğu, sessiz bir mesaj veriyordu. Duymak-
tan korkuyordu.

Kadehi uzatıp, masanın üzerine bırakırken elleri titriyordu.

"Lena..."

"Bu otel muhteşem." Lena, süitin içinde takdir eden bakış-
larını gezdirirken, düşünmeden konuşuyordu. "Beni havaala-
nından alan şoför burasının sadece üç yıllık olduğunu söyledi."

Her şeyin bu kadar pırıl pırıl ve yeni olmasına şaşırılmamalı.
Tokyo'ya her gelişinde burada mı kalıyorsun?"

"Evet." Roderick'in gözlerinde, onun bu kaçınma taktikle-
rine kanmadığını belli eden, alaycı bir bakış vardı.

Lena azimle, neşe içinde konuşmaya devam etti. "Sanırım,
bir süitten başka bir yerde yaşamaya karar verersen bundan
daha güzel bir ev bulamazsın."

"Aslında, temelli yaşayacağım bir yer arıyorum."

"Ah, evet. Zandra cumartesi günü bazı şeylerden bahsetti.
Hâlâ daha bir şey çıkmadı mı?"

"Henüz çıkmadı. Emlak danışmanım ben buradayken bir-
kaç yer göstermek istiyor." Roderick bir an duraksadı, sonra
ekledi. "Belki de sen de benimle gelebilirsin. Bir kadının tav-
siyesini göz ardı etmem."

Lena yutkundu, ardından kayıtsız davranmaya çalışarak
omzunu silketti. "Tabii ki gelirim." Onunla birlikte ev bakmaya
gidecek olmanın "birlikte olmak" ile yakından uzaktan bir il-
gisi yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu. "Yarın mı?"

Roderick kafasını salladı. "Cuma diye düşünüyorum. Seni
geldikten hemen sonraki gün Tokyo'da baştan aşağı ev pe-
şinde sürüklemek istemem. Yarın dinlenmen lazım. Geç kal-
karsın, alt kattaki spa salonunda bir masaj yaptırırsın. Bu zi-
yaretinin çok keyifli olmasını istiyorum. Birinci sınıf olmalı."

"Hımm, kulağa hoş geliyor. Gerçi daha yeni masaj yap-
tırdım Zandra ile."

"Olsun, bir daha yaptır. Fazla şımartılmak gibisi yok, de-
ğil mi?"

"Kesinlikle yok."

Roderick güldü. "Akşama da Kabuki Tiyatrosu'na gideriz."

Lena gülümsedi. "Akşam yemeği ve tiyatro?"

"Söz sözdür."

"Hey!" Lena el çırpmaya başlamıştı. Kucağındaki tabağı tam düşecekken Roderick yakalayıp düzeltti. Lena sordu. "Son parçayı ister misin?"

"Hayır. Sen yiyebilirsin."

Lena tabaktaki son suşiyi alıp ağzına atarken Roderick kaşlarını çatı. "Hey, lanet olsun, parmaklarını kullanacağını bilseydim, onu sana bırakmazdım."

Lena bir kahkaha attı. "Üzgünüm. Çubukla yemekten yana bir sorunun mu var?"

"Pek öyle denemez." Gözleri parladı. "Ama yine de bir dahaki sefere parmaklarını kullan. Senin tadını almak hoşuma gidiyor."

Lena kasıklarını sıkma ihtiyacı duydu. Yavaşça parmağında kalan parçaları yalayarak ağzına almaya başladı. Roderick'in gözünün döndüğünü fark ediyor, kalçalarının altında erkekliğinin kıpırdanmaya başladığını hissediyordu.

Roderick yumuşak bir sesle onu uyardı. "Bitiremeyeceğin bir işe başlama."

Lena güldü, onu bu kadar çabuk tahrik edebilmekten mutluluk duyuyordu. Boş tabağı yan tarafa bırakırken sordu. "Pekâlâ, günün nasıl geçti? Şu iş yerinde sorun çıkaran şeyleri halledebildin mi?"

Roderick, Kawamoto'nun, devir işlerine karşı çıkan üst düzey iki yöneticisinden bahsetti. İşlerinden olmaktan korkuyorlardı ve yeni patronlarının genç ve küstah bir Amerikalı -siyah bir Amerikalı- olmasına içerlemişlerdi. Roderick'in devir işlerini tamamlaması için gönderdiği ekiple işbirliği yapmayı reddediyorlardı ki bu da Roderick'in sorunu çözmek için gelmeyi planladığı zamandan daha önce Tokyo'ya gelmesine sebep olmuştu.

Lena güldü. "İsyanı bastırabildin mi?"

"Elbette." Roderick kaslarını sıkarak bir nevi dalga geçiyordu. "Bilirsin işte, onlara patronun kim olduğunu göstermem gerekti."

"Hiii!" Lena korkmuş gibi bir ses çıkararak devam etti. "Bana Chicago çetelerinin hepsini üzerlerine saldığını söyleme."

Roderick güldü. "Ne diyebilirim ki? Güneyli bir adamla birlikte olduğunu unutuyorsun."

"Biliyordum!"

"Neyi biliyordun?"

Lena gülerek ve kafasını sallayarak açıkladı. "Senden edindiğim ilk izlenimlerden biri, bir kez önüne engel olarak çıkıldı mı, senin düpedüz korkunç biri olabileceğindi. Acımasız bir yönün var, Bay Brand."

Roderick omzunu silkti. "Sanırım bu biraz da işten kaynaklanıyor. İş hayatının acımasız dünyasında hayatta kalabilmek için öldürme güdüsüne sahip olmak gerekiyor. Özellikle de herkes üstüne gelirken."

Lena anladığını belirtir şekilde kafasını salladı. Roderick'in hayatının geldiği noktadaki başarı hikâyesini hiç kimse önceden tahmin edemezdi. Altı çocuklu, işçi sınıfından bir ailede doğup, Chicago'nun güney kesimlerindeki zorlu mahallelerinden birinde büyümekle; okulda sivrilip saygın bir üniversiteye devam ederek Roderick, zaten pek çok kişinin üstesinden gelmiş bulunuyordu. Şimdi ise daha otuz beş yaşında, ülkenin en büyük enerji şirketlerinden birine sahipti ve hızını azaltacağına dair en ufak bir belirti göstermiyordu.

Lena gülümsedi. "Ailen seninle gurur duyuyor olmalı."

"Evet." Roderick sakın ve dalgın bir gülümsemeyle cevap verdi. "Fakat benim ve kardeşlerim için çıtayı her zaman

çok yüksek tutmuşlardır, o nedenle bizden en iyisini beklerler her zaman."

"İyi bir aile..."

"Kesinlikle."

Lena güldü. "Hayat hikâyen filme alınacak olursa, başrolü Idris Elba oynamalı."

"Idris mi? Hayır."

"Neden?"

"Birbirimize benzer hiçbir yanımız yok."

Lena duyduklarına inanamamıştı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Son zamanlarda aynaya bakmadın mı hiç? Senin gençliği..." Roderick'in gözlerindeki alaycı parıltıyı görünce sözünü yarıda kesti ve güldü. "Ciddi olmadığını anlamalıydım. Sürekli Idris'i ne kadar andırdığını duyuyor olmalısın."

Roderick güldü. "Yeterince sık duyuyorum."

"Bunun bir övgü olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Bunun değerini de biliyorum." Roderick gülünce, Lena onun Idris'ten daha yakışıklı olduğunu söyleyerek egosunu daha fazla şişirmemeye karar verdi.

"Peki, yarın tek başıma mı olacağım?"

"Sadece birkaç saatliğine. Sabah iki tane toplantım var."

Lena kafasını salladı. Elini ağzına kapatıp esnedi.

"Uykun mu geldi?"

"Evet." Lena içini çekti. "Uzun bir gün oldu. Sanırım saat farkı beni sersemletti."

Roderick gülümseyerek onu kollarına aldı. Lena başını Roderick'in çenesinin altına dayamış, ona sarılıyordu. Ne kadar rahat hissettiğine şaşırılmıştı. Ve ne kadar mükemmel.

Roderick elini Lena'nın sırtında aşağı yukarı gezdiriyordu. "Gecenin bir yarısı baştan çıkıp da seninle uğraşmayacağıma söz vermiyorum."

Lena uykulu bir halde hafif bir kahkaha attı. "Diğer odada mı uyumalıyım?"

"Bu söz konusu bile olamaz."

"O zaman uslu bir çocuk ol ve dinlenmeme izin ver."

Roderick derin bir nefes aldı. "Uzun bir gece olacak."

Lena gülümsedi. Roderick'in dokunuşlarının yumuşaklığıyla, sesinin tınısıyla ve bedeninin sıcaklığıyla kendinden geçmişti. Göz kapaklarının ağırlaştığını hissediyordu. Uykuya dalmadan önce, Roderick'in, kulağına fısıldadığını duydu. "Burada olmaktan mutluyum, Lena."

Ben de...

Yirmi İkinci Bölüm

Lena ertesi gün, Roderick'in tavsiyesine uyarak geç kalktı. Roderick işten döndüğünde henüz duşunu almış, giyinmişti. Etrafı görmek için can atıyordu.

İlk durak, geniş şehir meydanına inşa edilmiş, büyük taş duvarlar ve hendeklerle etrafı çevrili Kraliyet Sarayı idi. Sarayın içindeki binalar ve bahçeler halka açık olmasa da, Kraliyet Ailesi'nin özel konutlarına açılan iki ana köprüyü görüp fotoğraflarını çekebilmişlerdi.

Oradan, doğudaki bahçelere yöneldiler ve güzelce kesilip şekil verilmiş bahçede yürürken, Japon çiçeklerinin çeşitliliği karşısında hayranlığa kapıldılar. Yüzyıllardır özenle korunan bekçi kulübelerini ve çay odalarını da gezdiler. Hafif eğimli bir köprü onları, etrafı fenerlerle sarılı ve içinde küçük bir deşalesi bulunan bir göletin üzerine çıkarmıştı. Bulundukları yer, kartpostal güzelliğinde fotoğraflar çekmek için mükemmel bir noktaydı. Bu nedenle, gülerek sırayla birbirlerine poz verip fotoğraf çekildiler.

Roderick, "Bir tane de birlikte fotoğraf istiyorum," dedi.

Lena onu durduramadan önce Roderick, fotoğraflarını çekmeyi memnuniyetle kabul eden başka bir turisti durdurmuştu bile. Poz verirken Roderick kolunu Lena'nın beline

dolamış, gözlerinin içine bakıp gülümsemişti. "Mümkün olduğunca çok hatıra istiyorum."

Lena'nın kalbi altüst olmuştu. Çok derinlerinde hissettiği bir arzu ona acı veriyordu. Hayal etmeye dahi kalkışamayacağı bir arzuyla, Roderick ile bir gelecek arzusuyla acı çekiyordu. Yine de fotoğraf için neşeyle gülümsemeyi bir şekilde başarabilmişti.

Fotoğraflarını çeken turist, makineyi Roderick'e geri verirken gülümseyerek, "Siz ikiniz çok güzel bir çiftsiniz," dedi. Lena kızardı. "Ah, biz..."

"Teşekkür ederiz." Roderick, Lena'nın sesini bastırmıştı. "Birlikte olmaktan çok mutluyuz."

"Öyle görünüyorsunuz."

Cana yakın davranan adam yanlarından ayrıldıktan sonra Lena kafası karışmış bakışlarla Roderick'e baktı. "Neden ona böyle söyledin?"

Roderick omzunu silkti. "O bir yabancı. Bizim birlikte olduğumuzu düşünse ne fark eder? Her neyse." Roderick, Lena'nın elini tutup güldü. "Gel bakalım sumo güreşi izleyebilecek miyiz?"

Lena güldü. "Hiç sanmıyorum."

Bahçeden ayrıldıktan sonra onları, ulusal müze ve Tokyo kulesi de dâhil, pek çok turistik yere götüren trene bindiler. Ünlü Shibuya bölgesinde trenden indiklerinde gökdelenlerin neon ışıkları, insan kalabalığı, dev ekranlar ve binaların yan taraflarına yansıtılan ışıklı reklamlar ile karşılaştılar. Kalabalık yaya geçidinden yürüyüp, CD dükkânları, ileri teknoloji oyun salonları, butikler ve gece kulüplerinin bulunduğu Center Gai sokağına girdiler.

Lena Gotik makyajları, rengârenk elbiseleri ve platform topuk ayakkabılarıyla sokaklarda adeta bir geçit töreni yapan

okullu kızların bu moda anlayışından dehşete mi kapılmıyordu, yoksa etkilenmeli miydi bilemiyordu.

Bir otelin altına açılmış, sıcak ve samimi görünen bir lokantada öğle yemeği için durdular. Sebze ile servis edilen, ince dilimlenmiş sığır etinden oluşan, lezzetli Japon yemeği shabu-shabu yiyip sake içtiler.

Yemekten sonra, sokağın köşesinde durmuş, karşıya geçmek için bekliyorlardı. Bir grup Japon çocuk, parmaklarıyla Roderick'i işaret ederek heyecanla bağırmaya başlamıştı. "Stringer Bell! Stringer Bell!" Idris Elba'nın, *The Wire* dizisinde başarıyla canlandığı karakter tabii ki...

Shibuya'nın hareketliliğinden uzaklaşma ihtiyacı duyarak, Tokyo'nun en eski ve mimarisi ile en çok kendine hayran bırakan tapınağı Sensoji'yi ziyaret etmek için Asakusa'ya yöneldiler.

O akşam otele döndüklerinde Lena tamamen bitmiş bir haldeydi. Ayakkabılarını çıkarıp hediyelik eşyalarla dolu poşetlerini yere bıraktıktan sonra yavaş yavaş yatağa doğru ilerledi ve kendini yorgun bir mırıltı çıkararak yatağa bıraktı. Hemen ardından Roderick de yanına geldi. Kolunu beline dolayıp Lena'ya arkasından sarıldı.

"Çok fazla gevşeme," dedi gülerek. "Bu akşam için hâlâ daha bazı planlarımız var."

"Ne planı?" Lena karşı çıkar gibi bir sesle cevap vermişti.

"Yemek ve tiyatro, unuttun mu?"

Lena yorgun bir halde kafasını salladı. "Bu akşam olmasın, lütfen. Sana yalvarıyorum. Ayaklarım bir adım daha atacak halde değil."

Roderick gülünce sıcak nefesi Lena'nın yüzüne çarptı. "Hey, sana kim dedi gezme işini bu kadar abart diye? Saatler önce geri dönmüş olabilirdik ama sen birkaç yer daha görelim diye inat ettin."

"Çok heveslenmişim, her yeri bir anda görmek istedim. Beni uyarmalıydın."

Roderick hafifçe gülümsedi. "Şimdi her şey benim hatam oldu, öyle mi?"

"Bir bakıma." Lena güldü, Roderick kulak memesini dişlemeye başlayınca, gözlerini kapatıp hoşnutlukla derin bir nefes aldı. "Bu gece burada kalalım, odaya yemek siparişi verelim."

"Bunu dün gece yaptık."

"Çünkü ben çok geç gelmişim. Bu arada, benimle baş başa, sakın bir gece geçirmekle ilgili bir sorunun mu var?"

"Değişir." Roderick mırıldandı.

"Neye göre?" Lena kızgın bir sesle sordu.

Roderick gülümsedi. "Gecenin ne kadar sakın geçmesini istediğine göre..."

Lena'nın damarlarına bir sıcaklık yayıldı. "O kadar da sakın olması gerekmiyor."

"Hımm. Dinliyorum."

Lena, Roderick'e dönüp kollarını boynuna doladı ve gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Öyleyse sıcak bir duşla başlayalım, bakalım gece orada ne kadar gürültülü bir hâl alıyormuş. İyi mi?"

"Çok iyi." Roderick başını eğip derin ve içten bir şekilde öpmeye başladı. Bu öpücük, onu ne kadar arzuladığını Lena'ya hissettirmişti.

Şimdilik, bu kadarı yeterliydi.

"Pekâlâ, ne düşünüyorsun?"

Lena dudaklarını büktü. O sabah gezdikleri diğer dört çatı katı daireden tamamen farksız olan bu lüks dairenin içinde yavaşça kendi etrafında döndü. Gördükleri evlerin hepsi,

oldukça geniş iç mekânlara ve Tokyo'nun nefes kesen şehir manzarasını gözler önüne seren, yerden tavana kadar uzanan camlara sahipti.

"Lena?"

Lena, dönüp Roderick'e baktı. "Güzel."

Salonun diğer ucundaki emlak danışmanı tuhaf bir ses çıkarıp, Lena'ya hayretle karşılık verdi. "Güzel mi?" Lena'nun söylediğini şaşkınlıkla tekrar etmişti.

"Gayet güzel." Lena dudaklarını bükerek ilk söylediğini düzeltti.

Emlak danışmanının kaşları çatıldı. "Bu dairenin Tokyo'nun en pahalı konutlarından biri olduğunun farkında mısınız?"

Lena hafifçe gülümsedi. "Bunu daha önce de bir ya da iki kez söylediniz."

Kısa ve sıska Japon öfkeden kızardı. "Bay Brand, zengin ve seçkin bir işadamı." Emlakçı, otoriter bir sesle ekledi. "Yaşadığı yer de onun bu statüsünü yansıtmalı."

"Bunun farkındayım." Lena, kibarca yanıt verdi. "Fakat ben yaşadığı yerin, banka hesabından fazlasını yansıtmaması gerektiğini düşünüyorum."

Adam Roderick'e kızgın bir bakış attı. Bu kadın neden burada der gibiydi.

Gözleri neşeyle parlayan Roderick nazikçe, "Bize biraz müsaade eder misiniz?" dedi.

Emlakçının duyduğu hoşnutsuzluk, kaşlarının çatılmasına sebep olmuştu. "Zamanımız gerçekten çok kısıtlı ve..."

"Sadece bir dakika sürecektir."

Adam bir an tereddüt ettikten sonra gücenmiş bir halde hızla odadan ayrıldı.

Lena ve Roderick birbirlerine baktılar, ardından ellerini ağızlarına kapatıp gülüştüler.

Kıkırtılarının arasında Lena, "Bu adamı nereden buldun?" diye sordu.

"Kawamoto önerdi. Tokyo'daki en iyi emlak danışmanlarından biriymiş."

"Kötü bir insan olduğuna dair izlenimler bırakıyor."

Roderick güldü. "Eminim o da senin için iyi şeyler düşünmüyordur. Fiziksel olarak sana burnunun üstünden bakma şansı olsaydı, hiç kaçırmazdı."

Lena bir kahkaha attı. Roderick de onu yavaşça kollarının arasına çekti.

"Her şey yolunda mı?" Emlak danışmanı kapıdan kafasını uzatmış, meraklı gözlerle bakıyordu.

Roderick ona döndü. "Hı? Ah, evet, Lena manzaranın güzelliği karşısında kendini kaybetti de."

"Biraz daha zamana ihtiyacınız var mı?"

Roderick, Lena'nın kıpırdayan omuzlarını bastırarak cevap verdi. "Birkaç dakika daha lütfen, teşekkür ederiz."

Emlakçı gittikten sonra Lena yaşlı gözlerini Roderick'in dalga geçen yüzüne dikti. "Özür dilerim. Belki de otele geri dönüp seni orada beklemeliyim. Biliyorsun ki bu adam senin ve senin kadın seçimin hakkında arkandan çok kötü şeyler söyleyecek."

"Büyük ihtimalle, evet." Roderick'in yüzü ciddileşti. "Ama ben bir şekilde burada olmandan mutluluk duyuyorum."

"Öyle mi? Yardımcı olamadığımı biliyorum."

Roderick güldü. "Konuyu açmışken, şimdiye kadar baktığımız bütün evlere bir kusur buldun."

"Biliyorum." Lena derin bir nefes aldı, memnuniyetsizlik içinde etrafına baktı. "Bu evlerin hepsi bana birbirinin aynısı gibi görünüyor. Beni yanlış anlama. Hepsi kesinlikle muhteşem. Evde lüksün geldiği son nokta, bu evler. Fakat bir şey eksik. Uygun kelimeyi bulamıyorum."

"Kişilik mi?"

"Kesinlikle! Kişilikleri eksik. Fazlasıyla batılılaşmışlar. Demek istediğim, kendi topraklarında rahatlıkla bulabileceğin türden bir ev alacaksan, başka bir ülkede yaşadığını nasıl hissedebilirsin ki?"

Roderick, Lena'nın evin içinde gezinen bakışlarını takip ediyordu. "Söylemek istediğin şeyi kesinlikle anlıyorum fakat ben yılda sadece birkaç ay Tokyo'da yaşayacağım. Benim için asıl önemli olan şey, ofise yakınlığı."

"Biliyorum. Emlakçın bir konuda çok haklı. Senin sürdürmen gereken bir imajın var. Evinin de bunu yansıtmaması gerekiyor. Pek çok müşterini evinde ağırlayacaksın. Onları gecekondu mahallesinde bir eve yemeğe davet edemezsin."

"Bu kesinlikle işim için iyi olmaz."

Lena dudaklarını büktü, eleştirel bir gözle evi süzüyordu. "Neden Peninsula'da kalmayı tercih ettin? Seni buraya çeken ne?"

Roderick omzunu silkti. "Kraliyet Sarayı'nın bahçeleri en iyi buradan görünüyor."

Lena parmağını şaklattı. "İşte bu! İhtiyacın olan şey bu!"

Lena emlakçıya seslenip yanlarına geri çağırdı. Ne aradıklarını anlattıktan sonra, başka bir gökdelenin çatı katında yer alan bir daireye gittiler. Kapıdan içeri adım attıkları anda Lena aradıkları evi bulduklarını anlamıştı. Ferah, geniş ve ultra modern evin odaları, cam panellerle birbirinden ayrılmıştı. Siyah ve krem renginin uyumu, kerestelerden yapılmış

tavanın ışıklandırması, ipek perdeler, egzotik bambu zemini ile evdeki her şey, Japon kültürünün şıklığını yansıtıyordu. Terasta düzenlenmiş Zen bahçesi ise sakin ve bir o kadar da lüks bir görünüme sahipti.

Korkunç bir hayranlıkla etrafına bakınan Lena ekledi. "İşte bunun..."

"Bir kişiliği var." Roderick lafı tamamladı. Birbirlerine bakıp gülümsediler.

"Bu ev henüz satılığa çıkmıştı," derken, emlak danışmanı kendisiyle gurur duyuyordu. Sanki bu ev onun fikriydi.

Lena ve Roderick, onun bu haline güldüler. Ardından Roderick fikrini söyledi:

"Alıyorum."

Yirmi Üçüncü Bölüm

O akşam, Kabuki Tiyatrosu'nda bir oyuna gittiler. Akşam yemeğini Ichiro ve Natsumi Kawamoto ve yakın dostları olan birkaç çiftle birlikte yediler. Yemek sırasında bir ara kendisine Japonca konuşmayı nasıl öğrendiği sorulunca Lena, kendini ilgi odağı olmuş bir halde bulmuştu.

"Ben lisedeyken," diye açıklamaya başladı, "oturduğumuz mahalleye Japon bir aile taşındı. Benim yaşlarımdaki kızları ile arkadaş olmuştuk. Ona yüzmeyi öğretmem karşılığında o da bana Japonca öğretti."

Masadakiler kafalarını sallayıp gülümsedi. Ichiro Kawamoto, Roderick'e şakayla karışık tavsiyelerde bulunuyordu. "Bu kadınla evlenip onu Japonya'da gittiğin her yere götürmelisin. Böylece biri karşında ağzını bozacak olursa, Lena sana ettiği küfürleri tercüme eder."

Herkes gülerken, Lena ve Roderick birbirlerine bakıyordu. Roderick'in bakışlarındaki delip geçici güç, Lena'nın dizlerinin titrerken birbirine çarpmasına yol açıyordu ki masanın altına uzanıp elini bacaklarına koymak zorunda kalmıştı.

Restorandan ayrılmadan önce Lena, izin isteyip lavaboya gitti. Lavabodan çıktıktan sonra, Roderick ve Kawamoto'nun restoranın girişinde bir kenarda konuştuklarını gördü. Onlara

doğru yürümeye başlamıştı ki Roderick'in gülerek, "Teşekkür ederim, dostum, ama ben kendime eş aramıyorum. Çok uzun bir süre de aramayacağım," dediğini duydu.

Karnına bir sancı saplandı. Roderick onu görmeden önce oradan uzaklaştı.

Neyse ki tatlıdan sonra kendisine evlenme teklif etmesini beklemiyordu.

O gece geç vakit, Lena gözlerini tavana dikmiş yatakta uzanıyor, içinden Roderick'in kelimelerini tekrarlıyordu. Kulak misafiri olduğu şeylerin, neden bu kadar canını sıktığını sorgulamak istemiyordu. İlişkileri hakkında en ufak bir yanılsamaya kapılmış değildi. Kuralları başından beri biliyordu. Hele ki Zandra ona Roderick'le ilgili her şeyi anlattıktan sonra, Roderick'in bu geceki yorumları onun için tatsız bir sürpriz olacak değildi ya. Ama öyle olmuştu. Ve şimdi Lena, bunun nedenini kendine sormaktan korkuyordu.

"Lena."

Lena hafifçe irkildi. Kendini düşüncelerine o kadar kapırmıştı ki Roderick'in sessizce kendisini izlediğini fark edemişti.

"Uyuduğumu sanıyordum."

"Uyuyordum." Roderick'in sesinde hafif bir alaycılık vardı.

"Kargaşadan uyandım."

"Ne kargaşası?"

Uzanıp yavaşça Lena'nın şakağına dokundu. "İşte burada dolanıp duran düşüncelerin kargaşası," dedi.

Lena güldü fakat hiçbir şey söylemedi.

"Bana anlatmayacak mısın?"

"Neyi anlatmayacak mıyım?"

"Ne düşündüğünü."

Lena yatakta şekil değiştirdi. Kolunu kıvrıp, başını bunun üzerine koydu ve gözlerini kapattı. "Yeni evini ve oraya hemen taşınabilecek olmanın ne kadar harika olduğunu düşünüyordum."

"Yalancı."

Lena, yalan söylediği inkâr etmedi.

Aralarına uzun bir sessizlik girmişti. Lena, Roderick'in uykuya daldığını düşündüğü sırada, Roderick yavaşça sordu. "Neden eskortluğa başladın?"

Sorunun kendisi de, zamanlaması da Lena'yı savunmasız yakalamıştı. Lena gözlerini açıp Roderick'e baktı fakat yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlaması çok zordu.

"Neden öğrenmek istiyorsun?" Lena yumuşak bir karşılık vermişti.

"Senin hakkında öğrenmek istemediğim hiçbir şey yok ki!"

Bu cümle Lena'nın bir süre sesini çıkartamamasına yol açmıştı. Tanrım, arada söylediği bu şeyler... Yaptıkları... Bir kadın bunlar karşısında ne düşünebilirdi ki?

"Lena?"

Lena, dudaklarını ıslattı. "Ek gelir elde etmek istedim."

"Büyükbabana bakmak için." Roderick sözü tamamladı.

"Evet."

"Onu, paranın satın alabileceği en iyi bakımevine yerleştirmek istedim."

Lena kafasını salladı. "Onun için en azından bu kadarını yapabiliyordum."

Roderick usulca cevap verdi. "Sen harika bir torunsun. Lena. İnanılmaz derecede cömert ve özverilisin."

Lena, Roderick'in övgülerinden utanmış, kızarmıştı. "Olmaya çalışıyorum."

"Öylesin." Sesi, tartışmaya açık olmadığını belli ediyordu. Lena gülümsedi. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum." Roderick duraksadı. "Ama büyükbaban eskortluk yaptığını bilmiyor. Bu nedenle ona nasıl tanıştığımızı açıklayamadın."

Lena'nın gülümsemesi soldu. "Hayır, bilmiyor. Ve ben bunun böyle kalmasını istiyorum."

"Çünkü bu yaptığını onaylamaz."

Lena içini çekti. "Elbette onaylamaz."

Roderick sessizliğe gömüldü ancak Lena kafasında hâlâ daha onunla ilgili soru işaretleri taşıdığını biliyordu. Üç gündür, Roderick'in ne zaman Glenn'den bahsedeceğini bekliyordu. Bir taraftan açıklama yapmak için eline bir fırsat geçmişti ama diğer taraftan, kendini herhangi bir şeyi açıklamak zorunda hissettiği için kırılıyordu. Glenn'le yatarak korkunç bir hata yapmış olabilirdi ama bu Roderick'e bir açıklama ya da özür borçlu olduğu anlamına gelmiyordu.

Peki, öyleyse kendini neden böyle hissediyordu?

"Bundan hoşlanıyor musun?"

Roderick'in sesi onu derin düşüncelerinden uyandırdı. "Neden? Eskortluk yapmaktan mı?"

"Evet."

Lena bir an tereddüt etti. "Aslında, evet," diye ekledi.

"Neden?"

Lena, Roderick'in sesindeki tenkit eden tınıyı kendisi mi uyduruyor diye düşünüyordu. Kendini savunmaya çalışır gibi davranmadan yanıt verdi. "Yeni insanlarla tanışmayı, yeni deneyimler kazanmayı seviyorum." Biraz durdu. "Harika bir

MAUREEN SMITH

çocukluğum oldu. Büyükbabam bize karşı sevgi dolu ve özenli davranırdı. Büyükbabam hiçbir şeye ihtiyacımız olmadığından emin olmak için bıkmadan usanmadan çalışırdı. Ancak, yetişme çağlarım mükemmel olduğu kadar, nasıl desem, içe kapanıktı. Üniversiteye başlayıncaya dek dünyanın ne kadar büyük olduğunun farkında değildim. Fakat o zamanlar bile, sırf büyükbabam bana ev açmaktan tasarruf etsin diye okula evden gidip gelirdim."

İçini çekti. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey şu, eskortluk yapmak bana bütünüyle yeni bir dünyanın kapılarını açtı. Sen zenginsin. Belki de bu yüzden Oprah'nın, valinin ya da bir Südi şeyhinin katıldığı partilere gitmek senin için çok doğal."

"Ben de doğuştan zengin değilim."

"Ama şu an zenginsin ve muhtemelen hayatının sonuna kadar da öyle olacaksın."

Roderick hiçbir şey söylemedi.

Fakat Lena, bedenine yayılan gerilimi hissedebiliyordu. Adı koyulmamış duyguların yol açtığı bir gerilim. Kawamoto'ya söylediği sözler zihninde yankılanmaya başlamıştı. Bir anda, eskortluk yapmaya devam ettiği sürece Roderick'in onu asla potansiyel eş, hatta kız arkadaş olarak bile görmeyeceği fikri zihnine çakıldı.

Peki ya bundan sana ne? Lena vicdaniyla savaşıyordu. Roderick'in eşi ya da kız arkadaşı olmak seni ilgilendirmiyor ki.

Yine de, yatacak kadar iyi ama evlenmek için açıkça hiç de iyi bir insan olarak değerlendirilmemek Lena'nın canını sıkıyordu.

Suratı asıldı. Arkasını dönüp Roderick'ten uzaklaştı. Birkaç dakika sonra Roderick ince bir sesle, "Seni eleştirmiyorum, Lena," dedi. "Umarım bunun farkındasındır."

Lena cevap vermedi.

"Bu işi yapıyor olmasaydın," diye ilave etti, "seninle asla tanışamazdık. Bu yüzden şu an fazlasıyla minnettar hissediyorum."

Lena'nın göğsü sıkıştı. Gözlerini kapattı. İki damla gözyaşı yanaklarından süzülüp yastığına aktığında, hiç de şaşırmamıştı. Anlaşılması güç bir durumun içindeydi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Pazartesi öğleden sonra, Roderick yeni evinin anahtarlarını alabilmek için gereken tüm evrak işlerini tamamlamıştı. Lena dönmenden önce en az iki geceyi orada birlikte geçirmelerini istiyordu, bu yüzden bütün eşyalarını otelden Roderick'in yeni evine gönderttiler.

Daha önceden beklediği gibi, Lena bu seyahati uzatmanın bir yolu olmasını çok istiyordu. Tokyo'dan ayrılmak - Roderick'ten ayrılmak- fikri aklına geldikçe boğazı ve göğsü acıyana dek kilitlenip kalıyordu. Uçuşundan iki gün önce Lena, Roderick'le geri kalan vaktini üzüntüler ve pişmanlıklar içinde yuvarlanarak boşa harcamamaya karar verdi. Onun yerine, Roderick için özel bir şey yapacaktı. Yolları ayrıldıktan sonra bile uzunca bir süre her ikisinin de aklından çıkmayacak bir şey...

O akşam Roderick işten döndüğünde, Lena onu bekliyordu.

Roderick onu göremedi çünkü evi tamamen mum ışıklarıyla aydınlatıp, oturma odasındaki Shoji paravanının arkasına saklanmış ve paravanın dar aralığından Roderick'i izliyordu. Roderick evin girişinde durdu. Gözleri, masanın üzerindeki iki tütsü çubuğunun yanına Lena'nın bıraktığı nota ilişti. Etrafına baktı. Nota uzanıp, Lena'nın içinden onunla birlikte

SENNINIM

tekrar ettiği kelimeleri okudu: *Evine hoş geldin. Çay salonunda keyifli bir gece seni bekliyor.*

Dudakları yavaşça ve şehvetli bir gülümsemeyle kıvrılınca, odanın öbür ucundaki Lena'nın nabızı hızlanmıştı.

Roderick notu ceketinin iç cebine koydu. Koridora dönüp Japon çay salonlarını örnek alarak tasarlanmış odaya yöneldi. Odanın sürgülü kapıları, otantik balza ağacından yapılmış ve ışığın içeri girmesine izin veren şeffaf Japon kâğıdıyla kaplanmıştı. İçerisi, parşömen kâğıdı tablolar ve yere serilmiş hasırları ile sade dekore edilmişti. Çay salonu, Lena'nın hayallerini cezbeden pek çok odadan sadece bir tanesiydi.

Her şeyin ötesinde, onu asıl cezbeden, elbette ki evin yeni sahibiydi.

Lena, saklandığı yerden yavaşça çıktı. Mutfığa gidip önceden hazırladığı serinletici içki dolu tepsisini aldı. Roderick'in odaya yerleşmesi ve yanına gitmeden önce onun gelişini sabırsızlıkla beklemeye başlaması için biraz daha bekledi.

Kapalı kapıya yaklaştığında Lena, Roderick'in ayakkabılarını çıkarıp, Japon geleneklerine uygun olarak girişte bıraktığını gördü. Kendi kendine gülümsedi. Onun böyle bir detayı hatırlamış olmasına sevinmişti. Her iki taraf da kendini kaptırdığında, bir fanteziyi gerçekleştirmek çok daha eğlenceli oluyordu.

Tepsiyi tek elinde dengeleyerek kapıyı açtı ve mum ışığının aydınlattığı odaya girdi. Tütsü çubuklarından yayılan çiçek kokuları, evin her köşesini sarmıştı.

Roderick, odanın ortasında bağdaş kurmuş oturuyor, gözlerini dikkatle kapıya çevirmiş, Lena'nın gelmesini bekliyordu. Onu gördüğünde gözleri fal taşı gibi açılmış, ardından Lena'yı tepeden tırnağa süzmeye başlamıştı. Lena, güzel nakışlarla bezenmiş kırmızı bir kimono ve düztaban, ipek kumaştan

yapılmış bir sandalet giymiş, saçlarını bir topuzla ustaca toplayarak kendini bir geyşaya benzetmişti. Fakat geleneksel beyaz geyşa makyajı yerine, gözlerine siyah far sürmüştü, yanaklarına allık, dudaklarına da donuk kırmızı bir ruj seçmişti.

Lena, Roderick'in afallamış yüz ifadesine bakarak, istediği çarpıcı sonucu elde etmeyi başardığını söyleyebilirdi.

"Vay!" Roderick gözlerini Lena'dan ayırmıyordu. "Vay!"

Lena ağırbaşlı bir gülümsemeyle baktı. O öğleden sonra *Bir Geyşa'nın Anıları*'nı izledikten sonra bir saat boyunca denediği kısa, uysal geyşa adımlarıyla elindeki tepsiyi taşıyarak yaklaştı. Roderick'in yanına gelince, incelikle yere eğildi ve tepsiyi ortalarına bıraktı.

"Harika görünüyorsun, Lena."

"Arigatou." Lena gülümsedi. "Bilmiyorsan diye söyleyeyim, teşekkür ederim anlamına geliyor."

Roderick güldü. "Sanırım asıl teşekkür etmesi gereken benim. Tüm bunları ne zaman planladın?"

"Sırlarımı açığa dökmem." Gizemli bir gülümsemeden sonra, "Sana çay doldurayım mı?" diye sordu.

"Evet, lütfen."

Lena tepsideki çaydanlığa uzanıp küçük bir fincanı yeşil çayla doldurdu. Fincanı uzattığında parmakları birbirine değdi. Teni karıncalanmaya başlamıştı. Başıyla kibarca selam verip geri çekildi.

Roderick gözlerini ondan alamıyordu. Lena fısıldayarak, "Senin de başınla selam vermen lazım," dedi.

"Ah!" Roderick sözünü dinleyip, başını hafifçe öne eğerek selam verdi. "Bunu kendin mi demledin?"

Lena kafasını salladı. "Adı Sencha. Japonya'daki en popüler yeşil çay türü budur. Güneşte yetişir, tam olgunlaşmadan toplanır."

Roderick çayından bir yudum aldı, yüz ifadesi belirsizdi. "İlginç."

Lena güldü. "Bu zamanla kazanılan bir damak tadıdır. Yı-
lın belli bir bölümünü Japonya'da geçireceğine göre senin ke-
sinlikle alışman gereken tatlardan biri de bu."

"İyi tespit." Roderick gülüp çayından bir yudum daha aldı.
"Sen içmeyecek misin?"

"Hayır." Lena, çekingen bir gülümsemeyle devam etti.
"Ben sana servis yapmak için buradayım."

"Öyle mi?"

Lena yutkundu ve dudaklarını ıslattı. "Aç mısınız?"

"Çok." Ateşli bakışları, Roderick'in yemekle ilgilenmedi-
ğini açıkça ortaya koyuyordu.

Kalbinin hızla çarpmaya başladığını görmezden gelen
Lena, Japonların elle yenen yemeklerinden oluşan bir tabak
hazırlamaya koyuldu. Roderick fincanını bir kenara bıraktı.
Lena ilk lokmayı ağzına uzatmak için ona biraz daha yaklaştı.

"Hımm..." Roderick ağzındakini çiğnerken mırıldanıyordu.

"Beğendin mi?"

"Evet. Nedir bu?"

"Daigakuimo. Şekerlenmiş tatlı patatesten yapılıyor."

Roderick göz kırptı. "Demek ki Tokyo'da bile ruhuma hi-
tap edecek bir şey bulabileceğim."

Lena güldü, Roderick'in ağzına bir parça daha patates
uzattı. Roderick'in sıcak ve yumuşak dudakları parmakları-
nın etrafına dolanınca, Lena'nın göğsü titremiş, bacaklarının
arasında bir zonklama hissetmişti. Buna ne kadar dayanabi-
leceğini merak etmeye başlamıştı.

"Beni böyle ellerinle beslemene bayılıyorum."

"Öyle mi?" Heyecanlandığı sesinden belli oluyordu.

"Hı hu, ağzımda senin tadının olmasını seviyorum."

Bu kasten tahrik etmek için söylenen söz, Lena'yı adeta
ateşlere atmıştı. Çırılçıplak soyunup, bacaklarını iki yana aç-
arak Roderick'in ağzına oturmamak için kendini zor tutuyordu.

Bunun yerine, gözlerini kırıştırarak kibar bir dille Roderick'i
uyardı. "Bu söyledikleriniz çok uygunsuz şeyler, Bay Brand."

"Öyle mi? Özür dilerim." Yüzündeki vahşi gülümseme
Roderick'in hiç de pişman olmadığını gösteriyordu. "Tüm bun-
lar sen çok güzel olduğun için ve daha önce bana bir geysa
hiç yemek yedirmediği için oluyor. Bu benim için çok özel bir
ziyafet oldu."

"Bu kutlamanın sebebi, yeni bir ev almış olmanız."

"Doğru. Bu da bir tür yeni eve alışma partisi o zaman."

"Öyle de denebilir."

"Pekâlâ, bu asla unutmayacağım bir parti olacak."

Lena, bundan eminim diye aklından geçirdi.

Yemek tabağını işaret eden Lena, "Şimdi hangisini dene-
mek istersiniz?" diye sordu. "Ne isterseniz onu verebilirim."

"Ne verirsen onu isterim."

Gözleri karşılaştı. Lena, Roderick'in yemekten bahsetme-
diğini biliyordu.

Bu Lena'nın kendini kaybettiği nokta oldu.

Tabağı yana bıraktı. Yavaşça ayağa kalktı. Göğüsleri sert-
leşmişti. Klitorisi şişmiş ve kayganlaşmıştı.

Roderick gözlerini Lena'ya kilitledi, ağzının kenarların-
dan seksi bir gülümseme yayıldı. "Sen gerçekten benim Ame-
rikalı geysamsın."

Lena'nın dudaklarını da arzulu bir gülümseme kaplamıştı.

"Ah, bunu bilmiyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

Bakışlarını Roderick'ten ayırmadan, kimonosunun belindeki bağı çözdü, kırmızı bir gecelik içindeki vücudunu gözler önüne sererek çıkarıp kenara attı.

Roderick yiyip bitiren bakışlarla onu baştan aşağı süzdü.

"Geyşalar kimonolarının altına aslında bunu giymez." Lena fısıldadı.

"Muhtemelen giymiyorlardır."

Daha nefes almasına fırsat kalmadan, Roderick onu belinden yakalayıp yere doğru çekti. Sıcak ve istekli bir öpücükle dudaklarını yakaladığında, Roderick'in bedeni Lena'yı tamamen sarmıştı. Lena inliyordu. Ellerini Roderick'in ensesinde ve boynunda gezdirmeye başladı. Dilleri birbirine dolanmış, dans ediyordu.

Roderick iniltilerin arasında geri çekilip doğruldu ve Lena'nın geceliğini sıyırmaya başladı. Özür diler gibi bir ses tonuyla, "Geceliğin inanılmaz derecede seksi ama ben seni görmek istiyorum. Her yerini..." dedi.

Dantelli kumaş parçasını bir kenara atıp koyu ama parlak bakışlarını Lena'nın çıplak bedeninde gezdirdi. "Çok güzel," dedi. Boğuk sesi saygı doluydu. "Sana asla doyamayacağım, Lena."

Lena duyduğu hazdan titredi, ardından gözlerini kapattı. Roderick, vücudunu öperek aşağılara doğru indikçe, Lena'nın nefesi hırıltıya dönmüştü. Dudaklarının sıcaklığı onu heyecanlandırıyor, dokunduğu her yere ateş bırakıyordu. Göğüslerini acıyana dek öpüp yaladı. Sonra da dudaklarını, Lena'nın titreyen karnına kaydırды.

Bacaklarının arasında Roderick'in dilinden gelen sıcak ıslaklığı hissettiği anda, Lena şaşkın bir çığlıkla kendini hızla geriye atıp yay gibi kıvrıldı. Roderick, kalçaları havaya kalkan

Lena'yı kucağına aldı ve kıvranmayı bırakana dek yalamaya devam etti.

Ardından, Lena'nın altından sıyrılıp kalktı ve kendini çarçabuk soydu. Sonra yeniden Lena'nın üzerine eğildi. Mum ışığı kahverengi tenine arkadan yansiyordu. Lena'nın bacaklarını tutup iki yana ayırdı ve aralarına yerleşti. Ellerini Lena'nın batinın iki yanında yere dayayıp yerden destek alıyordu. Lena kendini yukarı doğru itti. Sonra da bacaklarını Roderick'in beline doladı.

Roderick onu yeniden yere itip, içinde hızla gidip gelmeye başlamıştı. Kalçaları Lena'nın kalçalarına çarpıyordu. Lena ona sıkıca sarıldı. Zevkten nefesi kesildikçe, tırnaklarını Roderick'in sırtına batırıyordu.

"Lanet olsun!" Roderick inliyor, gözleri vahşice parlıyordu. Lena'nın gözlerine baktı. "Kahretsin, tatlım, sen bana ne yaptın?"

Lena da aynı şeyi ona sormak istiyordu fakat yapabildiği tek şey inlemektir. Roderick'i başından tutarak kendine doğru çekti. Söylemek isteyip de söyleyemediği kelimeleri öpücüklerle dökmüş, Roderick'i öpüyordu. Roderick ise bunun farkına varmış da aynı şeyleri hissediyormuş gibi öpücüklerine karşılık veriyordu.

Lena yavaşlamadan, hiç durmadan, sanki durursa ölecekmiş gibi Roderick'in darbelerine aynı şiddetle karşılık vererek kendini ona doğru itiyordu. Aldığı her nefes, baştan çıkarıcı bir şekilde tütsü kokusuyla karışmış kendi hayvani sevişme kokularıyla birleşerek içine doluyordu.

Lena bu anın sonsuza dek sürmesini istiyordu fakat Roderick darbelerinin hızını iyice arttırmıştı. Kalçalarını, bulutların üzerinde uçmaya başlayana dek Lena'nın kılere çarpmaya devam etti. Kasıklarına dalga dalga elektrik yayılmaya başladı ve sonunda Lena, daha önce hiç yapmadığı şekilde Roderick'in adını çığlık çığlığa haykırdı.

Lena'nın bedeni kasılmaya başladığında, Roderick de yana kayarak, daha derin ve sert darbeler vurmaya başlamıştı. Kuvvetli, son bir darbe bedenlerini birbirine kilitledi. Ardından, bir dua gibi Lena'nın adını sayıklayarak boşaldı Roderick. Bedeni öyle şiddetli titriyordu ki bu Lena'yı yeniden doruklara çıkarmıştı.

Birbirlerinin üzerine kapanmış bir halde, nefes nefese titiyorlardı tutkulu birleşmelerinin ardından. Roderick ona sokuldukça Lena iyice kendine çekiyor, onu şefkatle kollarına alıyordu. Çıplak ve terli vücutları birbirine dolanmış, Roderick'in erkekliği Lena'nın içinde küçülmüştü. Lena, bedenini baştan aşağı bir huzurun kapladığını hissediyordu.

Ve daha önce hiç hissetmediği kadar derinlerinde hissediyordu ki hayatında yapacağı en zor şey, Roderick'ten ayrılmak olacaktı.

Yirmi Beşinci Bölüm

İki gün sonra, öncelikle özel jetler tarafından kullanılan, küçük bir havaalanının lüks salonunda oturuyorlardı. Hafif bir kahvaltı yapmışlardı. Şimdi ise Roderick'in özel uçağı Gulfstream'in yakıt ikmali yapıp uçuşa hazır olmasını beklerken mimoza-lara bakıyorlardı.

İkisi de kendini konuşacak halde hissetmiyordu.

Mümkün olduğunca az göz göze gelmeye çalışıyorlardı.

"Beni yolcu etmene gerçekten hiç gerek yoktu," diyerek Lena, aralarına çökmüş, uzayıp giden sessizliği böldü. "Ofiste halletmen gereken acil işlerin olduğunu biliyorum."

"Olsun," dedi Roderick sakın bir ses tonuyla. "İşler bekleyebilir."

Lena utangaç bir gülümsemeyle, "Bu hafta harika vakit geçirdim," dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim." Roderick duraksadı. "Burada benimle olmandan çok keyif aldım."

Birbirlerine baktılar. Havaalanına geldiklerinden beri hiç bu kadar uzun göz teması kurmamışlardı.

"Roderick..."

"Lena..."

Aynı anda konuşmuşlardı, usulca gülüştüler. Hatta acı içinde...

"Önce sen söyle," dedi Roderick.

Lena yutkundu. "Ben sadece ne zaman döneceğın hakkında artık bir fikrin oluştu mu, onu soracaktım."

Roderick gülümsedi. "Maalesef hayır."

"Ah..." Duyduğu hayal kırıklığı, Lena'nın boğazını ve göğsünü sıkıştırıyordu.

"Pazartesiye bekliyorum." Roderick'in sesi hiç de iyimser değildi.

Arkasından, ağır bir sessizlik çöktü.

"Sen ne diyecektin?"

Roderick anlamsız bir şekilde baktı.

"Az önce," diyerek hatırlattı Lena. "Birbirimizin adını aynı anda söylediğimiz zaman."

Roderick yavaşça kafasını salladı. "Hatırlamıyorum."

Bir şekilde, Lena ona inanmamıştı. Israr etmesine fırsat kalmadan, jetin uçuşa hazır olduğunu haber vermek için pilot yanlarına geldi.

Görünmeyen parmaklar gırtlığını sıkıyormuş gibi, Lena'nın boğazı aniden acıyla sıkıştı. Ayağa kalktığında bacaklarının ağırlığını taşıyacak güçte olmadığını fark etti. Roderick ile birlikte sessizce, Golfstream'in diğer uçakların yanında sabah güneşi ile pırıl pırıl parladığı piste açılan çıkışa doğru pilotu takip etmeye başladı.

Lena kapıda durunca Roderick pilota onları yalnız bırakmasını işaret etti, ardından Lena'ya baktı. "Seni uçağa çıkaracaktım."

Lena, huzursuz bir gülümsemeyle başını salladı. "Uzun vedalardan nefret ederim."

Roderick kısa bir tereddüdün ardından Lena'nın yüzüne uzandı. Lena, gözyaşlarına umutsuzca direndiğini ona söyleyebilecek miydi bilmiyordu. Tanrım, umarım ağlamam. Gururuna dokunmadan önce oradan, Roderick'ten ayrılmalıydı.

Bir süre sonra Roderick kafasını sallamaya başladı. "Tamam, öyleyse uzun vedalaşmak yok."

"Teşekkür ederim."

Bir süre bakışlarını birbirlerinden ayıramadılar.

Ardından Roderick eğilip dudaklarını Lena'nın dudaklarına değirdi.

Lena gözlerini kapattı. Bu son öpüşmeleriymiş gibi, Roderick'in hassas öpücüğünün tadını çıkarmaya çalışıyordu. Ne de olsa bunun son öpücük olabileceği ihtimalinin farkındaydı.

Roderick zamansız geri çekilmişti. "İyi yolculuklar."

Lena konuşmak için ağzını açtı fakat kelimeler boğazına dizilmişti. Sadece kafasını sallayabildi. Ardından, gülümseyen pilota, onu bekleyen uçağa kadar kendisine eşlik etmesi için izin verdi.

Rölantide bekleyen jet motorlarının arasından Roderick'in sesini duyduğunda, yolun yarısına gelmişlerdi. "Lena!"

Lena, arkasına dönüp baktı.

Roderick'in uysal bir yüz ifadesi vardı. "Seni şimdiden özledim."

Gözlerine dolan yaşlar, Roderick'in görüntüsünü bulanıklaştırmıştı. Lena, koşarak Roderick'in yanına geri dönmek, kollarını boynuna dolayıp ona şimdi kendisiyle birlikte eve dönmesi için yalvarmak istiyordu. İşe lanet olsun.

Ancak, elbette ki bunların hiç birini yapmadı.

Onun yerine gözü yaşlı bir gülümseme ile karşılık verdi.
"Doukan!" Aynen demenin Japoncasıydı.

Roderick usulca kafasını salladı.

Lena, bir şekilde Roderick'in anladığını hissetmişti.

Lena'nın dile getirmeye niyetlendiğinden fazlasını anlamıştı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Lena camın önünde durmuş, o sabah erken saatlerden beri durmadan yağan yağmuru izliyordu. Eve dönmüştü. Kendi dairesine, kendi dünyasına geri dönmüştü. Fakat yağmur damlalarının çarptığı camdan dışarı bakınca gördüğü şey, Chicago'nun alışık olduğu silueti değil de sanki Tokyo'nunkiydi. Daha da kötüsü, Lena *Stormy Weather*'i mırıldanmaktan kendini alamıyordu.

Gökyüzünde neden güneş açmıyor, bilmiyorum...

"Lena! Bu fotoğraflar inanılmaz!"

Lena'nın bilgisayarındaki fotoğraflar arasında gezinen kardeşi, hüzünlü düşüncelerini bölmüştü.

Lena camdan uzaklaştığında, Morgan kıskançlıkla iç geçirdi. "İnanılmaz bir adam. Bu fotoğraflar, Japonya'ya gitmeyi her şeyden çok ister hale gelmeme sebep oluyor."

"Gitmelisin. Bence gerçekten bundan hoşlanırsın." Lena güldü. "Ginza ve Shibuya bölgelerinin arasında, kendini alışveriş cennetinde gibi hissedersin."

"Benimle dalga geçme." Morgan kızdı. "Çok acımasızsın."

Lena güldü. "Acımasız mı? Sana çantalar dolusu kıyafet ve ayakkabı getirmedi mi?"

"Elbette ki getirdin." Morgan hemen giymek için inat ettiği yeni tişörtünü düzeltti. "İş yerindeki şu cadalozlar çok kıskanacak."

"Çok, çok ayıp! Hem ben senin onlarla aranı düzelttiğini sanıyordum."

Morgan kaşlarını çatı. "Ben de öyle sanıyordum. Beni yeniden sırtımdan vurduklarını anlayıncaya dek tabii."

"Ne oldu?" Lena kardeşinin yanına, koltuğa oturdu.

Morgan elini salladı. "Bunu sonra konuşsak? Şu an sadece Japonya seyahatinden bahsetmek istiyorum. Roderick'le harika vakit geçirmiş gibi görünüyorsunuz."

Lena hafifçe gülümsedi. "Evet."

"Hımm, bundan eminim." Morgan şehvetle gülüyordu. "Bana hâlâ daha onu yeniden görmekle ilgili fikrini neden değiştirdiğini anlatmadın. Hatırladığım kadarıyla, bu fikre inatla karşı çıkıyordun. Sonrasında bildiğim tek şey, Roderick'in bir anda hastanede belirmesi, ardından da seni başka bir ülkeye peşinden sürüklemesi. Neler oluyor?"

Lena alaycı bir gülümsemeyle cevap verdi. "Bana reddemeyeceğim bir teklifte bulundu diyelim."

Morgan şaşkın görünüyor. "Ne gibi bir teklif?"

Lena birden, ağzından çıkanlardan pişmanlık duydu. "Uzun hikâye, sonra anlatırım. Şu fotoğraflara bakmayı bitir artık, gidip akşam yemeği yiyelim."

Morgan şüpheyle camdan dışarı baktı. "Bu sağanakta tekrar dışarı çıkamam."

"Ama mecbursun." Lena güldü. "Market alışverişi yapmak için henüz fırsat bulamadım, o nedenle evde yiyecek hiçbir şey yok."

"Paket servis diye bir şey duydun mu hiç?"

"Pısırik seni!"

Morgan güldü, ardından dikkatini yeniden fotoğraflara verdi. "Bir haftada gerçekten çok şey yapmışsınız. Ah, şu güzelim dağlara bak!" Bilgisayarı Lena'ya çevirdi. "Burası neresi?"

Lena ekrana bakıp güldü. "Hokkaido adında bir ada, çok güzel manzaralı gölleri ve ormanları var. Yerel parkalarından birinde yürüyüşe çıkıp kaplıcasında banyo yaptık."

"Açık havada mı? Çıplak mıydınız?"

Lena dudağını ısır, kızarmıştı. Kafasını evet der gibi salladı.

Morgan güldü. Fotoğrafları hızla geçmeye başladı.

Lena, "Sen ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Roderick'in bu fotoğraflardan birinde çıplak olup olmadığını görmeye çalışıyorum."

Lena güldü. "Çok beklersin!"

"Bekliyorum. Gerçekten bekliyorum."

Lena gülerek ve başını iki yana sallayarak yerinden kalktı ve mutfaka doğru bakmaya başladı. "Sipariş vereceğim. Ne yemek istersin?"

"Fotoğraflar yüzünden Japon yemeği. Ama sanırım kalın hamura razı olacağım."

"Bu pizza mı demek oluyor? Pekâlâ, her zamanki gib..."

Morgan birden derin bir soluk aldı.

Lena paniğe kapılıp arkasını döndü. "Ne? Ne var?"

Morgan kafasını bilgisayardan kaldırıp Lena'ya baktı. "Gelip şu fotoğrafa bir bak."

Şaşkın bir halde kaşlarını çatmış olan Lena, adımlarını yeniden koltuğa çevirdi ve kardeşinin omzunun üzerinden ekrana baktı. Bakışları söz konusu fotoğrafa değdiği anda Lena, Morgan'ın neden bu kadar aşırı bir tepki verdiğini anladı.

çektığı fotoğraflardan birine bakıyorlardı. Adam, Roderick ve Lena poz vermeden hemen önce bu kareyi yakalamış olma-
lıydı çünkü ikisi de makineye bakmıyordu. Roderick, Lena'ya
nezaketle gülümsüyordu. Lena ise... *Aman Tanrım*. Bu kısa-
kayan gözlerle bakıyordu.

Tamamen yabancı biri, bir tek tuşa basarak Lena'nın gün-
lerdir üstesinden gelmeye çalıştığı gerçeği yakalamıştı.

"Aman, Tanrım!" Morgan, Lena'ya gözlerini dikti. "Sen
bu adama âşıksın!"

Lena elini ağzına bastırda da hıçkırıklarının ağzından kaç-
masına engel olamıyordu.

Morgan'ın yüz ifadesi, duyduğu endişeyle bir yumuşa-
mıştı. "Lena?"

Lena amansızca titriyor, gözlerinden yaşlar akıyordu. "Ne
yapacağımı bilmiyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bununla başa çıkabilirim sandım ama yanılmışım."

"Neyle başa çıkacaktın?"

"Anlaşmamızla." Lena acıyla yutkundu. "Yaptığımız la-
net olası anlaşmayla..."

Morgan koltuktan kalktı, kolunu Lena'nın omzuna attı.
"Neler oluyor söyler misin?"

Ve bununla birlikte, tüm hikâye Lena'nın dudaklarından
dökülmeye başladı. Roderick ile tanıştıkları geceden başlaya-
rak, bir gün önce havaalanındaki yarı acı yarı tatlı vedalaş-
malarına kadar olan her şeyi kardeşine anlattı. Sözüünü bitir-
diğinde yarım kutu kâğıt mendili bitirmişti. Üstelik Morgan'ın
yeni tişörtünün üstüne hıçkırarak hıçkırarak ağlamıştı. Neyse ki Mor-
gan bunu önemsiyor gibi görünmüyordu.

"Ah, ablacığım..." Lena'nın sırtını okşayarak onu sakin-
leştirmeye çalışıyordu. "Çok üzüldüm. Böyle olduğunu bil-
miyordum."

"Biliyorum. Sana anlatmaktan utanmıştım. Sadece bir müş-
teriyle yatmakla kalmadım, ardından para için onunla yat-
maya devam etmeyi kabul ettim. Benim hakkımda ne düşü-
neceğini tahmin edebiliyordum."

"Senin bir insan olduğunu düşünecektim. Roderick Brand'in
yapacağı kışkırtıcı bir teklife, sadece insanüstü biri karşı ko-
yabilir. Senin de hatırlayacağın gibi, sana onunla birlikte ol-
manı söyleyen bendim."

Lena gözyaşları içinde yine de gülebilmisti. "Sen bunu
söylerken ciddi değildin."

"Kim demiş?"

Lena arkasına yaslanıp kafasını koltuğa dayadı. Gözlerini
tavana dikmişti. "Tanrım, ben tam bir pisliğim."

"Evet, öylesin." Morgan da aynı şekilde düşünüyordu.
"Peki, bununla ilgili yapabileceğin bir şey var mı?"

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

"Ona nasıl hissettiğini anlatarak başlayabilirsin."

Lena yutkundu. "Evet, ama hislerime karşılık vermezse,
bunun altından kalkabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Pekâlâ." Morgan bilgisayarın ekranına baktı. "Bu fotoğ-
rafta sana nasıl gülümsediğine bakarak, şansının oldukça yük-
sek olduğunu söyleyebilirim. Ne de olsa bir fotoğraf binlerce
kelimeye bedeldir."

Lena, kardeşinin bakışlarının yönünü takip etti. Köprüde
poz verdikleri sırada Roderick'in kendisine söylediklerini ha-
tırlayınca kalbi sıkıştı. *Mümkün olduğunca çok hatıra istiyorum.*

Roderick'in de kendisiyle aynı şeyleri hissetmesini um-
maya cüret edebilir miydi?

"Ona kendin söylemezsen bile, bu fotoğrafı gördüğü anda o da anlayacak." Morgan usulca güldü. "Ben anladım." Doğru bir noktaya değinmişti.

Lena ürkek bir nefes alıp titreyen elini saçlarına götürdü. "Tamam. Farz et ki ona ne hissettiğimi söyledim o da benden ajanstan ayrılmamı istedi."

"Ondan tam olarak bunu beklerim. Onun gibi bir adam neden kız arkadaşını başka erkeklerle paylaşmak istesin?"

Lena kaşlarını çatı. "Peki ya babam ne olacak? İkimiz birden tüm paramızı biriktirsek bile Lakeview Manor için yeterli ödemeyi maaşlarımızla yapamayız. Bu seçeneği daha önce de düşünmüştük, hatırladın mı? O parayı işten kazanamayız."

"Tamam. Al sana başka bir öneri: Sen ve Roderick çıkmaya başlarsanız, bakımevinin parasını Roderick ödeyebilir. Lanet olsun, Roderick babam için kendi bakımevini bile inşa edebilir. Hem de şimdi kaldığından çok daha büyük ve güzel olur."

Lena'nın bakışları iyice sertleşti. "Babam benim sorumluluğumda, Roderick'in değil. Sırf çıkmaya başladık diye ondan faturalarımı ödemesini hiçbir şekilde isteyemem."

Morgan güldü, "Adam karun gibi zengin."

Lena çok kötü bakıyordu.

"Her neyse." Morgan başka bir noktaya değindi. "Muhtemelen Roderick'ten böyle bir şey istemene gerek kalmaz, o kendiliğinden bunu yapar. Senin için, babam için. Birbirlerine nasıl bağlandılar, fark etmedin mi?"

Lena gürledi. "İstersen hayallere dalmayalım. Hem daha nasıl hissettiğimi anlatmadım zaten."

"Japonya'dan ne zaman dönecek?"

"Bilmiyorum, pazartesi belli olacak."

"Bir haftaya yakın bir zaman var. Onunla konuşmak için bu kadar uzun süre beklememelisin, Lena."

Lena derin bir nefes aldı. "Biliyorum." Beş günü bir yana bırakın, bir saat daha beklese cesaretini kaybeder, ona hiçbir şey anlatamazdı.

Yerinden kalkan Morgan, "Bir an önce bunu yapman için seni yalnız bıraksam iyi olacak," dedi.

Lena tekrar düşündü. "Hayır, Morgan, henüz gitme."

"Neden?"

"Fırtınalı havaya rağmen benimle akşam yemeği yemek için buraya geldin, bu yüzden bırak da yemeğimizi yiyelim. Roderick'i sonra ararım."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Önce ailem!"

Morgan göz kırptı. "Hislerimde yanılmıyorsam, Roderick de yakında ailenin bir parçası olacak."

Morgan gittikten sonra Lena, Roderick'i arayacak cesareti kendinde bulabilmişti. Tokyo'da saatin sabahın yedisi olduğunu biliyordu. Şansı yaver giderse, ofise gitmek için evden çıkmadan önce onu yakalayabilirdi.

Telefona cevap vermesi için beklerken, Lena'nın kalp atışları çok hızlanmıştı. Bir, iki, üç kez çaldı.

"Alo." Sesi şaşırdığını belli ediyordu.

Lena yutkunup sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. "Günaydın."

Bir süre sessizlik oldu. Ardından uysal bir sesle Roderick, "Selam, güzelim," dedi.

Lena'nın dizlerinin bağı çözölmüştü. "Selam. Evden çıkmadan önce sana ulaşabileceğimi düşündüm."

"Şu an yoldayım. Trafikle boğuşuyorum."

"Öyle mi?" Lena suçluluk duydu. "Şu diğer evlerden birini alsaydın, iş yerine daha yakın olacaktın."

"Oldukça yakın," dedikten sonra Roderick yumuşak bir sesle ekledi. "Yalnız diğer evlerden hiç birinin çay salonu yoktu."

"Asla unutamayacağım bir..."

Lena'nın sözcüklerini bir anda kopan klakson sesleri böldü, ardından Roderick'in küfrettiğini duydu. Bir süre sonra Roderick öfkeyle telefona geri dönmüştü. "Bunun için özür dilerim. Lanet olası deli sürücüler."

"Chicago'dakilerden daha mı kötüler?"

"Kesinlikle."

Lena güldü. "Bunu söyleyeceğini nasıl da biliyordum."

Roderick yorum yapmadı, onun yerine yeniden sinirlendi. Lena, arkadan gelen kâğıt hışırtılarını duyabiliyordu. Roderick'in o an ne yaptığını gözünde canlandırırdı. Özel dikim takım elbiselerinden birini giymiş, şoförünün kullandığı arabanın arka koltuğunda oturuyor. Siyah deri evrak çantası açık bir halde kucağındayken, siyah kaşlarını çatmış, son teknoloji dizüstü bilgisayarının ekranındaki belgeleri dikkatle okuyor ve elindeki evraklarla karşılaştırıyordu.

"Kötü bir zamanda aradıysam, daha sonra da arayabilirim."

"Hayır, sorun değil. Bütün gün toplantıda olacağım o nedenle bu konuşmak için muhtemelen tek şansımız." Lena, Roderick'in bir taraftan bilgisayarın klavyesine parmaklarını hızla vurarak yazı yazdığını duyabiliyordu.

Lena içten içe bir ah çekti. *Harika*. Ona kalbini açmak için telefon etmişti. Onu sevdiğini ve onsuz yaşamak istemediğini söyleyecekti fakat Roderick'in işi başından aşkındı.

"Özür dilerim." Roderick'in sesi boğuktu. "Sabah kargaşası işte."

"Anlıyorum. Gerçekten. Seni yarın da araya..."

"Hayır. Sorun değil. Son bir e-posta göndermem gerekiyordu. Geri kalanı ofise gidinceye kadar bekleyebilir." Roderick derin bir nefes aldı. "Nasılsın?"

"İyiyim." *Seni özledim. Seninle birlikte olmayı özledim. Kollarında uykuya dalıp uyandığımda seni içimde bulmayı özledim. Sensiz bir daha asla aynı insan olabileceğimi sanmıyorum.*

Roderick, "Bugün işe gittin mi?" diye sordu.

"Gittim."

"Evde kalıp dinlenmeliydin. On iki saatlik bir uçuştan sonra eve geç vakit dönmüştün."

"Biliyorum ama bana bir hafta izin verirse, Ethan'a katılacağıma söz verdiğim mesleki gelişim eğitimine gitmek zorundaydım. Yarın cuma en azından, hafta sonunu uyuyarak geçirebilirim."

"Muhtemelen geçirmeyeceksin. Energizer tavşanı gibisin."

Lena güldü. "Sen kendine bak."

Roderick güldü. Lena, dayanıklılığı hakkında imalı birkaç laf etmesini beklerken Roderick, "Büyükbaban nasıl?" diye sordu.

Lena hayal kırıklığı içinde yanıt verdi. "İyi. Döndüğümde arayıp ona cumartesi günü ziyaretine gideceğimi ve hediyelerini götüreceğimi söyledim."

"Güzel."

"Evet, ama Morgan ona aldığım hediyeleri görmek için cumartesiye kadar bekleyemedi. Kıyafetlerden bahsetmem yetti, işten sonra soluğu burada aldı."

Roderick güldü. "Benim kız kardeşlerim gibi."

"Tanışsalar herhalde çok iyi anlaşılardı."

"Herhalde."

Lena nefesini tutmuş, kardeşlerini tanıştırmayı teklif etmesini bekliyordu fakat Roderick hiçbir şey söylemedi.

Lena öksürerek gırtlığını temizledi. "Ben, şey, Morgan'a fotoğraflarımızı gösteriyordum." Duraksadı. Alt dudağını ısıtıyordu. "Sen fotoğraflara baktın mı?"

"Açıkçası çok meşguldüm. Hiç fırsatım olmadı. Dün sen gittikten sonra her şey birbirine girdi."

"Gerçekten mi? Bunu duyduğuma üzüldüm." Lena suçluluk duymuştu. Belki de Roderick onunla bu kadar fazla zaman geçirmeseydi, işler daha kolay hallolacaktı. "Neler oldu?"

"Kawamoto'nun şirketine, yani benim şirketime, rakip şirketlerden bir tanesi patent davası açtı."

"Ah, hayır, Roderick, bu çok korkunç!"

"Davanın bir dayanağı yok fakat öngörmediğimiz bir paraya, zamana ve kaynağa mal oldu. Şafak söktüğünden beri, avukatlarla ve şirket yönetimiyle telefonla konuşuyorum."

"Telefonu açtığında o kadar gergin olmana şaşmamalı."

"Evet."

Korkudan Lena'nın karnı düğümlenmişti. "Tüm bunlar olup biterken," dedi usulca, "yakın bir zamanda eve dönebileceksin gibi görünmüyor."

Derin bir sessizlikten sonra Roderick, "Evet," dedi. "Chicago'ya dönmem biraz zaman alacak gibi görünüyor."

Lena'nın kalbi sıkıştı. Sormaya korkuyordu fakat mecbur olduğunu hissediyordu. "Ne kadar?"

"Şu an için hiçbir şey söyleyemem. En azından üç ay belki daha fazla."

Lena gözlerini kapattı. Yavaş yavaş suyun içinde boğuluyormuş gibi hissetmişti.

"Bağışın ödenmesi için gereken yetkileri verdim. Ensttün gelecek hafta çekini alabilecek." Roderick'in sesi bir anda canlı ama samimiyetten uzak bir hâl almıştı. Sanki sadece işle ilgili meselelerinden birini konuşuyordu. Lena'nın onun için ifade ettiği tek şey bu muydu? Amacına ulaşmış, istediği her şeyi almış mıydı?

"Teşekkür ederim. Ethan buna çok sevinecek."

"Eminim. Peki, sen ne zaman terfini alacaksın?"

"Bilmem. Şu an bunu düşünmüyorum."

"Elbette." Roderick'in konuşması hafiften alaycıydı. "Ne de olsa başka gelir kaynakların var."

Lena'nın göğsünü bir öfke kaplamıştı. "Bu doğru," dedi sert bir tavırla. "Başka gelirlerim var. Artık küçük anlaşmamız sona erdiğine göre, diğer gelirlerimi kazanmaya geri dönebilirim."

"Haklısın." Roderick hâlâ alay eder gibiydi. "Yeni insanlar, yeni deneyimler..."

Beklemediği bu saldırı karşısında şaşkına dönen Lena, öfkeyle homurdanmaya başladı. "Bunu neden yapıyorsun. Neden bana bunları söylüyorsun?"

Roderick bir süre sesini çıkartmayınca Lena bağlantının koptuğundan şüphelendi.

"Roderick?"

Aniden, "Dinle, şu an kapatmam gerekiyor," dediğini duydu. "Ofise geldim. Toplantının başlaması için beni bekliyorlar. Seni yarın ararım."

"Dert etme."

"Pardon?"

"Beni duydun. Olanlar eğlenceliydi, Roderick. Anlaşmadan her ikimiz de istediğimizi aldık. Bunu daha fazla uzatmanın gereği yok."

"Böyle mi olacak?" Roderick'in sesi dondurucu derecede soğuktu.

"Kendine iyi bak, Roderick." Lena bunları söylemek için kendini zorluyordu. "Her şey gönlünce olsun."

Roderick uzun bir süre sesini çıkarmadı. "Bu kadar mı?"

Lena yutkundu. "Evet."

"Nasıl istersen, Lena." Telefon kapandı.

Lena telefonu kasten kapatmıştı. Ardından başka bir numarayı aradı.

İki çalışında, Zandra telefonu açtı. "Alo?"

"Zandra, benim, Lena."

"Merhaba Lena, n'aber?"

Lena derin bir nefes aldı. "İşe dönmeye hazırım."

Anlamalı bir sessizliğin ardından Zandra, "Emin misin?" diye sordu.

Lena gözlerine yaş dolmasının önüne geçebilmek için, gözlerini kapattı. "Hiç olamayacağım kadar hem de."

Yirmi Yedinci Bölüm

Gözlerini, takılıp kaldığı şampanya şişesinden ayıran Lena, ilgisiz bakışlarını, modaya uygun giyinmiş insan kalabalığının üzerinde gezdirdi. Başka bir cumartesi gecesiydi. Başka bir seçkin parti, Chicago'nun seçkinlerinin katıldığı, başka bir gösterişli toplantı.

Eve dönmek için sabırsızlanıyordu.

Bu gece eşlik ettiği, iş için Chicago'ya gelmiş, çekici ve koyu renk saçlı İngiliz Dylan Chapman, "İyi vakit geçiriyor musun?" diye sordu.

Lena zorla gülümsedi. "Elbette. Ya sen?"

Alaycı yeşil gözler, Lena'nunkilerle buluştu. "Seninkine yakın," dedi akıcı ve görgülü İngiliz aksanıyla.

Duyduğu suçluluktan Lena'nın yüzü kızarmıştı. "Özür dilerim," dedi. "Korkarım bu gece çok da iyi eşlik edemiyorum, değil mi?"

"Sorun sende değil, şu uğursuz partide," derken Dylan, tatsız bakışlarla etrafı süzüyordu. "Bu ruhsuz, gösterişçi topluluklardan birine daha katlanmaktansa, şubatin ortasında çırılçıplak yüzerek Manş denizini geçmeyi tercih ederim."

Lena az daha ağzındaki şampanyayı dışarı püskürtecekti.
"Dylan!"

Dylan güldü. "Özür dilerim, çok mu açık oldu?"

"Aslında, hayır. Pek sayılmaz." Lena ağzının kenarını, bir peçete ile silmeye çalışıyordu. "Fakat anlamış değilim. Burada olmak istemiyorsan, neden geldin?"

"Çok fazla seçeneğim yoktu." Dylan yüzünü buruşturdu. "Çalıştığım şirket, benim bu korkunç partilere katılıp düzgün insanlarla küçük sohbetler yapmamı istiyor."

Lena kederli bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ve sanıyorum ki, küçük sohbetler sana göre değil."

"Hem de hiç," Dylan, şirin bir gülümsemeyle devam etti. "Tek tesellim bu akşam bana eşlik edebiliyor olman. Üç hafta önce ajansınla görüştüğüm zaman, Bayan Kennedy bana senin bir süre müsait olmayacağını söylediğinde içim parçalanmıştı."

Lena alaycı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Parçalandın mı?"

"Avutulamaz şekilde." Dylan gülümsüyordu. "İyi ki şansını deneyip ajansı tekrar aramışım. Sabrın sonu selamettir diyenlere güzel bir örnek oldu."

"Seninle bir önceki karşılaşmamızın, dört ay önceki bir partide on dakika kadar ayaküstü bir muhabbetten ibaret olduğunu düşününce, senin üzerinde böyle büyük bir etki bıraktığımı görmek beni gururlandırdı."

"Seni temin ederim ki benim için, koskoca gecenin sıkıcı olmayan tek on dakikasıydı." Dylan gülümsedi. "Madem ikimiz de birbirimizden hoşlandık, neden partiyi erken bitirip başka bir yerde bir kahve içmiyoruz?"

Lena güldü. Dylan, Lena'nın eşlik etmekten hoşlandığı, akıllı, neşeli ve çekici biriydi. Ancak, gecenin başından beri Lena'ya kur yapıyor olması, onunla bir fincan kahve içmekten çok daha fazlasıyla ilgilendiğini açıkça ortaya koyuyordu.

Lena'nın istediği son şey Dylan'ı ayartmaktı. Tanrı biliyor ya müşterileri ile zaten gereğinden fazla drama yaşamıştı.

"Teklifin kulağa kışkırtıcı geliyor," dedi Lena yumuşak bir sesle. "Ama korkarım ki ben bu geceyi tamamlamak zorundaydım."

Dylan güldü. "Hiç sorun değil. Zaten son beş dakikadır bize öfkeyle bakan şu beyefendi, seni alıp buradan sıvışmaya kalkarsam, beni parçalara ayırmaktan zevk duyardı."

Lena'nın kaşları çatıldı. "Ne beyefendisi?"

"Uzun boylu, yakışıklı bir adam. Kaliteli bir smokin giymiş. Öldürecek gibi bakıyor."

Lena, kalabalık balo salonunun içinde, Dylan'ın bakışlarını takip etti. Donup kalmıştı.

Roderick.

Yüreği ağzına geldi.

Roderick Chicago'da ne arıyordu? Daha bir hafta önce, aylarca eve dönemeyeceğini söylemişti. Oysa şimdi, o da aynı partideydi ve Lena ile Dylan'a bakarken, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Bakışlarını görmezden gelen Lena, hızla şampanya kadehini kafasına dikti. Burnuna kaçan köpükler yüzünde öksürmeye başladı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Dylan.

Lena kafasını salladı. Burnu yanıyor, gözlerinden yaş akıyordu.

"Eski sevgilin mi?"

"Yeterince eski değil."

Dylan anlayışla kafasını salladı. "Toz olmasını söylememi ister misin?"

Bu cümle Lena'nın boğuk ve neşesiz bir kahkaha atmasına yol açmıştı. "Hiç tavsiye etmem."

"Gerçekten mi? Uzuvarımın bedenime bağlı kalmasını tercih ederim."

Lena, Roderick'e bir kez daha bakma cesaretini göstermeden önce Dylan'a güldü. Roderick, göğüsleri dekoltesinden dışarı taşan, güzel bir kadınla konuşmaya başlamıştı. Acaba onunla mı gelmişti? Lena merak ediyordu fakat çok umursuyor olsa da kendi kendine umursama diyordu.

Dylan da Roderick'i inceliyordu. Şüpheyle, "Çok tanıdık geliyor," derken gözlerini kısmıştı.

"Hımm." Lena'nın, Roderick'in adını söylemeye niyeti yoktu. Son bir haftadır onu unutmaya çalışıyordu. Neden bu gece pat diye ortaya çıkmıştı sanki? Lena'nın burada olacağını biliyor muydu acaba? Kasten mi karşısına çıkmıştı? Yoksa bütün geceyi bu şekilde iki yabancı gibi davranarak mı geçireceklerdi?

Endişelenmesine gerek kalmamıştı.

Lena yeniden etrafına bakındığında, Roderick ortadan kaybolmuştu.

Lena ve Dylan partiye on buçuğa kadar dayanabilmişlerdi. Dylan'ı kaldığı otele bıraktıktan sonra Lena, zihnini boşaltabilmek için şoförden bir süre şehri turlamasını istemişti. Boş evinin sessizliğine geri döndüğünde, gece yarısı gelip geçmişti bile. İsteksiz bir şekilde geceliğini giymiş, dişlerini fırçalamış ve yüzünü temizlemişti. Yatağına doğru yavaş yavaş ilerleyip saatlerce uyanık kalmaya hazırlanıyordu. Tokyo'dan döndüğünden beri geceleri uyuyamıyordu.

Kapının çaldığını duyduğunda saat biri geçmişti.

Kimin geldiğini bilmiyormuş gibi davranmadı.

Onu bekliyordu.

Fakat bekliyor olması bile yataktan kalkıp sabahlığını giyerek kapıya yöneldiği sırada kalbinin deli gibi atmasına engel olamamıştı.

Roderick ceketini çıkarmıştı. Gömleğinin uçları, pantolonun içinde değildi. Kravatı ise gevşemişti. Davet beklemeden, Lena'nın yanından geçip içeri girdi.

Arkasından kapıyı kapatıp kilitleyen Lena, sakın bir sesle konuşmaya başladı. "Çok geç ol..."

"Partide iyi vakit geçirdin mi?" Roderick'in sesi çok kabaydı.

"Evet." Lena yalan söylüyordu. Savunmaya geçmiş, ellerini göğsünün üzerinde birleştirmiş, Roderick'e bakıyordu.

"Ya sen?"

"Bence bu sorunun cevabını biliyorsun."

"Aslına bakarsan, bilmiyorum. Bir ara bir kadının göğüs dekoltesinden içeriye doğru konuşuyordun. Hemen ardından ortalıktan kayboldun."

"Kıskandın mı?"

Lena'nın sinirleri tepesine çıktı. "Cehenneme git, Roderick."

Yavaş adımlarla yanından geçerken, Roderick kolunu tuttu. Lena'yı kendine doğru çekince burun buruna geldiler. Lena, Roderick'in dokunuşlarına bedeninin titreyerek cevap vermesinden nefret ediyordu.

Roderick'in gözlerinden ateş püskürüyordu. "Partiden onunla ayrıldım."

"Bana ne!"

"Yalancı."

Lena, kolunu çekip kurtarmaya çalıştı fakat Roderick çok sıkı tutmuştu. Acıtmıyordu fakat Lena'nın elinden kurtulmasına engel oluyordu.

"Yanıdaki adam kimdi?"

"Kim olabilir? Müşterimdi."

"Onunla seviştin mi?"

Lena'nın çenesi tutulmuştu. Duyduğu hakaretten yara almıştı. Roderick'e baktı. "Bana bunu sormaya nasıl cüret edersin?"

"Seviştin mi?"

"Seni hiç ilgilendirmez!"

"Lanet olsun ki ilgilendiriyor işte!"

"Neden?" Lena, dalga geçmeye başlamıştı. "Bana sahip olduğumu mu düşünüyorsun? Üç haftalık bir anlaşma yaptık diye buraya böylece gelip bana istediğin her şeyi sorabileceğini mi sanıyorsun?"

"Benimle oyun oynama, Lena." Roderick, Lena'yı uyarır gibi kükrüyordu. "Bir saat önce geldim, evde değildin. Şimdi, lanet olası soruma cevap ver. Onunla yattın mı?"

Lena'nın içine bir bıçak saplandı. Bağırmaya başladı. "Evet, lanet olası! Onunla yattım!"

Dudakları inkâr etse de Roderick öfkeden deliye dönmüştü. "Sana inanmıyorum."

"İnanmıyor musun? Sen bilirsin ama doğru, onunla birlikte oldum." Lena kavga etmeye hazırды. "Seni partide görünce şaşırmıştım. O da oradan uzaklaşıp konuşmak için başka bir yere gitmeyi önerdi. Oldukça iyi bir dinleyiciydi. Konu konuyu açtı derken, kendimizi bir anda onun otel odasında bulduk."

Roderick gözlerini kapattı. Dişlerinin arasından zorlukla konuşuyordu. "Yalan söylüyorsun."

"Seni temin ederim ki yalan söylemiyorum. Sağ kalçasında kırmızı bir doğum lekesi var. İngiliz kraliyet armasına benzediğini söyledim. O da İngiltere tahtında resmen hak iddia edebileceği söyleyince çok güldük. Ardından beni öptü."

Roderick aniden Lena'nın kolunu bırakıp oturma odasına doğru yürümeye başladı. Lena'nın yanında olmaya katlanacak hali kalmamıştı.

Lena bu kadarı ile yetinmemişti. Haksız ithamları ile Roderick'in onun canını yaktığı kadar, o da Roderick'in canını yakmak istiyordu.

"İdris Elba'yı konuşurken duyduğum ilk andan beri," diye alaycı bir edayla devam etti, "İngiliz aksanına karşı zafım var. Bu nedenle daha Dylan ağzını açtığı anda, onunla işim olduğunu anlamıştım. Sevişirken, benimle argo konuştu. O aksanıyla söylediği şeyler... Ah, beni tamamen çıldırttı." Lena kırıcı ve edepsiz bir kahkaha attı. Kendisi bile bu haline inanamıyordu.

"Zavallı Glenn..." Kafasını iki yana salladı. "Beni yatağa atabilmek için üç gün uğraştı. Peki ya sen ve Dylan? Tek seferde işimi bitirdiniz. Bu gidişle, bir dahaki müşterim beklemek zorunda bile kalm..."

"Yeter!" Roderick gürledi. Kendini kaybetmiş, Lena'nın üzerine yürüyordu. Ona vurabilecek kadar kızgın görünüyordu. Fakat daha beter bir şey yaptı. Lena'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı ve aklıktan gözü dönmüş gibi, azılı bir sahiplenme güdüsüyle dudaklarına yapıştı.

"Lanet olsun!" Lena kızgın bir halde söylense de kollarını boynuna dolayıp onu aynı vahşilikle öpmekten kendini alamadı.

Roderick, girişte duran masanın üzerindeki küçük lambayı eliyle savurunca, Lena lambanın yere düşüp kırıldığını duydu. Ay ışığının aydınlığında kalmışlardı. Ardından Roderick, Lena'yı kucaklayıp masanın üzerine oturttu. Çıldırması, sabırsızlıkla pantolonunun fermuarını açtı. Lena'nın ipek sabahlığını ve geceliğini sıyırdı. İç çamaşırı giymediğini görünce, iyice çıldırmıştı.

Lena'nın bacakları, kalçalarının üzerinden bedeninin etrafına dolandığında Roderick'in dudakları Lena'nın dudaklarına, parçalar gibi saldırıyordu. Keskin çığlığını duymazdan gelerek kendini Lena'nın içine itti.

Her bir derin, vahşi darbesiyle masayı duvara çarparak hızla gidip gelmeye başlamıştı. Çok kısa sürede, ikisi birden çığlıklar atarak boşaldı. Roderick, hemen arkasındaki duvara yumruk attığında, Lena'nın bedeni hâlâ orgazmın etkisiyle titriyordu. Ardından, Roderick başını öne eğip yanağını Lena'nın yüzüne dayadı. Nefesi, en az Lena'nunki kadar hırıltılı ve hızlıydı. Lena'nın gözlerine yaşlar dolmuştu fakat o tek bir damlasını bile akıtmamaya kararlıydı.

Roderick hemen o anda, oracıkta, Lena'yı sevdiğini ve onun önüne gelen her müşterisiyle yatan bir fahişe olduğuna inanmadığını söyleseydi, Lena söylediği her şeyin yalan olduğunu itiraf etmeye hazırdı.

Fakat bir dakika bile geçmeden Roderick, Lena'nın içinden çıktı. Gömleğini toplayıp pantolonunun fermuarını kapattı. Konuşmuyordu. Ayın yarı aydınlık ışığında, Lena'nın gözlerine bakmıyordu. Onun yerine, arkasını dönüp yavaşça kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Bacakları kurşun gibi ağırlaşmıştı sanki. Bir elini kapıya uzatıp gitmekle kalmak arasında karar vermeye çalışır gibi durduğunda Lena'nın nefesi kesilmiş, başı önüne düşmüş, omuzları çökmüştü. Bekliyordu. Her bir parçası, adını bağırpı terk etmemesi için ruhunda yaygaralar kopartıyordu. Fakat Lena, onurlu bir şekilde sessiz kalabilmişti.

Sonsuzluk gibi gelen, acı dolu bir bekleyişin ardından Roderick kapıyı açtı ve arkasına bile bakmadan çıkıp gitti.

Ve bu kez, Lena biliyordu ki bu onu son görüşüydü.

Yavaşça bacaklarını göğsüne çekti, başını dizlerine dayadı. Ve nihayet, gözyaşlarının akmasına izin verdi. Kalp acısı ve pişmanlıkla gözlerinden akan yaşlar sele dönmüştü.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Ekim bitip de ay kasıma döndüğünde Lena'nın günleri, sadece akıl sağlığını koruyabilmek adına katlandığı rutin işlerinden ibaret bir hâl almıştı. Her sabah uyanıp, iki yazar ve bir asistanın başında olduğu müdür yardımcılığı pozisyonuna henüz terfi ettiği işine gitmek için bir saat araba kullanıyordu. Medya tarafından yoğun ilgiyle izlenen burs dağıtım töreninde, Lena'nın yetenekleri hakkında övgüler yağdıran enstitü başkanı tarafından, maaşına yıllık on bin dolar zam da yapılmıştı.

Devasa karton çekin önünde poz verirken Lena hafifçe gülümsemiş ve kendini, o bağışı sağlayabilmek için ne yapmak zorunda kaldığını, ödemek zorunda kaldığı bedeli düşünmemeye zorlamıştı. Roderick'in, törende kendisini temsil etmesi için şirket yöneticilerinden birini göndermesi Lena'yı rahatlatmıştı. Roderick orada olsaydı sakinliğini koruyamaz, bu saçmalığa gülümseyerek bakamazdı.

Son randevusunda başına gelenlerden sonra, bir müşteri ile dışarı çıkmaktan ödü kopar hale gelmişti. Neyse ki büyük babasının bakım masraflarını karşılamak için gelecek altı ay boyunca yeterli olacak miktarda birikimi vardı. Dolayısıyla bir süre daha ek gelire ihtiyacı olmayacaktı.

Zandra'yı arayıp da biraz zamana ihtiyacı olduğunu söylediğinde Zandra hiçbir şey sormamıştı. Sormasına gerek yoktu.

Şükran Günü gelip çatığında Lena kendini şükretmekten başka hiçbir şey yapacak halde hissetmiyordu. Günü, kendi ıstırabı içinde yuvarlanarak yatağında geçirmeyi her şeyden çok istiyordu. Fakat bunu yapamayacağını da biliyordu. Sürdürdükleri bir aile geleneği olan Şükran Günü ziyafeti için hazırlık yapması gerekiyordu.

Öğleden sonra, resim güzelliğindeki hindiye fırından çıkarırken, öğlen uykusundan henüz uyandığı belli olan büyükbabası, tekerlekli sandalyesi ile mutfığa geldi. Lena büyükbabasını dört günlüğüne bakımevinden çıkarmıştı. Böylece bir aile olarak tatili birlikte geçirebileceklerdi.

"Burası kesinlikle harika kokuyor." Cleveland'ın gözü hindideydi. "Nasıl güzel bir kuştur bu böyle!"

"Teşekkür ederim, baba." Lena gülümseyerek büyükbabasına baktı. "Ama fırından kömürleşmiş bir ceset bile çıkarısam, sen gene böyle söylerdin."

Cleveland güldü. En ufak bir boşluk bırakmadan tepsinin her yerini kaplayan hindiye ve etrafına dizilmiş sebzelere göz gezdiren Cleveland, inkâr etmiyordu. "Her şey çok lezzetli görünüyor, bebeğim. Yemek için bekleyemeyeceğim."

Lena ise bekleyebilirdi. Haftalardır hiç iştahı yoktu ve bu kadar yemeği yiyecek olma fikri bile kesinlikle midesini bulandırıyor.

Cleveland, aklından geçenleri okumuş gibi parmağını sallayarak Lena'yı sert bir dille uyardı. "Öylece oturup yemeğinle oynamana göz yumacağımı sanma sakın. Gerçekten, sürekli kilo veriyorsun."

Lena'nın dudaklarını yapmacık bir gülümseme sardı. "Büyükanneemin şükran günlerinde benim porsiyonlarımı nasıl ayarladığını unuttun mu? Bana 'Bebeğim, bunu senin iyiliğin için yaptığımı biliyorsun. Çok güzel bir yüzün var. İnsanlar sana baktığında, şişko bir kız görmemeli,' derdi.

Cleveland'ın yüzü yumuşadı. "Onun bunu demek istemediğini biliyorsun. Bazen ağzından çıkanı kulağı duymazdı, Tanrı ruhunu kutsasın. Ama seninle çok gurur duyuyordu. Senden bahsederken böbürlenir dururdu."

Lena hafifçe gülümsedi. "Biliyorum. Bundan asla şüphem olmadı."

"Güzel." Cleveland'ın sesi çok aksi çıkmıştı. "Her neyse, konuyu değiştirme. Senin ne kadar kilo kaybettiğinden bahsediyorduk."

"Hayır, sen bahsediyordun." Lena, sebze tabağını fırından çıkarmak için arkasını döndü.

"Senin için endişeleniyorum, Lena."

Cleveland'ın sesindeki bu hassas alaka Lena'nın boğazının düğümlenmesine yol açtı fakat bugün ve büyükbabasının yanında kalacağı süre boyunca ağlamamak için kendi kendine söz vermişti.

"Biliyorsun, özel hayatına burnumu sokmaktan hoşlanmıyordum..."

Lena'nın kahkahası, Cleveland'ın sözünü kesti. "Ne zamandan beri?"

Cleveland, utanmayı bilecek kadar terbiyeli bir adamdı. "Tamam, en azından karışmamaya çalışıyorum ama senin için endişelendiğim zamanlar kendimi tutamıyorum. Özellikle de endişelenmek için fazla sebebim varsa." Lena mutlakta koşuşturup akşam yemeğinin son rötuşlarını atarken

Cleveland'ın gözleri onu takip ediyordu. "O yakışıklı, genç adamla aranızda ne oldu?"

"Roderick'le mi?" Lena normal davranmaya çalışıyordu. "Sana artık onunla görüşmediğimi söyledim sanıyordum, baba."

"Sen söylemedin, kardeşin söyledi."

"Ah sahi, Morgan nerede kaldı?" Lena sesli düşünüyordu. "İhtiyacım olan birkaç şeyi alması için onu köşedeki markete gönderdim. Neredeyse bir saat geçti."

"Kardeşini biliyorsun. Alışveriş merkezinden çıkıp kesin Isiah'yı görmeye gitmiştir. Araları oldukça iyi gibi görünüyor. Sen yine konuyu değiştirmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır, baba." Lena kilere girdi, böylece büyükbabasının gözüne baka baka yalan söylemek zorunda kalmayacaktı. "Roderick'le benim aramda anlatılacak fazla bir şey olmadı. Biz, şey, birbirimizi çok uzun süre görmedik zaten. O kadar ciddi değildik."

Cleveland homurdandı. "Benim Roderick'ten aldığım izlenim hiç de öyle değildi."

"Kusura bakma ama baba, onunla sadece bir kez karşılaştınız."

"Aslında, iki..."

"Ne?" Lena şaşkınlıkla kilerden geri geldi. "Ne zaman?"

"Bir hafta sonra beni görmeye yeniden geldi. Cumartesi akşamıydı, hatırlıyorum çünkü o gün erken vakitlerde sen de gelmiş, bana limonlu kek getirmiştin. Roderick ziyaret edince, keki onunla paylaşmak zorunda kalmıştım. Çok fazla yemek istemedi. Ben de asıl çikolatalı pastanı yemesi gerektiğini söyledim. Çikolatalı pastayı ona zaten sevdirdiğinle ilgili bir şey söyledi ama anlamadım."

Lena tepeden tırnağa kızardı.

"Her neyse, iki paket altılı bira almış. Bakımevinin diğer sakinleri de buna çok sevinmişti. Beni yatakta doğrultup oturtular. Kâğıt oynayıp Bears maçını izledik." Cleveland güldü. "Uzun zamandır hiç o kadar eğlenmemiştim."

Lena duyduklarına inanamıyordu. O Glenn fiyaskosundan bir sonraki gün, Roderick büyükbabasını ziyaret mi etmişti? Hem de Lena onu bir daha görüp göremeyeceğini düşünüp kendini ev işleriyle paralarken, Roderick bakımevinde büyükbabasıyla mı vakit geçiriyordu?

Lena duyduklarına inanamaz bir şekilde kafasını sallıyordu. "Bana neden bunu söylemedin, baba?"

Cleveland omzunu silkti. "Söylemememi istedi. Ben de onu hastanedeki odamdan nasıl çıkarmaya çalıştığını düşününce, neden sana söylemememi istediğini anladığımı düşünmüştüm. Her neyse, seninle son derece ciddi ilgilendiğini işte o gün anlamıştım, bebeğim. Yoksa bir bakımevinde neden bütün akşamını bir grup ihtiyarla geçirsin?"

"Gerçekten de neden?" diye mırıldanırken Lena, ne zaman aldığını hatırlamıyormuş gibi elindeki un paketine bakıyordu.

"Yani, kardeşin bana sizin ayrıldığınızı söylediğinde neden çok şaşırdığımı anlayabilirsiniz."

Lena derin bir nefes aldı. "Biz ayrılmadık, baba. Biz zaten hiç başlamadık."

Cleveland imalı bir bakışla, "Bu yüzden mi onunla Japonya'ya gittin?" diye sordu.

Lena hiçbir şey söylemedi.

Cleveland tekerlekli sandalyesini mutfak masasına doğru sürdü. Küçük bir plastik tabak alıp sebze ve meyve dolu olan tepsiden kendine yiyecek bir şeyler almaya başladı. Lena ona yardım etmek için yanına gidince, eliyle Lena'ya geri çekilmesini işaret etti ve huysuz bir şekilde, "Bir kolum alçidayken

kâğıt oynayabiliyorsam, gayet rahat bir şekilde kendime havuç ve kereviz tabağı da hazırlayabilirim. Şimdi, işine dönüp yaptığın şeyi bitir ki bir an önce yemek yiyebilelim. Açlıktan ölüyorum," dedi.

Lena gülümseyerek tepsilerinin başına geri döndü.

"Düşünüyordum da..."

"Ne düşünüyordun?"

"Artık iyi bir terfi aldığına göre, şu ikinci işini bırakabilirsin."

Lena bir an donup kaldı. Sonra arkasını dönüp bakışlarını büyükbabasına dikti. "Sen... Senin bundan haberin var mıydı?"

Cleveland, Lena ile göz göze geldi. "Kardeşin, bakımevinin ödemelerini karşılayabilmek için yarım gün başka bir işte çalıştığını söyledi."

Lena'nın kaşları çatıldı. İçinden, "Onu öldüreceğim," diye söyleniyordu.

Cleveland kibarca gülümsedi. "Artık buna gerek kalmayacak. Morgan bana iyi ki bundan bahsetti. Benim Lakeview'da kalabilmem için iki iş yaptığından her zaman şüphelenmiştim. Ancak sana her sorduğumda, bana aksini iddia ettin. Morgan da her zaman benim sorularımdan kaçardı." Bir süre sustu. "Fakat bu sefer kaçmadı. Uzun çalışma saatlerinin, senin bir özel hayatın olmasına engel teşkil ettiği fikri onu sarsmışa benziyordu. Özellikle de Roderick'le olan ilişkin açısından..."

"Bu doğru değil." Lena şiddetle kafasını sallayarak bu fikre karşı çıkıyordu. "Benim..."

"Beni Lakeview Manor'dan almanı istiyorum."

Lena donup kalmış, büyükbabasına bakıyordu. "Ama orayı seviyorsun!"

"Evet, ama seni daha çok seviyorum."

Lena'nın gözlerinden yaşlar süzüldü. "Baba..."

"Hemşire Jacobs'la konuştum. Benim için, ödemelerinin daha rahat karşılanabileceği bakımevi olanaklarını araştırma-sını istedim. Bildiği birkaç yer ve beni yönlendirebileceği birkaç bağlantısı varmış. Bana önerdiği başka bir seçenek de evde bakım oldu. Bu hizmeti veren tanıdıkları da varmış. Hatta ilgilenirsem, bana kendisinin de bakabileceğini söyledi. Uygun bir ücret karşılığı bunu yapabileceğini sana iletmemi istedi."

Lena hâlâ çok şaşkıındı. "Bunun üzerinde çok düşünmüş-sün, değil mi?"

"Bir süredir düşünüyorum. Sadece bunu seninle konuşabileceğim doğru zamanı yakalamayı bekliyordum."

Lena derin ve titrek bir nefes aldı. "Bunu değerlendireceğim, baba. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Aslında, kolun tamamen düzelene dek Lakeview Minor'da kalmanı istiyorum." Cleveland konuşmak için ağzını açtığında Lena onu uyardı. "Benimle tartışma, önümüzdeki altı ay için zaten ödeme yaptım. Sonrasına bakarız."

Cleveland göz kırptı. "Peki efendim."

Lena büyükbabasının ne istediğini fark etmişti. "Demek Hemşire Jacobs'ın seninle evde özel olarak ilgilenmesini istiyorsun?"

"En büyük amacımı gerçekleştirmem için bana yardım edecek."

"Neymiş amacın?"

Cleveland'ın yüz ifadesi son derece hassaslaşmıştı. "Düğününde seninle birlikte yürümek."

Bu lafı Lena'yı mahvetmişti.

Morgan eve döndüğünde, Lena'yı büyükbabalarının kucağına kıvrılmış bir halde buldu. Stormy Weather'ı mırıldanırken, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ocak ayı sonunda Lena, artık eskortluk yapmayı bırakmanın zamanı geldiğine karar vermişti. Aylardır kimseyle çıkmamıştı ve bu kaçınılmaz sonu uzatmanın bir anlamı olmadığına farkına varmıştı. Zandra ile iyi arkadaş oldukları için istifasını yüz yüze sunma nezaketini göstermek istedi.

İzinli olduğu bir gün ajansın şehir merkezindeki binasına gitti ve arabasını binanın arka taraflarında bir yere park etti. Adımları şirketin kapısına yönelmişti ki tereddütle sendeledi. Kalbi çok hızlı atıyordu.

Lobide duran uzun boylu, geniş omuzlu, siyah takım elbise giymiş bir adam ellerini cebine sokmuş, öylece duvardaki tabloyu inceliyordu.

Lena elinde olmadan adını söyledi. "Roderick!"

Adam, bir anda yüzünde beliren gülümsemesiyle arkasını dönüp, Lena'nın özlem dolu bakışlarıyla karşılaştı. "Pek sayılmaz," dedi.

Yaptığı hatayı fark eden Lena utançla kızardı ve kekeleyerek özür diledi.

"Özür dilemene gerek yok," dedi Remington. "Bunu her zaman duyuyorum."

Lena gözlerini ondan ayıramıyordu. Roderick'in bir ikizi olduğunu bilse de ikisi arasındaki bu çarpıcı benzerlik, Lena'yı serseme çevirmişti. Birbirlerinin yerine geçseler arkadaşları bile farkı anlayamazdı. Yüz hatları, simsiyah kirpiklerinin uzunluğuna kadar birbirinin tıpatıp aynısıydı. İkisini gerçekten çok yakından tanıyan bir göz, aralarındaki en açık – ve tek – farkın, Remington'ın dolgun ve şehvetli dudaklarını çevreleyen top sakal olduğunu düşünürdü. Ancak Lena, Roderick'in yüzünü hâlâ daha çok iyi hatırladığından, diğer farklılıklarını da görebilmişti. Onu uykusunda izlerken ya da akşam yemeğinde bakışlarını ondan ayıramadığı zamanlarda Roderick'in yüzünde gördüğü tatlı izler, Remington'ın yüzünde yoktu.

Lena birden, Remington'ın gözlerini kısıp kendisini incelemeye başladığını fark etti. Sanki Lena'yı daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalışıyordu. "Demek kardeşimi tanıyor sun?"

Lena yutkundu, ardından sarsılmış bir halde kafasını salladı. Remington'ın yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. "Pekâlâ, Rod'un arkadaşı benim de arkadaşımıdır," diyerek elini uzattı. "Remy."

Lena elini sıktı. "Merhaba, ben..."

Lena'nın kendini takdimi, Zandra'nın bir anda kapıda belirmesiyle yarıda kesildi. "Seni beklettiğim için özür di..."

Lena ve Remington'ı lobide durmuş, birbirleriyle konuşurken bulan Zandra sustu. Bakışlarını Lena'ya çevirmeden önce Remington'a baktı. Yüzündeki cana yakın ifadeyi sözlere dökerken de aynı samimiyetini korumuştur. Roderick'in ikizi ile karşılaşmak Lena'yı altüst etmiş olmalıydı. Zandra bunu anlayabiliyordu.

"Merhaba, Lena." Zandra çok kibar selam vermişti.

Adını duyduğu anda, Remington'ın yüzünde Lena'dan haberi olduğunu ortaya koyan bir ifade belirdi. Lena, adını daha önce duyduğu için mutluluktan havalara mı uçmalıydı, yoksa üzölmeli miydi bilemiyordu.

"Lena, Bu Roderick'in kardeşi." Zandra onları tanıştırmak istemişti.

"Biliyorum, biz de henüz tanıştık."

Remington, Lena'ya bakıp güldü. "Demek sen Roderick'in..."

"Arkadaşıyım," diyerek Lena tamamladı.

Lena, Remington ve Zandra arasındaki bakışı nasıl tanımlaması gerektiğini bilmiyordu. Hemen arkasından uzun ve derin bir sessizlik başladı.

Önce Zandra konuşmaya başladı. "Sen aramadan önce, resepsiyonistim beni arayıp senin lobide beklediğini bildirmişti. Sen burada ne arıyorsun?"

"Seni öğle yemeğine çıkarmaya geldim."

Zandra kafasını salladı. "Bugün olmaz. Çok meşgulüm."

"Tamam işte, biraz ara vermiş olursun." Remington'ın konuşma tarzındaki kararlılık, bunun bir rica olmadığını ortaya koyuyordu. Lena bu bakışı çok iyi biliyordu.

Zandra kaşlarını çatmış, gözlerini kısarak Remington'a bakıyordu.

"Tamam." Zandra kızgın bir şekilde soluyunca sanki birden yumuşadı. Gülmemeye çalışırken dudakları oynayan Lena'ya döndü. "Çok üzgünüm, Lena. Buraya kadar bunca yolu geld..."

"Sorun değil. Gelmeden önce aramalıydım. Ne kadar meşgul olduğunu biliyordum."

"Senin için her zaman vaktim var. Cumartesi işin var mı? Masaj yaptırıp ardından da öğle yemeğine çıkabiliriz."

Lena güldü. "Kulağa hoş geliyor. O zaman cumartesi görüşürüz."

Zandra, Remington'a bakıp güldü. "Paltomu alayım."

"Tamam."

Zandra yanlarından ayrılırken içinden, her yerde öne çıkmaya çalışan bu zorba kardeşlerin, dünyanın kendi etrafında döndüğünü düşündüklerini geçiriyordu.

Remington güldü. Lena'ya acı verecek kadar tanıdık olan bu gülümseme, kalbinin sıkışmasına yol açtı. Lena gülümsemeye çalışarak, "Seninle tanışmak güzeldi, Remington," dedi.

"Remy de, lütfen."

"Özür dilerim, Remy." Lena gülümsedi. Ardından arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başladı.

"Gelecek hafta tüm aile Japonya'ya uçuyoruz."

Lena durdu fakat arkasını dönmedi. "Öyle mi? Bütün aile demek?"

Remington güldü. "Evet. Annemler, büyükannemler, kardeşlerim, kuzenler ve yeğenler... Brand klanı Tokyo'yu istila edecek."

"Eminim Roderick hepinizi birden göreceği için çok mutlu olacak."

"Olsa iyi olur. Şükran Günü'nden hemen sonra gitti. O günden beri annem depresyonda. O günden beri evimizin yaşlı köpeği bile çok üzgün. Onu herkes gerçekten çok özlüyor."

"Bahse girerim özliyordur." O hissi iyi biliyorum, diye düşündü.

"Biraz da neşeleneceğini umuyoruz. Uzun bir süredir pek kendinde değil." Remington'ın sesi yumuşamıştı. "Annem evden uzakta olduğu için kendi yaralarını sessizce sarmaya çalıştığını düşünüyor."

Lena gözlerini kapattı. Haftalardır ilk kez, içinde bir umut ışığı doğduğunu hissetmişti.

"Oraya kadar gitmişken Roderick'e iletmemi istediğin bir mesajın var mı?"

Lena zorla yutkundu. Söylemek istediği çok fazla şey vardı ama kelimelere dökemiyordu. Cesareti yoktu.

Omzunun üzerinden bakan Lena hafifçe güldü. "İyi yolculuklar."

Zaman geçtikçe yeniden düşündü. Bir saatten fazla bir süredir cep telefonunun ekranına bakıyordu. Sinirlerini toplayıp ne yazacağına karar vermeye çalıştı: *Dylan'la yatmadım, Glenn ise bir hataydı. Ama sen...*

Mesajı gönderip cevap vermesi için gergin bir bekleyişin içine girdi.

Bir haftanın sonunda, hâlâ daha cevap gelmemişti.

İşte o zaman, aptalca tutunup kaldığı son umut kırıntısı da nihayet içinde parçalandı.

Otuzuncu Bölüm

Şubat sonu geldiğinde Lena, Zandra'dan tuhaf bir telefon aldı. "Bu akşam bir planın var mı?"

Lena güldü. "Şaka mı bu?" Herkes bir yana, Zandra son dört aydır onun neredeyse bir keşiş gibi yaşadığını tahmin ediyor olmalıydı.

"Yani... Bu boşsun mu demek?"

"Evet." Lena'nın sesi ihtiyatlı bir hale büründü. "Ne için peki?"

Zandra derin bir soluk aldı. "Çok büyük bir iyiliğe ihtiyacım var."

Lena artık iyice şüphelenmişti. "Ne gibi?"

"Pekâlâ, yeni bir müşterim var."

"Zandra."

"Biliyorum, biliyorum. İşi bıraktın. İnan bana, başka bir seçeneğim olsa senden bu iyiliği istemezdim. Ama bu müşteriyle çıkacak olan kızın acil bir ailevi işi çıktı ve diğer kızların hiç biri bu müşterimin gerektirdiği özelliklere sahip değil. Müşterileri için özel bir akşam yemeği partisi veriyor ve İtalyanca bilen birini istiyor. İtalyanca bilen tek eskortum sensin, yani sendin. Bana yardım edecek misin?"

Lena homurdanıyordu. "Bilemiyorum Zandra, ben gerçekten böyle bi..."

"Lena, lütfen." Zandra yalvarıyordu. "Bana gerçekten çok büyük bir iyilik yapmış olacaksın."

Sırf Zandra dört aydır yanında olduğu için, ona üzerinde ağlayacak bir omuz verdiği için Lena yumuşadı ve derin bir nefes alarak, "Tamam, edeceğim ama sadece bu seferlik," dedi.

"Bir daha istemeyeceğim zaten," diyerek Lena'yı temin etti.

Böylece yine bir cumartesi gecesini, Lena aylar sonra ilk müşterisi için hazırlandı. Lake Shore yoluna girdiklerinde, limuzinin camından dışarı doğru ilgisizce bakıyordu. Gölün hemen kıyısına yapılmış bir eve gelmeden önce, camın arkasında akıp giden diğer evleri izliyordu.

Şoför dolambaçlı araba yoluna saptıktan sonra arabadan indi. Arka kapıyı açtı. Lena dalgın bir şekilde teşekkür ettikten sonra görkemli taş eve giden kaldırım taşlarına yöneldi.

Kapı aniden açıldığı sırada Lena elini kaldırmış tam zile basmak üzereydi.

Kendini bir anda, son dört aydır unutmaya çalıştığı adamın yüzüne bakarken bulunca, Lena donup kalmıştı. Hayatının en uzun ve en ıstıraplı dört ayı bu olmuştu.

"Buna inanamıyorum." Lena yavaşça kafasını sallayarak fısıldadı. "Bana tuzak kurmuş."

Roderick, Lena'ya baktı. "Lena..."

Lena topuklarının üzerinde arkasını dönüp geldiği yolu geri yürümeye başladı.

"Gitme!"

Roderick'in sesindeki umutsuzluk Lena'nın kalbini acıtmıştı fakat incinmiş gururu, ayaklarının kararlılıkla ileri doğru hareket etmesine sebep oluyordu.

"Seni seviyorum."

İşte bu cümle Lena'nın soğukkanlılığını sona erdirdi.

Ancak arkasını dönmedi. Roderick'in, onu gözlerinden akan yaşlarla görmesini istemiyordu.

"Seni seviyorum." Roderick harap olmuş bir halde tekrar söylemişti. "Sensiz daha fazla yaşayamam. Bunu başından beri neden denediğimi bile bilmiyorum."

Lena ciğerlerini yakan derin bir nefes aldı.

"Sensiz o ev cehennemden farksızdı." Roderick, parça parça olmuş bir halde devam ediyordu. "Nereye baksam seni hatırlatacak bir şey görüyorum. Hele çay salonu? Sen gittiğinden beri o odaya adımımı atmadım. Orada yaşadığımız geceyi düşünmeden, kapalı kapılarının önünden bile geçemiyorum. Bir gün sokakta yürüyen bir geyşa gördüm. Bir masa dolusu Japon'dan özür dileyip peşinden koştum. Ceri döndüğümde bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyorlardı." Roderick bir an duraksadı, sesine buruk bir neşe geldi. "Sen yanımda olsaydın, benim hakkımda ne kadar kötü konuştuklarını bana anlatırdın."

Lena'nın gözlerine, Roderick'in tatlı sözlerine kanmış ama gönülsüz bir gülümseme doldu.

"Sensiz aklımı kaybedecektim. Tahmin bile edemezsin."

Hayır, edebilirim.

"Seni seviyorum, Lena Morrison," derken Roderick, ona doğru yaklaşıyordu. "Ve asıl güzel olan yanı, senin de beni sevdiğini biliyorum."

"Senin hiçbir şey bildiğin yok!"

"Hayır, biliyorum." Roderick'in sesi yumuşadı. "Resmi gördüm."

Bu cümle Lena'yı hepten bitirmişti.

Tutmaya çalıştığı gözyaşları artık kontrolünden tamamen çıkmıştı. Çaresiz hıçkırıklarla omuzları titremeye başladığında, Roderick'in güçlü kollarının bedenine dolandığını ve onu kendine doğru çektiğini hissetti.

"Bu kadar uzun süre senden uzak kalmamalıydım." Roderick'in sesi öfkeliydi. "Çok inatçı ve aptalca davrandım!"

"Ben de." Lena ağlıyordu.

Roderick, Lena'yı kollarında iyice sıktı. Alnını, burnunu ve yanaklarını öptü. Ardından, çenesini aşağı yukarı sürterek Lena'nın saçlarında yüzünü gezdirmeye başladı. Lena'nın tüm bedenini, kendi bedeninin içine çekip almak ister gibiydi.

Roderick itiraf etmeye başladı. "Birlikte çekildiğimiz fotoğraflara bakmaya cesaret edememiştim. Tanrı'ya şükürler olsun ki sonunda bakmışım. Yoksa belki de hislerimin farkına bir süre daha varamayacaktım."

Lena gözyaşlarının arasından gülümsemedi. "Fotoğrafları silmeye cesaret edemedim. Defalarca denedim ama bir türlü sil tuşuna basmayı beceremedim."

"Buna sevindim."

Lena başını kaldırıp Roderick'e baktı. "Ben de!"

Roderick yüzündeki yaşları nazikçe silerken Lena suçlu gibi konuşmaya başladı. "Sana mesaj atmıştım."

"Öyle mi?" Roderick şaşırmış görünüyordu. "Ne zaman?"

"Bir ay önce. Cevap vermeye zahmet bile etmedin."

Roderick hayal kırıklığı ile mırıldanmaya başladı. "Çünkü asla o mesajı almadım. Beyinsizin biri cep telefonumu hackledi. Ben de numaramı değiştirmek zorunda kaldım. Sana

yemin ederim, Lena, senden gelen hiçbir mesajı görmezden gelmezdim."

Lena'nın bedenine bir rahatlama dalgası yayıldı. Yumuşak ve titrek bir gülümsemeyle, "Sana inanıyorum," dedi.

"Güzel." Roderick elini Lena'nın saçında gezdiriyordu. "Ne yazmıştın?"

"Gerçeği." Lena, gözlerinin içine baktı. "O gece müşterimle yatmamıştım. O lafları seni incitmek için söyledim çünkü sen de beni incitmiştin. Yaşadığımız onca şeyin hemen ardından, beni başka bir adamla birlikte olmakla itham etmene inanamamıştım."

Roderick'in gözlerine derin bir pişmanlık çöktü. "Sana bunu yaptığım için ne kadar üzgün olduğumu kelimelerle anlatamam. Başka bir adamla -müşterin ya da değil, herhangi bir adamla- yakınlaşman fikri, lanet olası aklımı kaçırmama sebep olmuştu. O hafta sonu seninle konuşmak için gelmiştim. Bazı şeyleri çözüp çözemeyeceğimizi görmek istiyordum. Sana ulaşamayınca ben de Zandra'yı sıkıştırıp o akşam nerede olduğunu söyledim."

Roderick kafasını salladı. Yüzündeki ciddiyet, hafif bir gülümsemeye döndü. "Partiye geldiğimde seni başka bir adamla görünce çok korktum."

"Çünkü Glenn'le yatmıştım. Sicilim kötü olmasaydı, o gece Dylan ve benim hakkımda bu kadar çabuk bir sonuca varmazdın."

Roderick'in kaşları çatıldı. "Senin için asla o şekilde düşünmedim, Lena."

"Ama Glenn'le yaptıklarım için kızgındın."

Kısa bir tereddütten sonra Roderick, gönülsüz de olsa kafasını sallayarak kızdığını kabul etti.

"Glenn bir hataydı. Eskortluk yapmaya yeni başla..."

"Hiçbir şeyi açıklamak zorunda değilsin, Lena."

"Evet, ama bilmeni istiyorum." Roderick'in yüzünü ellerinin arasına alan Lena, doğrudan gözlerinin içine bakarak devam etti. "Eskortluk yapmaya yeni başlamıştım. Tecrübesizdim. Ve hâlâ daha, zengin ve başarılı erkeklerin, kendilerine eşlik etmem için para ödediği fikrinin etkisindeydim. Glenn çok tatlı ve çekiciydi fakat o gecenin ötesinde, benimle ilgilenmiyordu."

Roderick'in yüzü anlayışla yumuşadı. "Onun seni incittiği aklıma gelmemiştir."

"Nasıl gelebilirdi ki? Sana tüm hikâyeyi anlatmadım hiç."

"Ben de hiç sormadım." Roderick gülümsedi. "Öğrenmek istemedim."

"Bunu hissetmiştim. Zaten sana anlatmaya da çok utanmıştım."

"Bana bu kadar direnmenin sebebi bu muydu? Benim de tek gecelik bir şey olduğumu mu düşünmüştün?"

"Değil miydin?" Lena imalı bir bakışla karşılık vermişti. "Bana seks için para teklif ettin, Roderick."

Roderick, suçluluk duyduğunu saklamayacak kadar terbiyeliydi. "İlk zamanlar belki, ama uzun sürmedi. Senin için çok yoğun şeyler hissediyordum Lena ve bundan çok korkuyordum."

Lena hafifçe güldü. "O hissi bilirim."

Roderick, Lena'nın elini tutup parmak uçlarını tek tek öpmeye başladı. "Sana âşık olduğumu ne zaman anladım, biliyor musun?"

Lena, dudaklarını hafifçe titreten sıcak bir ürpertiyle kafasını salladı.

"Ev bakmaya gittiğimiz gün..."

"Gerçekten mi?" Lena yaramaz bir gülümseme ile devam etti. "Kendini beğenmiş emlak danışmanının hakkından geldim diye mi?"

Roderick güldü. "Çok komikti..."

"Çok..."

"Ama hayır, bunun için değil. Bana bunu hissettiren şey, her şeyden önce benim mutluluğumu düşünmendi. Yaşayacağım yerin bir gösteri salonu değil de bir ev olması senin için önemliydi. Ben, o lüks dairelere burun kıvrıracak bir tek kadın daha tanımıyorum. Ama sen bunu önemsemedin. Bu benim için tahmin bile edemeyeceğin kadar çok şey ifade ediyor."

Lena kibarca gülümseyerek elini Roderick'in çenesine koydu. "Seni seviyorum."

Roderick başını eğip o gece çay salonunda öptüğü kadar derin ve şiddetli bir şekilde Lena'yı öpmeye başladı. Üstelik bu kez hislerinin derinliğinden en ufak bir şüphesi yoktu.

Ellerini Roderick'in ensesinde kenetleyen Lena, alt dudaklarını ısırarak hatırlattı. "Bu kış beni sen ısıtacakydın."

"Pekâlâ, teknik olarak," Roderick, kelimeleri uzatarak konuşuyordu, "kış henüz bitmedi."

"Doğru."

"O zaman, bu geceden itibaren birkaç haftalığına kış uykusuna yatmaya ne dersin?"

Lena'nın karnına bir ürperti saplandı. "Telafi etmemiz gereken çok fazla zaman kaybettik."

"Hem de çok," derken, Roderick'in sertliği Lena'nın karnına batıyordu.

Lena alçak sesli fakat edepsiz bir kahkahayla geri adım attı. "Sakin ol, tatlım. Komşularını utandırmak istemeyiz. Konu açılmışken," Lena, Roderick'in arkasındaki evi işaret ederek, "Yeni evin burası mı?" diye sordu.

Roderick bakışlarını Lena'dan ayırmadan kafasını salladı. "Bu evi benimle paylaşacağını umuyorum."

Lena'nın kalbi hızla atmaya başladı. Roderick'in sorduğu şeyi yanlış anlamaktan korkuyordu. "Yanına taşınmamı mı istiyorsun?"

Roderick, Lena'nın yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerinin içine baktı. "Benimle evlenmeni istiyorum."

Gözlerine yeniden yaşlar dolan Lena zorlukla yutkundu. Fısıldayarak, "Olur," dedi.

Roderick tereddüt içindeydi, onu duymamış gibi sordu. "Bu bir evet mi?"

"Kesinlikle!"

Hem rahatlamış hem de mutluluktan uçuyor görünen Roderick, bir daha asla gitmesine izin vermeyecekmiş gibi sıkıca sarıldı. Lena'nın da bundan şikâyet edecek hali yoktu.

Birbirlerinden hafifçe uzaklaşıp uzun uzadıya birbirlerine gülümsediler.

"Peki, yeni evimiz hakkında ne düşünüyorsun? Güzel seçebilmiş miyim?"

Lena kocaman ve güzel eve bakıp güldü. "İçini gördükten sonra söylerim."

Roderick güldü. Lena'nın omzunun üzerinden şoföre gidebileceğini işaret etti. Limuzin ayrılırken Lena'yı kucakladı. Kaşları çatıldı.

"Ne oldu?"

"Çok zayıflamışsın."

Lena omzunu silkti. "Kırık bir kalbi iyileştirmeye çalışmak, insana bunu yapabiliyor."

Roderick yüzünü iyice astı. "Seni şişmanlatmamız lazım," derken eve doğru yürümeye başlamıştı.

Lena güldü. "Bana daha önce hiçbir erkek böyle söylememişti," dedi. "Ama mademki beni besleyeceksin, Japon yemeği ile başlayabilirsin."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Öyle mi? Bu akşam Japon yemeği mi yiyoruz?"

"Evet." Ön kapıya ulaşmışlardı. "Sana bahçeyi göstermek için sabırsızlanıyorum. Tam ortasında ne olduğunu görünce çok mutlu olacaksın."

Lena, kalbine dolan heyecanla Roderick'in yüzüne baktı. "Çay evi mi inşa ettin? Gerçek bir çay evi mi?"

Roderick gizemli bir gülümseme ile yanıt verdi. "Görürsün."

Ardından kapıyı açtı ve kucağında Lena ile birlikte eşikten geçti. Yeni evlerine, yeni hayatlarına adım attı.

"Aç gözlerini, uykucu."

Lena hafiften mırıldandı. "Git başımdan. Beni bütün gece uyanık tuttuktan sonra, uyumama izin vereceğine söz vermiştin."

Roderick gülüp Lena'nın çıplak omzunu nazikçe öptü. "Uyumana izin verdim. Neredeyse öğlen oldu."

"Umurumda değil." Lena hâlsiz bir şekilde mırıldanıyordu. "Biraz daha dinlenmeye ihtiyacım var."

"Tamam." Roderick'in sıcak nefesi Lena'nın ensesine dokundu. "Ama varmak üzereyiz. Hazır ol ya da olma bu aşk gemisi birazdan akrabalarımızla dolacak."

Lena yatakta yuvarlanıp Roderick'e baktı. "Neden daha önce söylemedin?"

Roderick güldü. "Şimdi söylüyorum."

"Bunu en başından söylemeliydin."

"Neden? Bu seni daha hızlı mı uyandıracaktı? Baksana hâlâ yatıyorsun, tembel seni."

Lena dilini çıkardı, Roderick buna güldü.

Kendine gelmesinden hemen sonra, Roderick gözlerini Lena'ya dikti. "Günaydın, karıcığım."

Lena'nın damarlarında mutluluk dolaşıyordu, utangaç bir gülümsemeyle Roderick'e gülümsedi. "Günaydın, kocacığım."

Roderick'in yüzünü yayvan bir gülümseme kapladı. "Tanrım, bunu duymayı seviyorum."

"Ben de." Lena mutlulukla içini çekti. "Balayında olduğumuza hâlâ daha inanamıyorum."

"Harikaydı."

"Gerçekten harikaydı."

Unutulmaz derecede romantik bir düğünün ardından, Roderick'in yatıyla Karayipler'de bir yolculuğa çıkmışlardı. Baş başa geçirdikleri bu son iki hafta, ayrı kaldıkları, acı veren ayları telafi edercesine, son derece keyifli geçmişti. Lena, onlarla St. Lucia'da buluşmaları için ailelerini çağırdıklarına neredeyse pişman olmuştu.

Roderick, aklından geçenleri okumuş gibi güldü. "Bu senin fikrindi, unutma."

Lena utanarak gülümsedi. "Biraz doyumsuzum, biliyorum. Seni birazcık daha kendime saklamak istedim ama onları davet ettiğimiz için mutluyum. Morgan'ın gerçekten işten biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Ve babam da fizik tedavide çok çalıştığı için bir ödülü hak ediyor."

Büyükbabası, düğünde yürüyememiş olsa da -mutluluk gözyaşları yüzünden süzülürken, tekerlekli sandalyesi ile ona eşlik etmişti- Margaret Jacobs'ın desteği sayesinde, iyi bir ilerleme gösteriyordu.

Herkes Cleveland'ın her an için yürüyebileceğine inanıyordu ve Lena bu önemli anı kaçırmamak için ona, Roderick'in yanlarına taşınma teklifini kabul etmesi için yalvarmıştı. Ancak Cleveland Lakeview Manor'da kalmayı tercih etmişti. Lena ve Roderick'e yeni evlerine bir karı koca gibi yerleşmeleri için

fırsat vermek istiyordu. Hatta ona torun vermeleri için çalışmaya başlamalarını üstü kapalı bir şekilde söylemişti.

Roderick güldü, yavaşça Lena'nın çenesini okşadı. "Ailene bu kadar düşkün olmanı seviyorum."

"Sadece ben değilim." İmalı bir gülümsemeyle devam etti. "Zandra'yı bu yolculuğa davet etmenin nedeni bu değil mi? Kardeşinin hatırına..."

Roderick saf görünmeye çalışarak gözlerini kırptı. "Zandra her zaman ailemizin bir üyesi oldu. Bizimle her yere gelir."

"Tabii tabii." Lena, bundan daha fazlasının farkındaydı. Roderick ve Remy Brand ikilisi Zandra'ya karşı birlik olursa, zavallı kadının karşılarında hiçbir şansı yoktu.

Lena, aklından geçenler yüzünden gülümsedi. "Bu oldukça ilginç bir hafta olacak."

"Bundan eminim." Roderick kendi kendine söylenmişti.

"Anlamadım?"

"Bir şey demedim." Lena'ya bakıp güldü. "Şimdi, kendin kalkacak mısın, yoksa seni o yataktan sürükleyip çıkarmam ve banyoya omzumda mı taşımam gerekecek?"

Lena pes edip içini çekti. "Tamam, patron. Kendim kalkarım. Ama önce..." Roderick'i tutup kendine çekti ve bir öpücük aldı. Ardından onu sırt üstü devirip, bacaklarını iki yana açarak üzerine çıktı.

Roderick bir kahkaha attı. "İyi hamle, samuray!"

Lena güldü. Nefesi, yüzüne dökülen saçlarını havalandırmıştı. "Hızlı bir *Korsanı Yakala* oyunu için vaktimiz var mı sence?" Lena, baştan çıkarıcı bir şekilde fısıltıyla konuşuyordu. "Bu sefer kelepçelerim yanımda..."

"Ne? Perde bağımız kalmamış mı?"

Lena göz kırptı. "Bir kız her zaman hazırlıklı olmalı."

Roderick güldü. "İşte böylelikle annemin, senin ne kadar tatlı ve erdemli bir genç bayan olduğunu düşünmesini sağlayacaksın. Tüh tüh."

Lena, yaramaz bir gülümseme ile "Herkesin bir sırrı vardır," dedi.

"Çok doğru." Roderick'in elleri Lena'nın bacaklarından yukarı doğru gezinmeye başladı. Ardından, çıplak kalçalarını sıktı. "Kaptana yavaşlamasını söylemek için henüz geç değil sanırım."

"Hımm, bu iyi olurdu." Lena, Roderick'in çıplak göğsünde, dudakları dokundukça onu titreten öpücükleriyle aşağılara doğru inmeye başladı. İç çamaşırının belinden tutup onu aşağı sıyırdı.

Roderick birden onu çevirip, ağır vücudunun altında sıkıştırdı.

"Hey!" Lena kızmıştı.

Roderick'in gözlerine ahlaksız bir pırıltı doldu. "Başka bir fikrim var. Korsan yerine kızı yakalamaya ne dersin?"

Lena delirmiş bir bakışla, "Yemin ederim sen tam bir kontrol manyağısın," dedi.

Roderick güldü. "Ama sen beni her halimle delice seviyorsun."

"Evet. Tanrı yardımcım olsun."

Ciddileşen Roderick, ona kendini yeniden doğmuş gibi hissettiren bir şekilde gözleriyle Lena'nın yüz hatlarını çizdi. Boğuk sesiyle, "Seni çok seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum, tatlım." Lena gözlerini kapattı. Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle dolarken, "Şimdi konuşmayı bırak da tüm damarlarımı ele geçirmeye başla," dedi.

"Emredersiniz, efendim." Tek kelime daha etmeden yavaşça Lena'nın içine girdi. Emirlerle itaat etmekten çok mutluydu.

"Seksi ve eğlenceli. Karşı koymak
Foster

"Heidi Betts romantik öykülere seksi, yeni b
Carly Phillips

"Yeni, ateşli, karşı konulamaz. Kördüğüm'ün
Leanne Banks

Dylan Stone, Cleveland Herald gazetesindeki, Ver
edilince iki gazeteci arasında amansız bir rekabet, kö
savaş başlar. Birbirlerine bungee jumping veya rafting
da meydan okurlar, ilk pes eden yenilmiş sayılacaktır.
belki de hayatının en zor işiyle karşı karşıya getirir. V
yeceğini iddia eder.

Dylan babaannesinin bile yapabildiği bir şeyin k
gildir. Bir atkı örecektir, Veronica'nın her hafta toplanan
Ancak insanın sinirine dokunacak kadar yakışıklı b
bütün kadınları büyüleyince Veronica kendini çetrefill
aşka çok benzemektedir.

ÖFKELERİ SONSUZA DEK SÜRECEK MİYDİ
YOKSA AŞK, HER DÜĞÜMÜ ÇÖZECEK KAD

On beşten fazla romanın ve bir kısa hikâyenin yazarıdır. Maryland Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı ve ikinci bir dal olarak Yaratıcı Yazarlık eğitimi almıştır. Daha önceleri bağımsız olarak yazarlık yapmaktaydı. Makaleleri, çeşitli dergi ve online yayınlarda yer almıştır. 2002'de ilk romanı yayınlandığından bu yana üç kez RT Book Reviews Kitap Eleştirmenleri Ödülü'ne, on iki kez Emma Ödülü'ne aday gösterilmiş ve Yılın Yeni Yazarı, Yılın Romantik Sanatçısı ödülleri kazanmıştır.

Maureen; kocası, iki çocuğu ve Miniature Schnauzer cinsi köpekleriyle birlikte halen San Antonio, Texas'ta yaşamaktadır.

Okuyucularının yorumlarını öğrenmekten mutluluk duyan yazara,

author@maureen-smith.com adresinden ulaşılabilir.

Yeni çıkacak kitapları hakkında bilgi almak için www.maureen-smith.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

Arzular, karanlık çöktükten sonra daha derinden alev alır.

Lena Morrisson gündüzleri, başarma hırsı ile dolu bir işkadınıdır.

Geceleri ise Chichago'nun en başarılı erkeklerinden bazılarını eskortluk yapmaktadır. Seks, menüsünde yoktur. Onun işi, seçkin müşterilerine eşlik etmek ve parlak zekâsıyla onların sohbetlerine dahil olmaktır. Lena ek gelir elde etmekten hoşlanmaktadır. Dahası, güzelliğine ve beynine hayran kaldıklarını hissetmeyi sever.

Zengin işadamı Roderick Brand, Lena'yı kendi özel partisi için kiraladığında, aralarında oluşan elektrik Lena'nın hayatındaki en tutkulu geceyi yaşamasına yol açar. Başından geçenlerin akıl almaz oluşuna rağmen, iş ve zevki bir kez daha birbirine karıştırmamaya yemin eder fakat Roderick acımasızdır. Teklifi karşı koyulmazdır: Üç hafta boyunca tüm fantezilerini gerçekleştirecek, karşılığında ise Lena'nın ciddi bir terfi almasını kesinleştirecek bir milyon dolarlık bir bağış yapacaktır.

Lena bu oyunu oynayabilir. Roderick'e en ateşli, en vahşi tutkuları yaşatıp daha fazlası için kıvrandırarak öylece çekip gidebilir. Ancak, iş arzulara geldiğinde kurallar ve kalpler kolayca sarsılabilir. En iyi hazırlanmış planlar bile kimsenin ummadığı biçimde başarısızlığa uğrayabilir.

16

www.ephesusyayinlari.com

www.selimbuyukguner.com
Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner